

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/44 (84) ● 9 Kasım 2002 ● 3 Euro

Seçim aldatmacası bitti...

**Yeni hükümetle saldırılara ve
Amerikan uşaklığına devam!**

**Çıkış yolu birliğe ve örgütlülüğe dayalı
devrimci sınıf mücadelesi!..**

İÇİNDEKİLER

3 Kasım seçimleri	3-4
Şimdi sıra AKP hükümetinde	5
3 Kasım seçimleri, AKP ve emperyalistlerin beklentileri	6
Yıkımın sahnedeki sorumlularının yıkımı	7
Felsefesi serbest piyasacı, programı IMF'ci	8
Yeni hükümete eski program!	9
Beyazıt Meydanı'ndan 2 bin öğrenci ve eğitim emekçisi haykırdı!	10
Ankara'da 6 Kasım protestosu	11
"Devrimci basın susturulamaz!"	12
Günü kazanarak geleceğe hazırlanıyoruz! (Orta sayfa)	12-13
Esenyurt BDSP çalışması	14
Anadolu Yakası BDSP çalışması	15
Sefaköy ve İkitelli BDSP çalışması	16
Adana BDSP çalışması	17
Mamak BDSP çalışması	18
Dikmen BDSP çalışması	19
Seçim sonuçları üzerine	20
Komünistler ve ulusal kurtuluş mücadeleleri	21
Petrol devleri sabırsız	22
Mücadele Postası	23

Kızıl Bayrak'tan

6 Kasım'da üniversite gençliğinin düzenlediği "geleneksel" YÖK protestolarının ikinci hedefi bu kez emperyalist savaş ve saldırganlık oldu. YÖK'e ve paralı eğitime karşı şiarların yanı sıra, "Amerikan askeri olmayacağız!" şiarıyla yürüdüler.

Polis saldırısıyla birlikte televizyon kanallarının ana haber bültenlerine girebilen eylemci gençliğin sloganları bu sayede daha geniş kitlelere de ulaşmış oldu. Özellikle, Ankara'daki eylemde polisin bir yargısız infaz girişiminin, genci kapatıp işkenceye çektiği deponun kapısına dayanan "vatandaşlar" tarafından engellendiği haberi, dikkatlerin gençliğin ve taleplerinin üzerine daha fazla toplanmasına yol açtı.

Görülebileceği gibi işler gençlik cephesinde daha bir rayında gitmekte. Gençlik, azınlık bir kitleyle dahi olsa, kendine yönelik saldırıların yanı sıra emperyalist savaş gibi tüm halkları tehdit eden bir vahşi saldırıya karşı da mücadele içindedir. Sorunların çözümünü düzen partilerine ve parlamentosuna havale etmek gibi bir teslimiyetçiliğe düşmemektedir.

Emperyalist savaş dünyada ise daha geniş kesimleri karşısına almış durumda. Saldırganlığın merkezi ABD başta olmak üzere dünyanın pek çok yerinde düzenlenen eylemlerde yükseltilen sloganlarla, kitleler, savaş borularının seslerini bastırmaya/susturmaya çalışmakta. Özellikle Amerika'da savaşa karşı çıkanlar, saldırının bugünkü hedefi haline getirilmiş olan Irak halkıyla dayanışmanın yanı sıra, saldırganlığın içte de kendi hak ve özgürlüklerini tırpanlamanın vesilesi yapılmasına karşı mücadele ediyorlar. Kazanılmış hak ve özgürlüklerini korumaya çalışıyorlar.

Bu haksız savaşında Amerika'nın yanında saldırıya katılmaya karar vermiş bulunan Türkiye'de de sürecin benzer biçimde işleyeceği açık. Savaş bir kez başladığında, zaten kuşa çevrilmiş durumdaki kırıntı hakları dahi kullanamaz hale gelecek işçi ve emekçi yığınlar. Çocukları savaşa, komşu bir halkın üzerine ölmeye ve öldürmeye gönderilecek. Tüm bunların üzerine savaşın ekonomik faturasını da onların üstlenmesi istenecek. Bunlar biliniyor. Ancak, hedef kitle konumundaki işçi ve emekçiler yeterince bilmiyor

veya bir türlü inanmak istemiyor olmalı ki, hali hazırda savaşa karşı etkin bir mücadele yükseltilemiyor.

Durumun ciddiyetinin kitlelere bir an önce anlatılması, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadelenin savaşın coğrafyasında bulunan ülkemizde de yükseltilmesi ve yaygınlaştırılması, acil görevlerimizin başında geliyor. Seçim çalışmalarıyla gücü ve etkinliği artırılmış durumdaki faaliyetimiz, zaman geçirmeden, savaşa ve saldırganlığa karşı faaliyete yoğunlaştırılmalıdır.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/44 (84) • 9 Kasım 2002
Fiyatı: 3 Euro
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

3 Kasım seçimleri

Kaybedeni çok sayıda, kazanmış görünenin başarısı pek tartışmalı bir seçimi geride bıraktık. Emperyalist odakların da desteğiyle düzen çevreleri farklı bir hava vermeye çalışsalar da, borsa hızlı yükselişle bunu teyit eder görünse de, gerçekte daha baştan içinde çok yönlü kriz öğeleri taşıyan bir seçim sonrası tablo var orta yerde.

Hükümet ve muhalefet partileriyle tükenen bir parlamento

Kaybedeni çok sayıda bir seçim dedik; içinde kimler yok ki! Cumhuriyet tarihinin en kişiliksiz, iradesiz ve işlevsiz, çalışma gündemi ve temposu bile emperyalist odaklarca belirlenen çürümüş parlamentosu, tartışmasız olarak kaybedenlerin başında geliyor. 18 Nisan seçimlerinin ürünü 22. dönem parlamentosunda yeralan milletvekillerinin %90'ının yeniden seçilememiş olması bunu gösteriyor. Bu oran, AKP dışındaki tüm öteki partilere mensup milletvekillerinin tümü anlamına geliyor. Kaybedenin 22. dönem parlamentosu milletvekillerinden öteye bizzat kurum olarak parlamento olduğunu ise bize seçime katılım oranı gösteriyor. Oy kullanma zorunluluğuna rağmen seçmenin dörtte biri sandık başına gitmemiştir. Gidenlerin ise %4'ü (yaklaşık 1.3 milyon seçmen) geçersiz oy kullanmıştır. Buna seçmen olma koşullarına sahip olup da kütüklere kayıtlı olmadığı için seçmen sayısı içinde görünmeyen 3.6 milyon kişiyi de eklerseniz, Türkiye'nin göstermelik parlamenter kurumlarına olan güvensizliğin ve inançsızlığın ulaştığı boyutların görünenin de ötesinde olduğu ortaya çıkar. (Daha bir de, benzer bir güvensizlik ve inançsızlık içinde oldukları halde, şu veya bu kaygıyla şu veya bu partiye kerhen oy verenler var ki, bunu hatırlatıp geçiyoruz).

Parlamentoda %90 oranındaki büyük tasfiyenin gerisinde, bir tek AKP dışında iktidarı ve muhalefetiyle tüm öteki düzen partilerinin siyasal çöküntüsü var. Bunlar içinde en büyük hezimetini ise doğal olarak hükümet partileri yaşadılar. Ülkenin gerçek çıkarları ile halkın istem ve beklentilerini hiç sayarak emperyalist merkezlerin istem ve dayatmalarına kölece boyun eğen; bu odaklarla çıkar ve kader birliği içindeki işbirlikçi burjuvazinin sefil çıkar ve ihtiyaçlarını herşeyin üzerinde tutan; üç yılı aşkın bir süredir bu doğrultuda ağır bir sosyal yıkım programı uygulayarak emekçi halk kitlelerini açlığa, işsizliğe ve perişanlığa sürükleyen hükümet partileri, bu büyük suç dosyasının siyasal bedelini ağır seçim yenilgisiyle ödemiş oldular. 18 Nisan seçimlerinde %22 ile parlamentoya birinci sıradan ve adeta yeniden doğmuş olarak girenler, 3 Kasım seçimlerinde %1 ile sonuncu sırada ve tükenmiş olarak ayrıldılar. Hükümetin ana partisi DSP şahsında yaşanan bu çöküş, seçmen kitlelerindeki pasif öfke patlamasının boyutlarını açıklıkla ortaya koymaktadır.

Hükümet partileri kadar parlamentodaki muhalefet partileri de kaybettiler. Hükümet ortağı olma hayalleri kuran ana muhalefet partisi barajın altında kaldı ve bir iç krize girdi. Önceleri Irak'a yönelik emperyalist savaş sırasında ABD'nin hizmetinde bir başbakan olmak arzusunu arsızca dile getiren; bunun olanaklı olmadığını görünce rant ve yağma kapısını tutmak üzere "ekonomiden sorumlu" hükümet ortağı olma hayali kuran Amerikancı Çiller, şimdi partisindeki koltuğunu nasıl muhafaza edebileceğinin hesaplarıyla

boğuşuyor.

Muhalefet partilerinin yüzyüze kaldığı bu akıbette şaşırtıcı olan bir yan yok; zira zaman zaman kullandıkları demagojik fakat her türlü inandırıcılıktan yoksun söylemlere rağmen gerçekte onların da uygulanan programa, izlenen temel iç ve dış politikalara herhangi bir itirazları, bu çerçevede bir muhalefetleri yoktu. Bu olmayınca da kitlelerin oy desteğini alabilmeleri için ortada bir neden yoktu. Kitlelerin nispeten geri kesimleri bile bunu pratik deneyimleri ve basit sağduyularıyla gördüler ve tüm bu partileri parlamentodan sildiler.

Bunun tek istisnası geçmişinin sorumluluğundan kaçarak yenilenmiş olmak iddiasıyla ortaya çıkan ve rejim karşısında "mağdur"u oynayan AKP oldu. ABD, IMF ve işbirlikçi büyük sermaye çevrelerinin istem, çıkar ve beklentileri karşısında konumu ve tutumu tüm öteki partilerden farklı olmayan, hatta bazı bakımlardan (örneğin ABD'ye uşakça sadakat alanında) onlardan da beter durumda olan Tayyip AKP'si, yeni imajı kadar rejimin "mağdur"u görünümüyle de tutucu seçmen kitleleri için desteklenmesi gereken bir parti olarak algılanabildi. (Bu tepkinin sınırları içinde anlaşılacak kaydıyla, 3 Kasım seçimlerinin kaybedenler kategorisinde aynı zamanda 28 Şubat'ın aktörleri de var.)

Reformist-parlamentarist solda büyük hüsrana

Büyük iddialarla ortaya çıkan ve seçim kampanyasını solun otuz yıl önce terkettiği burjuva parlamenter hayalleri sol adına yeniden yeşertmek kampanyasına çeviren DEHAP bloku da kaybedenler arasında. Seçimlerde barajı kolayca aşarak parlamenter bir güç olacaklarını ve bu sayede olayların gidişatını etkileme konumuna kavuşacaklarını iddia edenlerin ayaklarının yerden kesik olduğu seçim sonuçlarıyla ortaya çıkmış durumda. Şimdilerde yürüttükleri kampanyanın "görmek"iyle teselli bulmaya çalışıyorlar ve seçimlerden önce pek sözünü etmedikleri baskıların sonucu etkilediği bahanesinin arkasına sığınıyorlar. Yürüttükleri kampanyanın gücü ne olursa olsun, bu; tümüyle parlamenter hedeflere dayalı, seçim başarısına endekslenmiş, devrimci sınıf mücadelesi bakış açısıyla en ufak bir ilgisi olmayan, dolayısıyla bunu güçlendirmek bir yana başarısı ölçüsünde zayıflatan bir reformist seçim kampanyasından öte bir şey değildi. Dolayısıyla başarısının ölçüsü de seçimler çerçevesinde ortaya konulan hedeflerdi.

Bu hedefe ise ulaşmak bir yana, yanına bile yaklaşamamıştır. İktidarı ve muhalefetiyle burjuva düzen cephesinin döküldüğü bir seçim döneminde, Kürt kitlesinin yurtsever duygularla önemli bir destek verdiği DEHAP blokunun aldığı sonuç; yaratılan tüm havaya, sol grup ve çevrelerin önemli bir bölümünün açık ya da örtülü desteğiyle de estirilmeye çalışılan tüm rüzgara rağmen, emekçi kitlelerin ilerici devrimci kesimlerinin parlamenter hayallere itibar etmediğinin bir göstergesi sayılmalıdır.

Soğukkanlılıkla tespit etmeliyiz ki, ilkesiz reformist blokun bu başarısızlığı devrimci açıdan hayırlı bir sonuç olmuştur. Zira DEHAP barajı aşma başarısı, devrimci sınıf mücadelesi açısından (ki bu her gerçek devrimci için biricik gerçek ölçüdür) ilerletici bir sonuç yaratmak bir yana, tersine, Kürt

cephesinde İmralı'nın teslimiyet çizgisini meşrulaştırarak, Türkiye cephesinde ise '60'ların burjuva parlamenterist hayallerine yeniden güç kazandırarak, devrimci mücadeleye önemli bir darbe olacaktı. Ne var ki toplumsal-siyasal sorunların ağırlaştığı, çelişkilerin çok yönlü olarak keskinleştiği, yığınların parlamenter kurumlara olan inancının gitgide daha çok sarsıldığı bir ortamda sol adına parlamenterist hayallerin meşrulaştırılması kolay değildi. İlkesiz reformist blokun belirgin başarısızlığı bunu gösterdi. (Şimdilik hatırlatmakla yetinelim; blok deneyimi, Türkiye solunun önemli bir bölümünün yaşadığı ideolojik çürümeyi gözler önüne sermek gibi son derece yararlı bir işlev de gördü).

Kaybedenler kervanının bir başka aktörü ise Perinçekçi İP oldu. Düzen ordusunun bu gönüllü çığırkanlarının aldığı sonuç, önden ortaya koydukları hedef ve iddialarla karşılaştırıldığında, kelimenin tam anlamıyla bir hezimetdir. Yıllardır sırtını orduya dayamış bir parlamenter güç ve giderek hükümet ortağı parti olmak hevesiyle yanıp tutuşan; bunun bu kez mutlak olarak gerçekleşeceği iddiasını son bir yıldır bıktırırçasına yineleyip duran; seçmen desteği alabilmek için şoven milliyetçi söylemde MHP ile yarışır hale gelen Perinçekçi parti, aldığı binde 5'lik sonuçla gerçek bir hüsrana uğramış oldu. En aşırı bir subjektivizm ile en kabasından bir aldatmacaya dayanan bu parlamenter güç ve giderek hükümet olma iddiası, '95 ve '99 seçimlerinin ardından 3 Kasım'da üçüncü kez içler acısı biçimde çökmüş bulunuyor. Bu gerçekte Perinçekçi partinin de siyasal ve moral çöküşüdür. (Bizzat Perinçek'in özel bir çabayla yarattığı beklentiler ve şartlanmalar düşünülürse, seçimlerde yaşanan hezimetin ardından bu partinin de bir iç bunalım ve çözümlenmeyle yüzyüze kalması muhtemel görünmektedir).

Bir de ÖDP var. Sağa kaydıkça, sosyal-demokratlaşıkça güç olunabileceğini sanan, gerçekte ise böylece kendini adım adım tükenişe götüren bu parti, bu doğrultuda seçimlerde yeni bir darbe almış oldu. Parlamenter bir parti olmaya soyunan, konumunu ve işlevini bu alandan ortaya koyan bu liberal takımı, gerçekte bu alanda hiçbir şans kalmadığını gördükçe yeni çözümlere uğrayacak ve tümünden yok oluş akibetinden muhtemeldir ki mevcut sosyal-demokrat partilerden birine iltihak ederek kurtulmaya çalışacaktır.

AKP'nin büyük açmazı

Görünüşe göre 3 Kasım seçimlerinden başarıyla çıkmış üç parti var. Bunlardan büyük sermaye gücünü şarlatanlık düzeyinde ilkel bir sosyal demagojiyle birleştirerek kitlelerin en geri, en apolitik kesimlerinin belli bir desteğini almayı başaran Uzanlar'ın Genç Partisi'ni bir yana bırakırsak, geriye "tek başına hükümet" partisi AKP ile "tek başına muhalefet" partisi CHP kalıyor.

AKP'nin seçim başarısı sayısal tablo olarak yeterince açıktır. Bu parti geçerli oyların üçte birini ve (öteki partilerin baraj altında kalması sayesinde) milletvekillerinin ise üçte ikisini kazanarak, tüm tahminleri aşan bir seçim başarısı elde etti. Fakat bu gözalcı başarının kendisi daha bugünden AKP'nin taşımakta gitgide daha çok zorlanacağı bir ağırlığa dönüşmüş durumda. Geçmişinden gelen handikapları ve bu çerçevede sürdürmekte olduğu gizli ya da örtülü

niyet ve hesaplar nedeniyle düzenin gerçek yönetici güçleri karşısında zaten fazlasıyla sıkıntılı olan bu parti, şimdi bir de, üçte birlik (toplam seçmen sayısı üzerinden dörtte birlik) azınlık oyuyla parlamentoda üçte iki çoğunluk sağlamak gibi bir yükün ağırlığıyla yüzyüzedir.

Üçte bir oy oranıyla üçte iki parlamento çoğunluğuna sahip olmak Türkiye’de yeni bir durum değil; benzer bir sonucu ‘87 seçimlerinde Özal ANAP’ı elde etmişti. Fakat Özal emperyalizmin ve büyük sermaye çevrelerinin has adamıydı ve derin devletle de esaslı bir sorunu yoktu. AKP’nin durumu bu açıdan bir hayli farklıdır. AKP düzenin gerçek yönetici güçleri olan ordu ve “derin devlet” nezdinde fazlasıyla şaibelidir ve halen onlar tarafından bir biçimde kovuşturulan bir partidir. Bu ve benzer nedenlerle, toplam seçmen oyunun ancak dörtte birini aldığı halde üçte ikiyi bulan bir parlamenter çoğunlukla siyasal icraata bulunacak olmak, daha şimdiden bu parti için bir zorluk alanı, gerçek bir sıkıntı kaynağıdır.

Nitekim buna ilişkin tartışmalar daha seçimin ertesi gününden itibaren kendini göstermeye de başladı. Bir yanıyla doğallık taşıyan bu tartışmalar, bir başka yanıyla AKP’nin hareket kabiliyetini daraltmak ve onu bunaltıcı bir denetim altında tutmak niyetlerine dayalıdır. Bundan böyle parlamentoda “derin devlet”in sözcüsü olarak de göreceğimiz Deniz Baykal’ın daha ilk günden itibaren “rejimi zorlamamak”, “toplumu germemek”, “Türkiye’ye yeni sıkıntılar yaratmamak” üzerine AKP’yi hedef alan söylemleri bunun bir ifadesi ve yansımasıdır.

AKP, temsildeki bu “adaletsizliği” emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin çıkar, istem ve ihtiyaçları doğrultusunda kullandığı sürece bir sorun olmayacaktır. Sorun olmak bir yana, burjuvazi ve onun adına düzenin gerçek yönetici güçleri bunu bir imkan olarak gereğince değerlendireceklerdir. Halihazırda AKP’nin tek başına iktidarının sağlayacağı “siyasal istikrar” olanağı üzerine içerde ve dışarda dile getirilenler, büyük sermaye çevrelerinin ve borsanın seçim sonuçlarını selamlayan tutumları, bunun dışı vuran ilk göstergeleridir.

Fakat AKP’nin parlamentodaki bu ezici varlığından hareketle kendisinin dinsel gericiliğe dayalı gizli ya da örtülü niyet ve hesapları doğrultusunda adımlar atmaya yeltendiği bir durumda ise, aldığı oy desteğiyle sahip olduğu parlamenter çoğunluk arasındaki büyük fark kendisine özenle hatırlatılacak ve gerektiğinde 28 Şubat türü müdahalelerin meşru ve inandırıcı dayanağı olarak kullanılacaktır.

Bu AKP’nin büyük seçim başarısıyla içine girdiği büyük bir açmazdır. Rejimle tam bir uyum içinde hareket eder, bu arada emperyalizmin ve büyük sermaye çevrelerinin istem ve çıkarlarının uysal izleyici olursa, bu durumda bir-iki yıl sonraki akıbeti 3 Kasım’ın gömdüğü hükümet partilerinden farklı olmayacaktır. Dinsel gerici kimliğinin gerekleri doğrultusunda rejim açısından rahatsız edici adımlara eğilim duyduğu bir durumda ise, rejim bekçileri tarafından örselenecek, gerektiğinde 28 Şubat türü yeni müdahalelerin hedefi haline getirilecektir.

CHP’nin gizlenemeyen başarısızlığı

Deniz Baykal’ın kendi espirili ifadesiyle parlamento “tek başına muhalefet” partisi olarak giren CHP’de durum daha farklıdır. CHP’nin AKP türünden sıkıntılı olmak bir yana, bundan böyle o parlamentoda derin devletin temsilcisi ve sözcüsü konumundadır. Bu açıdan parlamentodaki gücünden daha büyük bir siyasal güçle hareket edebilecek olanaklara sahiptir. Baykal, yüzde 45 oy aldığı halde parlamento dışında kalmış partilerin de parlamentodaki sözcüsü olmak gibi bir misyona da

soyunduğuna göre, bu onun için ek bir siyasal güç kaynağı olacaktır. Bütün bu açılardan CHP için ortada sorun değil kendi gerçek gücünün çok üstünde olanaklar var demektir.

CHP’nin sorunu başka yerdedir. Herşeyden önce, yüzde 20’ye yakın oy almasına ve parlamento 178 milletvekili sokmasına rağmen, gerçekte bu parti de 3 Kasım’ın kaybedenleri kategorisi içerisinde yer almaktadır. Seçim gecesi partide sevinçten çok sıkıntının egemen olması, bu başarısızlığın bizzat CHP tarafından kabulü ve itirafından başka bir şey değildir. Baykal’ın “tek başına muhalefet” esprisinin gerisinde de, seçimler öncesinde ortaya atılan “tek başına iktidar” iddiasında boşa düşmüş olmak gerçeği vardır.

Bir önceki seçimde parlamento dışı kalmış köklü bir parti olarak, neredeyse tüm parlamentoyu, onunla birlikte parlamentodaki sol iddialı partileri tüketen bir kriz sürecinin ardından ancak yüzde 20’lik bir seçmen desteği alması, CHP payına gerçek bir başarısızlığın ifadesi sayılmalıdır. Bu başarısızlığın gerisinde, bu partinin, kitleleri etkilemek için demagojik nitelikte bir sol söylemden bile özenle kaçınması; kitlelere güven vermek yerine ABD’ye, IMF’ye, büyük sermaye çevrelerine ve “derin devlet”e güven vermeyi tercih etmesi vardır. CHP bu doğrultudaki çabalarında ipin ucunu öylesine kaçırmıştır ki, IMF’nin Türkiye’deki memurunu saflarına katmak ve başköşeye oturtmak için haftalar boyu çaba harcayabilmiştir. Bunun mantıksal bir uzantısı olarak, hükümet olması durumunda IMF programını daha kararlı bir biçimde uygulayacağını önden taahhüt etmiştir.

Bu durumda, yıllardır IMF reçetelerinin yıkıcı sonuçlarını yaşayan emekçi kitlelerin, meydanları “Kahrolsun IMF!” sloganlarıyla cınlatan işçilerin ve yoksul halk kitlelerinin böyle bir partiye güven duyması ve ona belirgin bir oy desteği sağlaması için bir neden yoktu ve nitekim olmadı da.

Son olarak ekleyelim ki, genel olarak parlamento dışı kaldığı üçbuçuk yıl boyunca ve özel olarak da seçim döneminde kitleleri hiçe sayan CHP, bu tutumunu yeni parlamentoda hepten devam ettirecektir. Onun parlamentodaki misyonu sol ya da emekçi halk kitleleri ile değil ABD ve AB emperyalizmi, işbirlikçi büyük sermaye çevreleri ve laik düzene bekçilik adı altında derin devletle bağlantılı olacaktır.

Amerikancılık’ta eski hükümet aşılacak

3 Kasım’ın gömdüğü hükümet ve parlamento son elli yılın en Amerikancı hükümeti ve parlamentosu olarak tarihe geçti. Fakat yeni hükümet ve parlamento bu alanda selefini aşacak gibi görünmektedir. Bu çerçevede denilebilir ki, 3 Kasım seçimlerinde en kazançlı çıkanların başında bizzat ABD gelmektedir. Zira hükümeti ve muhalefetiyle Amerikancı çizgide davranmayı önden taahhüt etmiş bulunan bir parlamento bileşimi ile yüzyüzeyiz bugün. Gerek AKP gerekse CHP, açıkça beyan ettikleri gibi, IMF programının aynen uygulanmasından yanadırlar. Irak’a yönelik emperyalist savaş kapıda olduğu halde, her iki parti de tüm seçim kampanyaları boyunca buna karşı tek kelime olsun etmemeye özel bir dikkat göstermişlerdir. Bunu onların, ABD’nin Ortadoğu’ya emperyalist müdahalesine verdikleri zimni desteğin bir işareti saymak gerekir.

ABD daha baştan bu durumun bilincinde olduğu içindir ki, Amerikalı yorumcular AKP’nin başarısını gizlenemeyen bir sevinçle karşılamışlardır. Bu şaşkırtıcı ya da beklenmeyen bir durum da değildir. “İlimli islam” uzun yıllardır Amerika’nın Türkiye için öngördüğü yeni modeldir ve daha belediye başkanlığından beri Tayyip Erdoğan bizzat ABD tarafından adım adım bu misyona hazırlanmıştır. Başbakanlık, bu olmazsa dışişleri bakanlığı için

düşünülen Abdullah Gül, aşırı Amerikancılığı ile tanınmaktadır. Nasıl ki içerde “derin devlet” muhalefetteki CHP için bir güç kaynağı ise, dışarda da ABD AKP için benzer bir dayanaktır. Düzenin gerçek güç odakları karşısındaki zayıflığını bir ölçüde olsun dengeleyebilmek için, AKP Amerikan emperyalizmi ile uyuma çok daha özel bir itina gösterecektir. Seçimin hemen ertesi günü Genelkurmay Başkanı’nı uzun bir gezi için ABD gönderen ordunun ABD’yle uyuma gösterdiği özen de gözetildiğinde, AKP için ABD desteği ayrıca bir önem ve anlam kazanmaktadır.

Kitleleri kazanmak için devrimci sınıf mücadelesi çizgisi

Seçim sonrasında solda yapılan değerlendirmelerde en göze çarpan vurgulardan biri, bunca soruna, yoksulluğa ve hoşnutsuzluğa rağmen solun neden kitlelerin desteğini alamadığıdır. Bu soruyu formüle edenler, solun kendini anlatmakta başarısız kaldığı türünden bir ortak tespit yapmakta ve kendini başarıyla anlatabilmek için de solun mutlaka “değişmesi gerektiği”ni vurgulamaktadırlar. Tüm bu “değişim” ihtiyacı vurgularının gerisinde ise genellikle daha da sağa kayma, ılımlı reformist bir çizgiye oturma gizli niyeti ya da açık çağrısı vardır.

Sorunu böyle koymak, kitlelerin devrimcileşmesi sorununa reformist-idealist bir çerçeveden yaklaşmanın bir yansımasıdır. Devrimcilerin kitlelerle birleşme arzusu ve hedefi devrimci amaçlarla sıkı sıkıya bağlantılıdır ve devrimci temellere oturmak durumundadır. Bu ise ancak devrimci sınıf mücadelesi çizgisi izlenerek, kitlelerle mücadele içinde buluşma çabası harcanarak başarılabılır. Kitlelerin pasif ve edilgen konumdan, dizginleyici düşünce ve alışkanlıklardan, gerici saplantı ve önyargılarından kurtularak değişmesi, dönüşmesi ve sonuçta devrimcileşmesi, ancak pratikte, pratik sınıf mücadelesi içinde ve ancak bu sayede edinilebilen pratik özdeneimler sayesinde olanaklıdır.

Kitleler böyle bir pratik mücadele sürecinin içine çekilmeksizin, salt propaganda ve anlatmayla, hele de kitleleri pasif bir izleyici ve destekçi durumuna düşüren parlamenter çalışmayla bunun olanaklı olabileceğini sanmak idealist hamkafalılıktan başka bir şey değildir. Bunca yoksulluğa ve hoşnutsuzluğa rağmen kitleler neden solu desteklemiyorlar diye yakınların durumu tam da budur. Böyleleri, tek başına yoksulluk ve hoşnutsuzluğun kitleleri pekala sosyal demagojiyi başarıyla kullanabilen faşist akımların peşine de takabildiğini, devrimci sınıf mücadelesinin gerilediği bir çok durumda olanın bu olduğunu bilmezlikten geliyorlar.

Kitlelere rahatça ulaşabilmek, kendini onlara sözümona rahatça anlatabilmek adına oportünizmi benimsemek ve oportünist taktikler izlemek, ikinci enternasyonal oportünizminin en temel özelliklerinden biriydi. Fakat bu yol kitleleri zerre kadar devrimcileştirmede gibi bu yolu tutan partilerde de devrimcilik adına hiçbir şey bırakmadı.

Amaç ve hedef kitlelerle devrimci temeller üzerinde birleşmekse eğer bunun biricik olanaklı yolu devrimci sınıf mücadelesi çizgisidir. Bu basit bir doğrunun dile getirilmesi gibi görünüyor; oysa son seçimler döneminde solun büyük bölümünü saran parlamenter avanaklık bunun hiç de böyle olmadığını yeterli açıklıkta ortaya koyuyor. Bu nedenle oportünizme karşı bu alanda yürütülecek ilkeli ve kararlı bir mücadele girmekte olduğumuz yeni dönemde apayrı bir anlam ve önem kazanmaktadır.

SY Kızıl Bayrak

Şimdi sıra AKP hükümetinde...

Emperyalizme uşaklık çizgisine ve sosyal yıkım programına kalınan yerden devam

Cumhuriyet tarihinin en emekçi düşmanı, en eli kanlı ve emperyalizme uşaklıkta en sadık olma ünvanına sahip olan 57. Hükümet nihayet tarihin çöplüğünde yerini aldı. Koalisyonu oluşturan DSP, MHP ve ANAP meclis dışı kalarak unutamayacakları bir tokat yediler.

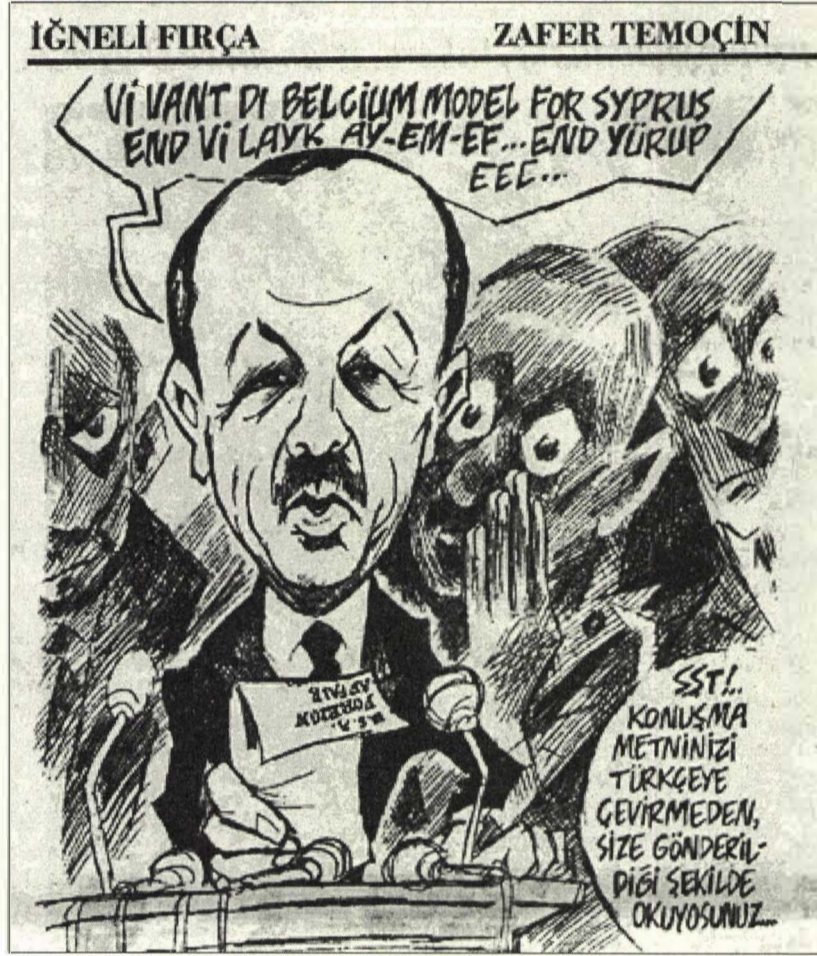
Yaptıkları bunca hizmete karşın böyle bir akibeti hak etmediklerini dile getirmekten utanmayan 57. Hükümet'in bazı isimleri, söz konusu hizmetleri emekçilere değil IMF, DB, TÜSIAD, Pentagon, NATO vb. emekçilere düşman kurum ve çevrelere yaptıklarını unutmış görünüyorlar. Koalisyon hükümetinin emperyalizme yaptığı tüm hizmetlere karşın halen yarım kalan (doğal olarak 58. hükümeti bekleyen) önemli işler var. Dolayısıyla kurulacak AKP hükümetinin, diğer alanlarda olduğu gibi emperyalizme uşaklıkta da rüşünü ispatlamak, icraatlarının başında gelecek. Gerçi Erdoğan'ın Washington ziyaretleri, AKP'yi ziyaret eden ABD heyetleri ve seçimin hemen ertesinde Erdoğan'ın yabancı basın kuruluşlarıyla yaptığı röportajlar, bu konuda oldukça hazırlıklı olduklarını ve bu "görev"i başarmakta güçlük çekmeyeceklerini gösteriyor.

Emperyalist merkezlerle olan bağımlılık ilişkileri bağlamında yoğun bir gündemle karşı karşıya bulunduğu farkında olan Erdoğan, ilk açıklamalarıyla söz konusu merkezlere mesaj vermeye özen gösterdi. Öne çıkardığı konular AB'ye tam üyelik ve IMF ile ilişkilerin devam edeceğine dair güvence vermek oldu. Asıl önemli sorun olan savaşı ise es geçmeyi tercih etti. Bir gazetecinin sorusu üzerine Erdoğan "Birleşmiş Milletler kararlarına uyacaklarını" söylemekle yetindi. Yine de gelişmelerin yönü, AKP'nin, Amerikan emperyalizminin Irak'a saldırısı konusunda uzun süre sessiz kalma şansına sahip olmadığını gösteriyor. Zira savaş hazırlığı Amerikan emperyalizminin en öncelikli sorunudur. Ek olarak olası bağımsız Kürt devletinin kurulması ve Kıbrıs da yeni hükümeti bekleyen sorunlar arasında bulunuyor.

AB emperyalizmine güvence

AB'ye tam üyelik müzakereleri TÜSIAD kodamanlarının en temel gündemlerinden biri olmaya devam ediyor. Dolayısıyla kurulacak yeni hükümetin bu meseleye özel önem vermesi onun varlık koşuludur. Bu, hem işbirlikçi tekeli burjuvazinin sınıfsal çıkarlarını korumak, hem de işçi sınıfı ve emekçilerde temelsiz beklentiler yaratmak açısından özel bir önem taşıyor.

AKP'nin İslamcı kimliğinden dolayı AB emperyalizminin belli çekinceleri olduğunu bilen Erdoğan, yaptığı açıklamalar ve verdiği mesajlarla bu kaygıları gidermek için özel bir çaba harcıyor. Bu konuda belli bir başarı sağladığı ise karşı cepheden gelen tepkilerden belli. Görünen tablo, emperyalist odakların ve Türk tekeli burjuvazisinin bu konuda kaygı duymasına gerek olmadığıdır. Zira

söylemlerindeki farka, İslamcı gelenekten geliyor olmasına rağmen, AKP de en az diğer düzen partileri kadar emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine uşakça hizmet etme misyonunu üstlenmiş bulunuyor.

İMF-TÜSIAD yıkım paketleri eksiksiz uygulanacak

İşçi sınıfı, kent ve kır yoksullarını oluşturan tüm emekçi katmanlar açısından IMF ile hükümet arasından kurulacak ilişkiler hayati önem taşıyor. AKP bu konuda kan emici tekellere bir pürüz çıkarmayacağına, uyumlu bir şekilde çalışacağına söz verdi. İMF-DB gibi emperyalist oluşumlara verilen bu sözler, ekonomik-sosyal yıkım paketlerinin en acımasız bir şekilde uygulanmaya devam edeceğini şimdiden garantiliyor.

İMF paketleri emekçilerin yaşamlarında tam bir yıkım yarattı. Özellikle Kasım ve Şubat krizleri sonrasında milyonlarca işçi ve emekçi için karanlık bir dönem başladı. Bu durum 57. hükümeti oluşturan partileri sandığa gömerken, AKP'nin önünü açtı. Milyonlarca emekçi bu partinin demagojilerine kanarak ona oy verdi. Kitlelerin bu hassasiyetlerini göz önünde bulunduran AKP, ekonomik-sosyal sorunlarla ilgili bol vaatlerde bulundu. Öte yandan emperyalist kurumlara ve yerli işbirlikçilere ise tam güvence verdi.

Kurulacak AKP hükümetinin seçim meydanlarında verilen sözleri değil, IMF ve TÜSIAD'a verdiği güvenceleri yerine getireceği yeterince açık. Seçim arifesinde IMF ile müzakereler yeni hükümet kurulana kadar askıya alınmıştı. Yeni hükümet kurulur kurulmaz müzakereler tekrar başlayacak, saldırılar

eskisinden daha azgın devam edecek.

Hükümeti bekleyen kritik sorun

AKP'ye oy verenlerin önemli bir bölümü dini inançlarına bağlı kesimlerden oluşuyor. Bu kesim müslüman bir ülkeye dönük saldırılara karşı duyarlılık gösterebiliyor. Buna karşın Erdoğan İsrail siyonizmi tarafından Filistin halkına karşı girişilen en vahşi katliamlara bile sessiz kalmayı başarabildi. Aylardır gündemde bulunan Irak'a saldırı konusunda suskunluğunu koruyabildi. Konuyla ilgili gelen soruları ise "bu gündemimiz değil" şeklinde yanıtlayarak görüşünü açıklamaktan kaçındı.

Ülkeyi ve Ortadoğu'yu yakından ilgilendiren bu hassas konularda fikir beyan etmemek boşuna değil elbette. Emperyalist-siyonist saldırganlığı desteklemek anlamına gelen AKP'nin gerçek çizgisini açıklamak oy kaybına yol açacağı gibi, rakibi SP'nin eline önemli bir malzeme verecekti. Parti tabanına dönük demagojik açıklamalar ise emperyalist merkezlerde ciddi bir rahatsızlık yaratacak, partinin onlar katında prestij kaybetmesine neden olacaktı. Bu koşullarda en akıllı politika bu konularda "uç maymun"u oynamaktır. Erdoğan da bunu başardı. Ama artık susmak fayda etmeyecek. Şimdi hizmet zamanı. Bilindiği gibi, bu tür önemli sorunlarla ilgili

kararlar tümüyle Amerikancı generallerin inisiyatifindedir. Nitekim Genelkurmay Başkanı oyunu kullanıp Washington'a uçtu. Bir haftalık uzun görüşmeler maratonunda ABD emperyalizminin tüm savaş kundakçılarıyla tek tek görüşecek, savaş hazırlık, yarım kalan kan pazarlığı vb. konularda son kararlar verilecek. Hükümete ise alınan kararları onaylama işi düşecek.

Hükümet kurmaya hazırlanan AKP'nin bu sorunda sessiz kalma imkanı kalmamıştır. ABD emperyalizmi Irak'a saldırmak için son hazırlıkları yaparken, Genelkurmay da ABD ile pazarlıkları sonuçlandırmak üzeredir. Erdoğan yakında emperyalizme uşak yüzünü gösterecektir. Bu konudaki ilk sözleriyle de ("BM kararlarına uymak") bunun sinyalini vermiştir.

Yeni kurulacak AKP'li hükümetin önünde emperyalizmin hizmetinde içte ve dışta saldırgan politikaları hayata geçirmek görevi duruyor. İşçi sınıfı, emekçiler ve ilerici-devrimci muhalefet bu saldırıların hedefi durumunda. Zira İMF-TÜSIAD reçeteleri ile işçi ve emekçileri açlığa mahkum etmek, gençliğin kanını emperyalist savaşta pazarlamak ancak gerici-faşist baskılar ve devlet terörü eşliğinde hayata geçirilebilir. AKP'nin tek başına iktidar olması, muhalefet partisi CHP'nin onu desteklemeye hazır olması, saldırıların önceki hükümeti de gölgede bırakacak şiddette yaşanacağına işaret ediyor.

Süreç, ABD emperyalizmi ve sermaye devleti tarafından hazırlanan saldırı dalgasını püskürtülebilmek için başta komünistler olmak üzere, tüm ilerici-devrimci güçlere, öncü işçi ve emekçilere ağır sorumluluklar dayatıyor. Mücadeleyi bu sorumluluk bilinciyle yükseltmeliyiz.

3 Kasım seçimleri, AKP ve emperyalistlerin beklentileri

3 Kasım erken seçimleri emperyalistler ve yerli işbirlikçileri tarafından hazırlanan komplonun başarıya ulaşmaması sonucu gündeme geldi. Bu yönüyle emperyalistler seçim sürecini yakından izlediler. Seçimlere gösterilen ilginin yoğunluğu önceki seçimlerle kıyas kabul etmez boyuttadır. AB'den ABD'ye, IMF'den İsrail'e, ünlü gazetelerden TV kanallarına kadar Türkiye ve seçimler özel bir ilgiye mazhar oldu.

Bu yakın ilgi kuşkusuz Türkiyeli işçi ve emekçilerin hayrına değil. Söz konusu emperyalist kurum ve organların yakın ilgisi ekonomik, siyasi, askeri vb. çıkarlara sahip olmalarından kaynaklanıyor. Kurulacak yeni hükümetle bu çıkarlarını azami bir şekilde korumak ve geliştirmek telaşındalar.

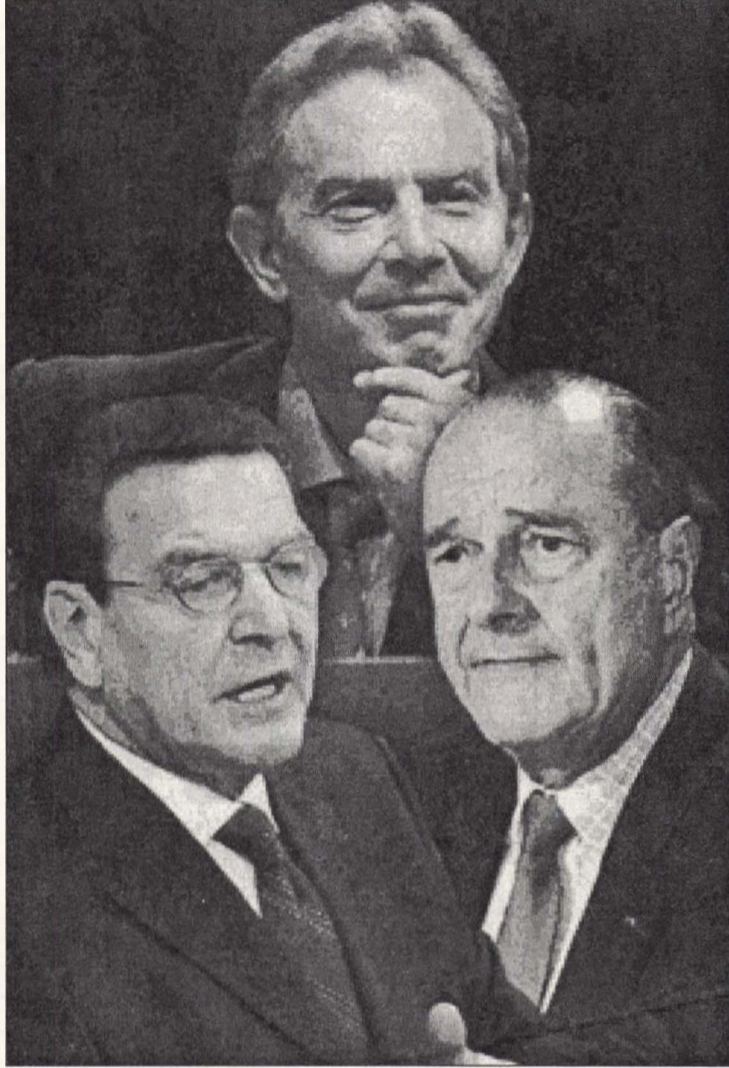
Seçimlerden çıkan sonuç, yani tek partinin ezici bir çoğunlukla iktidar olması, klasik tabirle "siyasi istikrar" beklentilerini güçlendirdi. Türkiye Özal döneminden beri böyle bir hükümete tanık olmamıştı. Kurulan tüm hükümetler iki ya da daha çok partinin koalisyonu şeklinde oldu. Bu da emperyalistler ile sermaye çevrelerinin bazı beklentilerinin kimi zaman karşılanamamasına yol açtı. Bundan dolayı kurulacak yeni hükümetin icraatları için şimdiden ellerini ovuşturmaya başladılar.

İslami gerici geleneğinden gelen AKP önceleri pek tercih edilmese de, alacağı oy oranı hesaba katılarak açık kapı bırakılmıştı. AKP her fırsatta değiştiğini, sistem için bir sıkıntı yaratmayacağını, düzene her türlü hizmeti yapmaya hazır olduğunu vurguladı. Bu konuda yerli ve yabancı sermaye çevrelerini ikna etmek için yoğun bir çaba harcadı.

AKP kısa sürede aldığı tutumlarla da efendilerine kendini kanıtlamaya çalıştı. Erdoğan'ın sermaye çevreleri ile yaptığı temaslar, ABD ziyaretleri ve emperyalist ülke büyükelçileri ile görüşmeler bazı örneklerdir. Seçim propagandalarında sistemin saldırılarını gündeme getirmemeye özen gösterdi. Neredeyse seçim kampanyasının tümünü diğer partilerin eleştirisi ve temelsiz vaatler üzerinden yürüttü. IMF reçeteleri, İsrail'in Filistin'de giriştiği katliamlar, Afganistan'a saldırı vb. gelişmelere tepkisiz kalarak, gerekli merkezlere mesajlarını ilettiler.

Seçimlerden çıkan sonucun da etkisiyle bu çabaların boşa gitmediği, TÜSIAD, IMF, ABD, AB gibi güçlerin açıklamaları ile görüldü. Emperyalist ülkelerin basını da -özelde ABD basını- haber yorumları ve köşe yazıları ile; AKP'nin kuracağı bir hükümetten kaygı duyulmaması, demokratik bir seçim sonuçlarına saygı duyulması ve AKP'ye bir şans tanınması gerektiğini neredeyse ağız birliği içerisinde dile getirdi. Bir kısım ABD basını ise, Amerikan yönetiminden Türk generalleri üzerindeki nüfuzunu kullanıp, ordunun AKP'yi rahat bırakmasını sağlamasını istedi. Bütün bunların hemen altına da eklediler elbette; AKP ne kadar değiştiğini IMF reçeteleri ile ilgili tutumu ve ABD emperyalizminin Irak'a saldırısına destek verip vermemesiyle gösterecek.

Seçim sonuçlarının netleşmesiyle birlikte ABD, IMF ve AB'den yapılan açıklamaların tümü AKP ile çalışmak istediklerine dair mesajlar içeriyor.

Emperyalistler için önemli olan Türkiye'de hangi partinin iktidara geleceği değil, bu partinin istek ve dayatmalarına uşakça boyun eğip eğmeyeceğidir.

Seçimden sonra Erdoğan'ı ilk arayanlardan biri AB Ortak Dış Politika ve Güvenlik Yüksek Temsilcisi Javier Solana oldu. Erdoğan'a, "eski hükümetle olduğu gibi, yeni kurulacak hükümetle de yapıcı bir işbirliği gerçekleştirmek istediklerini" belirtti. AB Dönem Başkanı ve Danimarka'nın Ankara Büyükelçisi Christian Hoppe de AKP Başkan Yardımcısı Yaşar Yakış'ı arayarak Erdoğan'la bir an önce görüşme talebinde bulundu. Bu ilgiden oldukça memnun görünen Erdoğan davetleri zaman geçirmeden kabul etti. Erken açıklama yapan bir diğer kurum ise IMF oldu. IMF yöneticileri kurulacak yeni hükümetle anlaşmaya hazır olduklarını belirtti.

Seçimleri yakından izleyen, sonuçları ile ilgili değerlendirmeler yapan bir diğer taraf siyonistler oldu. İsrail basınında manşetlere konu olan AKP'nin tek başına iktidar olması herhangi bir kaygı yaratmış değil. Şaron destekçisi *Jerusalem Post* gazetesi, AKP'nin seçim platformunun İsrail ile ilişkilerden hiç bahsetmediğine dikkat çekerek, AKP'nin Ortadoğu'da akan kanın durması dışında bir şey söylemediğini dile getirerek kaygılı olmadıklarını yansıttı. Siyonistler AKP yetkililerinin dış politikada ve İsrail ile ilişkilerde bir değişiklik olmayacağını vurgulamak için özel bir çaba sarfettiklerini de biliyorlar. Siyonistleri rahatlatan bir başka olgu Erbakan'ın başbakanlığı dönemindeki deneyimleridir. İslamcı Erbakan başbakan sıfatıyla Türkiye-İsrail stratejik işbirliği anlaşmasının altına imzasını atmak zorunda kalmıştı.

Bu durumda generallerin terbiyesinden geçen Erdoğan'ın AKP'sinden kaygı duymak için ortada bir neden kalmıyor.

3 Kasım seçim sonuçlarına en geniş yer veren, başyazılara konu eden, değerlendirme yapan, nasihat çeken, destek veren, beklenti ve tehditlerini dile getiren ABD basını oldu. Bunda şaşılacak bir şey yok. Şu günlerde ABD için Türkiye herhangi bir dönemle kıyaslanamayacak denli önem taşıyor. Türk sermaye devleti, Amerikan emperyalizminin savaş ve saldırganlık politikasının Ortadoğu ayağında özel bir yer tutuyor. Görülen yakın ilginin asıl nedeni bu.

Belli başlı ABD gazetelerinin tümü AKP ve seçim sonuçlarıyla ilgili olarak kapsamlı değerlendirmelerde bulundular. ABD basını emperyalist devletin bir uzantısı olduğu düşünülürse, bu değerlendirmelerin yarı resmi olduğu söylenebilir.

Erdoğan'ın milletvekili olma yasağı ABD yönetimi tarafından anti-demokratik bir karar olarak değerlendirilmiş, bu yasağın kalkması gerektiği dile getirilmişti. Amerikan yönetimi bu tepkiyi seçimden önce vermişti. Bu da AKP-ABD ilişkilerinin yakınlığını gösteriyor. Amerikan basını da yönetimle aynı görüşleri dile getiriyor. AKP'nin tümüyle Batılı bir seçim kampanyası yürüttüğü, dini motifleri işin içine karıştırmadığı, aldığı oyların esas olarak halkın ekonomik krizden kaynaklanan tepki oyları olduğu vurgulanarak, AKP'den kuşkulanan için bir neden olmadığını savunuyorlar. Partinin ılımlı İslamcı, toplumsal muhafazakar, ekonomik liberal olduğu, bu yönüyle

Batı'daki Hıristiyan demokrat partilere benzer bir şekillenme olduğu da yapılan değerlendirmeler arasında. Partinin bu çizgisini devam ettirmesi gerektiği, aksi halde 28 Şubat '97'deki "post-modern darbe"nin yeniden yaşanabileceği uyarısı yapıyorlar.

Geriyeye AKP'nin bu çizgiyi pratikte kanıtlaması kalıyor. Amerika'nın Irak'a saldırısı bu konuda turnusol kağıdı işlevi görecektir. Yani AKP Amerika'nın Irak'ı yakıp yıkmasına tam destek vermeli ki, bu konuda samimi olduğunu ispatlasın. Bu konuda fazla kaygıya gerek yoktur; zira Erdoğan bu kararı Türk generallerine bırakacağını açıklamıştır. İş ABD'nin "bizim çocuklar" diye tanımladığı generallere kaldığı sürece bir problem yoktur.

AKP'nin aksi bir tutum alması mümkün görünmüyor. Böyle bir durumda dış finansman kaynakları kurutularak köşeye sıkıştırılacaktır. Hatta AKP'nin El Kaide ile bağlantısı bile aranıp bulunabilir. Tabanı tamamen farklı beklentiler içinde bulunsun da Erdoğan ve partisi emperyalist efendilerin emirlerine amade olmaktan başka bir şansa sahip değildir. Mecliste sahip olduğu sandalye sayısı ona manevra alanı bırakmamaktadır. İsteddiği kararı/yasayı anında meclisten geçirebilecek bir çoğunluğa sahiptir.

Emperyalizme uşaklıkta Cumhuriyet tarihi rekoru kıran 57. Hükümetin pabucu kurulacak AKP hükümeti tarafından dama atılabilir. Bu rekorların işçi sınıfı ve tüm emekçi kesimler için ne anlam geldiği ise yıkılan Ecevit-Yılmaz-Bahçeli hükümetinin icraatlarından bilinmektedir. Sermaye cephesinden topyekûn saldırılar hızla devam edecektir. Emekçiler cephesi kendini buna göre hazırlamalıdır.

3 Kasım seçimleri...

Yıkımın sahnedeki sorumlularının yıkımı

Seçim değerlendirmelerinde halkın yıllardır süren yıkımdan sorumlu tuttuğu partileri cezalandırdığı görüşü öne çıkıyor. Gerçekten de 57. hükümeti oluşturan koalisyon partileri son 3-4 yıllık icraatlarının faturasını sandığa gömülerek ödediler. Ecevit'in DSP'si tümüyle bitme noktasına geldi. Arada kısa kesintiler hariç neredeyse 20 yıldır bir şekilde hükümette yer alan ANAP barajın epey altında kaldı. MHP ise '99 yılındaki şovenist rüzgarın kendisine sağladığı oy desteğini neredeyse tümüyle kaybetti, geleneksel faşist tabanın oylarıyla yetinmek durumunda kaldı.

Eski hükümetin ortakları bütün suçu seçimin erkene alınmasına yükseliyorlar. Üçbuçuk yıldır büyük icraatlara imza attıklarını, büyük hizmetler gördüklerini, bu dönemin ceremesini çektiklerini, semeresinin ise önümüzdeki yıllarda alınabileceğini iddia ediyorlar. Erken seçim kararı alarak, önümüzdeki semere toplama dönemini değerlendiremeyerek, intihara sürüklenmişler. Söylenenlere bakılırsa, hükümet tam Türkiye'yi düze çıkarmış, bunun bütün zorluklarını göğüslemişken erken seçime zorlanmış.

Gerçekten de 57. hükümet '99 Nisan'ından bu yana yapmadığını bırakmadı. Kabaca bir göz atıldığında bile ortaya eşi benzeri olmayan korkunç bir tablo çıkıyor. Koalisyon kurulur kurulmaz derhal saldırılara başladı. Dördüncü ayında 17 Ağustos depreminin şokunu, "mezarda emeklilik" ve "uluslararası tahkim" yasalarını çıkarmanın olanağına çevirdi. Hükümet bununla da yetinmedi, yaralarını sarmaya çalışan emekçi kitlelere deprem vergisi vb. yeni vergiler çıkararak, mevcut vergileri ağırlaştırarak yeni darbeler vurdu. Hemen ardından programındaki saldırıları gerçekleştirdiğinde karşılaşabileceği toplumsal muhalefeti baştan bertaraf etmek için, muhalefetin en direngen kesimi olan devrimcilere yöneldi. Ulucanlar Cezaevi katliamıyla hücre tipi yaşamın startını verdi. Devlet terörü toplumsal muhalefetin tüm odaklarına karşı dizginlerinden boşandı. IMF-TÜSİAD yıkım programının ihtiyaçlarına uygun olarak, sürekli yeni saldırı yasaları çıkartıldı. Gene de "istikrar programı"nın Kasım 2000 ve Şubat 2001 krizleriyle karaya oturması engellenemedi. Aynı dönem içinde F tipi saldırısının yeni evresine de geçildi. F tipi açılmasını engellemek için Ölüm Orucu başlatan devrimci tutsaklara 19 Aralık 2001'de vahşi bir katliamla ve hücrelerin açılmasıyla karşılık verildi. Toplumsal muhalefetin geneline yönelik faşist baskı ve terörün dozu en üst düzeye çıkarıldı.

Ekonomik ve siyasal istikrarda tökezleyen

hükümet, ülkeyi tümüyle IMF kölesi haline getirme çabalarını istikrarlı bir şekilde sürdürdü. Küçük esnaf ve tarım yıkıma uğratıldı. İşçi sınıfı ve emekçilerin istemlerine "işsizlik sigortası" aldatmacası, sahte sendika yasası ve "esnek üretim" yasa tasarısını gündeme getirmenin zemini olan göstermelik "İş Güvencesi Yasası" benzeri saldırı yasalarıyla karşılık verildi. Özelleştirmelere hız verilerek büyük KİT'ler sermayeye peşkeş çekildi. IMF kredileri batık bankalar aracılığıyla tekeli sermayeye aktarıldı. Krizin ağırlaşması işçi ve emekçi kitlelere açlık ve sefalet getirirken, sermaye krizden işsizleştirme, örgütsüzleştirme saldırılarını hayata geçirmek için yararlandı.

57. hükümetin belli başlı icraat alanlarından biri de demokratik hak ve özgürlüklere ilişkindi. 11 Eylül rüzgarından etkin bir şekilde yararlanmaya çabalayan hükümet, "AB'ye uyum" adı altında "demokrasi paketleri" hazırladı, bir dizi anayasal ve yasal düzenleme yaptı. "Demokratikleşme" yalanıyla güdük hakları ortadan kaldırdı.

Dış politikada da saldırgan geleneğe bağlı kalındı. 11 Eylül'le birlikte saldırganlığın dozu arttırıldı. ABD ve İsrail'le kurulan üçlü mihver politikaları sadakatle uygulandı. Filistin'de katliamlarını rutinleştiren İsrail'e ekonomik ve askeri ihaleler üzerinden açık destek verildi. Afganistan saldırısına alkış tutulmakla kalmadı, buradaki saldırı gücünün komutası alındı. Türkiye Irak'ı düzenli olarak

bombalayan ABD-İngiliz uçaklarının öncelikli üssü olmayı sürdürdü. Nihayet Irak'a yönelik olası savaşa aktif olarak katılma kararı da bu hükümet döneminde alındı. Her ne kadar "Irak'ta savaşa istemiyoruz" denilse de, savaşa katılma konusunda pazarlıklar yapılmış, paranın bir kısmı IMF kredileri üzerinden peşin olarak alınmıştır. Türk ordusu Güney Kürdistan'daki işgal güçlerini tahkim ederek savaşın son hazırlıklarını fiilen de yerine getirmiş bulunmaktadır.

57. hükümetin 3-4 yıllık icraatları üzerinden Türkiye bugün, iç ve dış borç batağı içinde yüzen; ekonomisi iflas edip borç çevrimine endekslenen; maliyesi IMF tarafından yönetilen; servet ve sefalet uçurumu muazzam boyutlara ulaşan; işsizlik, örgütsüzlük ve açlığın kol gezdiği; faşist terörün gemi azya aldığı; demokratik hak ve özgürlüklerin biçildiği; kültürel ve ahlaki dejenerasyonun had safhaya vardığı, son hızla ABD'nin savaş arabasına koşulan bir ülke haline getirildi.

Seçimde nefesleri tükenenlerin "büyük hizmet" dedikleri işte budur. Ceremesini çekmekle övündükleri, semeresini yiyememekten ötürü kahrettikleri işte böyle bir Türkiye tablosudur.

Fakat herkesin hakkını teslim etmek gerekir. Bu sadece 3-4 yılın işi değildir. Halk iktidar-muhalefet ayrımı gözetmeden, bu tablonun sorumlusu olarak gördüğü tüm sermaye partilerini cezalandırmıştır. CHP ve AKP'nin ödüllendirilenler içinde olması bu gerçeği değiştirmez. Kaldı ki '99'dan beri meclis dışında olan, Cumhuriyetin kurucu partisi ve Kemalizm'in önde gelen temsilcisi olduğunu savunan, ordudan sendika bürokrasisine, medyadan tekeli burjuvaziye kadar sermaye iktidarının tüm desteğini arkasına alan CHP'nin %19 gibi bir oy oranında kalması da bir hezimetdir. Kendisine verilen oyların önemli bir kısmının "şeriatçıların gelmesini engellemek" amacı taşıdığına kuşku yoktur.

AKP gerçekten ödüllendirilmiştir. Başarısının temelinde "yeni" olduğu, Türkiye'nin bu hale gelmesinde payı bulunmadığı propagandasına bir kesimi inandırması yatıyor. İkincisi, bilinçsiz yığınlar içinde önemli bir kesim, sırf barajı geçeceği inancıyla oy vermiştir. Üçüncüsü, AKP'nin iktidar güçlerinin karşısında oynadığı mazlum rolü, sermaye iktidarına karşı tepkili olan dinin etkisindeki kesimin desteğini sağlamıştır. Dördüncüsü, gene bilinçsiz yığınlar içinde "bir de bunu deneyelim" düşüncesiyle hareket edenlerin verdiği destek vardır. Kısacası AKP'ye yönelen oyların önemli bir kısmı gerçekten tepki oylarıdır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, bu tepki sağı ve soluyla yıkımın sorumlusu olarak görülen tüm düzen partilerine yönelik bir tepkidir. Ecevit, Bahçeli ve Yılmaz'a olduğu kadar Saadet Partisi ve DYP'ye de yönelen bir tepkidir bu.

5 Nisan '94 Kararları'nda, özelleştirme, işçi tensikatları, sendikasılaştırma saldırılarının hızlandırılmasında Çiller'in imzası vardı. Kirli savaşın en vahşi biçimlerini, toplumsal muhalefeti ezmenin en kanlı yöntemlerini, ev ve sokak infazlarını, gözaltında kayıpları vb.'ni Çiller ve Karayalçın başkanlığındaki DYP-SHP hükümeti tırmandırıp uyguladı. Susurluk skandalında önde gelen çetenin başında dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar'la birlikte Çiller yer alıyordu. Nitekim '95 seçimlerinde Güreş, Ağar, Sedat Bucak gibi belli başlı çete mensupları Çiller tarafından meclise taşındı.

Erbakan-Çiller hükümeti de ekonomik sosyal-alandaki saldırıları aralıksız sürdürdü. Yolsuzluk, hırsızlık, hortumculuk boyutlandı. Ortadoğu'daki saldırgan üçlü mihver bu hükümet üzerinden kuruldu. Gözaltından kayıplara, katletmelere devam edildi. Devrimci hareketi ezmenin önemli bir adımı olarak devrimci tutsaklara daha pervasız saldırılar yöneltildi vb. Erbakan'ın partisinin sandığın dibine gömülmesi, Çillerin barajda boğulması hükümet ettikleri dönemdeki bu icraatlarından bağımsız değil.

Fakat düzen partilerini bu hale düşüren asıl etken, 57. hükümet döneminde meclisteki tüm partilerin IMF programı etrafında tekleşmeleri, tek bir parti gibi hareket etmeleridir. Erken seçim startı verilene dek, hiçbiri 400 civarında saldırı yasası çıkarılmasına, IMF talimatlarına, emperyalist saldırganlığa ortak olmaya demagojik de olsa muhalefet etmedi. SP'nin ya da Erbakan'ın son zamanlardaki açık muhalefeti ise dinci gericiliğin etkisindeki seçmen kitesinde bile etki yaratmadı. Zira SP'nin barajı aşamayacağı düşüncesi

ve 28 Şubat '97 sürecinde ve sonrasında ürkek tutumunun yarattığı tepki, bu kesimin oylarını, "ılımlı islam" söylemi üzerinden rejim tarafından hükümet olması kabul edilebilecek AKP'ye yöneltti.

En geri bilinçli ve umutsuz yığınlarda IMF'ye muhalefetin ne denli etki yarattığını anlamak için ise Uzanlar'ın Genç Partisi'ne bakmak gerekir. Cem Uzan'ın şovenizm-faşizm sosuna bulanmış tümüyle demagogik söylemleri %7'nin üzerinde bir destek bulabilirdi. Bu oranın parayla satın alınmışlar dışındaki büyük bölümünü, sermaye medyası tarafından sürekli sersemletilen, yoksulluk içinde yozlaştırılan en geri bilinçli kesimleri oluşturuyor. Bu kesimin bir bölümü verilen vaatlere kansa da, önemli bir bölümü Uzan'ın IMF'yi kovmaya "namusu ve şerefi" üzerine yemin etmesine oy vermiştir.

Seçim sonuçlarının bir tarafında da sandık başına gitmeyen % 22 civarında bir kayıtlı seçmen oranı var. Kayıtlı olmayanlar ve boş oy kullananlarla birlikte düşünüldüğünde, bu 15 milyona yakın seçmen demek. Yukarıda belirtilen olgular da gözönüne alındığında, seçim sonuçları, kitlelerin önemli bir bölümünün sermaye düzeninden beklenti ve umudunun kalmadığını göstermiştir. "Laikliğin ve demokrasinin yılmaz bekçisi" ordu, Cumhurbaşkanı ve diğer iktidar kurumlarının toplumsal desteği hep %80'ler civarında gösteriliyordu. Aslında AKP'nin aldığı %34.5 (tüm seçmen kitlesi içinde %25) oy desteği, bunun apaçık bir yalan olduğunu gösteriyor. Kitlelerin önemli bir bölümünün meclise ve düzen partilerine olduğu kadar, sermaye iktidarına da güveni kalmamıştır.

İşçi ve emekçi kitleler bugün belki bütün sorunların sermaye iktidarından, verili düzenden kaynaklandığını göremiyor. Kendilerine yaşatılan yıkım ve sefaletin sorumlusu olarak sahneye sürülmüş olanları cezalandırmaktan öteye geçemiyorlar. Egemenler yeni piyonlar öne sürerek kitlelerde biriken öfke ve tepkiyi dizginlemeye çalışacaklardır. Ama burjuvazinin barutu çoktan tükenmiştir. Yeni piyon AKP'nin yapabileceği hiçbir şey yok; IMF programını harfiyen uygulamak, borçları yeni borçlarla büyüterek çevirmek, yıkımı derinleştirmek, ABD'nin savaş arabasına son sürat koşulmak dışında. Dolayısıyla çok sürmeyecek, Sabancılar'ın sevinci kursaklarında kalacaktır.

Felsefesi serbest piyasacı, programı IMF'ci...

AKP ve Erdoğan'ın seçim sonrasında ilk mesajı sermayeye ve IMF'ye oldu. IMF ile görüşmeler süratle devam edecek, IMF programı aynen uygulanacak. Sermaye çevrelerine güven verecek ilk adım zaman geçirmeksizin açıklandı. İlk icraat mali af olacak. Bu uygulamayla;

- Vergi affı getiriliyor. 130 bin itilafı vergi dosyası affediliyor. Hortumcuların servetine dokunulmuyor.
- Nereden buldun yasası iptal ediliyor.
- Vergi kaçakçılarının ve hayali ihracatçıların davaları düşürülüyor.

Şeffaflık, yoksullukla mücadele, temiz siyaset vaadeden AKP ilk adımıyla kara para sahiplerini, kaçakçıları, hortumcuları kurtaracağını ve aklayacağını, bu yönüyle 57. hükümeti aratmayacağını gösterdi. Programında uygulayacağını söylediği ekonomik tedbirlerden bazılarını alt alta sıraladığımızda, en az 57. yıkım hükümeti kadar sermaye partisi, işçi düşmanı olduğu ortaya çıkıyor.

Sıcak paraya tüm kapılar açılacak, sermayenin önündeki engeller kaldırılacak (bürokratik, denetim vb.), patronlar daha az vergi ödeyecek, reel sektör için maliyet azaltıcı tedbirler uygulanacak (girdi maliyetleri azaltılacak, elektrik, su gibi girdilerin maliyeti düşürülecek), özelleştirmeye süratle devam edilecek, yabancı sermaye girişi hızlandırılacak, IMF'ye olan borçlar ödenecek...

AKP, IMF ile yapılan programda iki noktayı yetersiz buluyor. İlki reel sektör. Bunun anlamı yukarıda saydıklarımızın 57. hükümet tarafından süratle uygulanamaması. Özetle herşey sermayenin ihtiyaçları için yapılmalı diyor. İkinci yetersizlik ise sosyal politikalar. Bu yönde tek satır somut bir şey söylemiyor. Krizden inleyen emekçilerin mağduriyetlerinin önlenmesi, acılarının dindirilmesi gibi genel laflar edilerek bazı sosyal politikaların uygulanacağı söyleniyor. Ama bunların neler olduğu ve nasıl önleyecekleri sorusu Nasrettin Hoca'nın hikayesini hatırlatıyor. Kendisinden alacağını isteyen komşusuna hoca elindeki fidanı gösterir. Fidanı evin önündeki yol kenarına dikeceğini, fidan büyüyüp çalı olduğunda oradan geçen koyunların yünlerinin çalılıya takılacağını, çalılıya takılan tüyleri toplayıp eğirdikten sonra pazarda satacağını ve kazandığı paralarla borcunu ödeyeceğini söyler. AKP'nin bugün açlık ve yoksullukla boğuşan emekçilere tek söylediği, daha fazla sabır!

İşçi ve emekçilerin sorunlarının çözümünü sermayenin sorunlarının çözümüne bağlayan AKP, sözde emekçilerin gerçekte ise sermaye çıkarları için hareket ediyor. Örneğin işsizlik sorununun çözümünü, yerli ve yabancı sermayenin önündeki engellerin kaldırılmasına ve yapılacak

yardımlarla yatırım için teşvik edilmesine bağlıyor. Yine işsizliğin çözümü için; "Ülke gerçeklerine ve teknolojik gelişmelere cevap verecek bir insan gücü planlaması yapılacak, mesleki ve teknik eğitime ağırlık verilecek. Standart dışı esnek çalışma biçimleri, ülke şartlarına ve uluslararası kriterlere uygun yasal düzenlemeye kavuşturulacaktır" diyen AKP, eğitimi sermayenin ihtiyaçlarına uygun olarak düzenleyeceğini, sermaye için ucuz ve kalifiye iş gücü sağlayacak mesleki ve teknik eğitimi yaygınlaştıracağını ve çalışma yaşamı kuralılaştırılarak ortaçağ koşullarına dönülmesi demek olan esnek çalışmanın uygulanacağını söylüyor. İşte AKP'nin işsizlik sorununun çözümü için sunduğu program bu.

Seçim sonuçlarının açıklanmasının hemen ardından ABD'ye, AB'ye, işbirlikçi sermaye çevrelerine ve orduya bağlılığını bir kez daha yineleyip göreve hazır ve nazır olduğunu gösteren Erdoğan, ilk icraatlarının AB üyelik sürecini, IMF programını devam ettirmek olacağını ve olası Irak savaşında ordunun alacağı kararlara uyacağını, dolayısıyla savaşa ortak olacağını söylerken; işçi ve emekçilerin işsizlik, sefalet ücretleriyle ağır çalışma koşulları, açlık ve yoksulluk, eğitim ve sağlık gibi temel sorunları konusunda tek bir laf etmiyor. İşçi ve emekçilere yönelik tek sözü üç yıl daha kemerlerin sıkılması...

Sermayenin egemenliği sisteminde, buna hizmet edeceğini söyleyen parti ve hükümetlerin yönetiminde emekçiler 30 yıl da sabretseler, bunun karşılığı yoksulluk, sefalet ve yıkımın daha da derinleşmesi olacaktır. AKP'nin bugün söylediklerinin 57. hükümet ve önceki burjuva hükümetlerinin söylediklerinden ve yaptıklarından hiçbir farkı yoktur. IMF programı uygulanmaya devam edilecek, ABD'nin çıkarları için Irak savaşına ortak olunacak, sermayenin AB'sine girmek için istenilen şartlar yerine getirilecek. Yani içerde ve dışarda emperyalistler ve işbirlikçi sermaye ne istiyorsa o yapılacak.

ADB'nin en önemli yayın organı olan *Washington Post* gazetesinin AKP'nin seçimden birinci çıkmasını "ABD için rahatlatıcı olarak" değerlendirmesi ve Türkiye'nin en büyük patronlarından Sabancı'nın Erdoğan'ın açıklamalarının ardından son derece memnun olduğunu söylemesi bu açıdan nedensiz değildir. Bu düzen değişmediği koşullarda kim hükümet olursa olsun emekçiler için değişen bir şey olmaz. Yıllardan beri sağ ve "sol" etiketli onca hükümet değişmesine rağmen işçi ve emekçilerin yaşadığı sefalet, açlık ve yoksulluk değişmedi. Cem Boyner ve Bülent Eczacıbaşı'nın "piyasa kuralları işledikten ve IMF programına devam edildikten sonra hükümetin kim olduğu fark etmez" sözleri bu gerçeği ifade etmektedir.

Savaşa Karşı İzmir Girişimi'nden eylem...

"Kahrolsun ABD emperyalizmi!"

ABD emperyalizminin hazırlıklarını yaptığı Irak'a yönelik savaşa karşı, içinde İHD İzmir Şubesi, DSİP il örgütü, SDP il örgütü, Bağımsız Kadın İnisiyatifi, Özgürlük İçin Mücadele Platformu, Göç-Der, Tayd-Der, EKB İzmir irtibat bürosu, Nakliyat-İş Bölge Temsilciliği, Kristal-İş Ege Bölge Temsilcisi Muzaffer Çolak, Genel-İş 3 No'lu Şube, Küresel Sermayeye Karşı İzmir Girişimi, *Yaşamda Atılım* gazetesi ve *Kızıl Bayrak* gazetesi İzmir temsilciliklerinin yer aldığı "Savaşa Karşı İzmir Girişimi" oluşturulmuştu.

Başka kurumların da katılımıyla genişlemeyi ve savaşa karşı platforma dönüşmeyi hedefleyen girişim düzenli olarak her hafta Konak Sümerbank önünde eylem yapmayı planlamıştı. Bu eylemlerden ikincisi 1 Kasım günü saat 17:30'da yapıldı.

Okunan basın metninde şunlar söylendi: "Ekonomik ve siyasal krizleri fırsat bilerek Türkiye'nin de bu karanlık

savaşa sokulması için şimdiden 'askeri yardım paketleri' hazırlığı başlatılmış, savaşın maliyetleri üzerinden pazarlıklara girişilmiştir. Türkiye bu savaşın merkezine çekilmeye çalışılmaktadır. Bizler savaşı ancak halkların durdurabileceği inancı ve tarihsel sorumluluğu ile sesimizi tüm dünyada yükselen savaş karşıtlarının sesine katıyor ve sesleniyoruz; Savaşa hayır, Irak'a müdahaleye son! Kahrolsun ABD emperyalizmi!"

Daha sonra oturma eylemine geçildi, mumlar yakıldı. Bu esnada söylenen şarkı ve şiirlerle eylem çevredeki insanların da ilgisini çekti. 100'e yakın insanın katıldığı eylemde "Savaşa hayır!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" ve "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

Yeni hükümete eski program!

Seçimler yapıldı, yeni meclis oluşturuldu. Yeni hükümetin adresi belli oldu. Cumhuriyetin 58. hükümetini AKP tek başına kuracak. İşte bu önemli bir konu. Üstelik öyle basında tekrarlanıp durduğu gibi, koalisyonlar başlı başına birer istikrarsızlık unsuru olduğu için değil; meclisin çoğunluğunu elinde bulundurduğu ve bu çoğunluk ona rahatça yasa değiştirme imkanı tanıdığı için... AKP'nin bu imkanı nasıl kullanacağını yakında göreceğiz. Fakat şimdiden görülen ve komünist basının yıllardır farklı parti ve hükümetler için döne döne tekrarladığı bir gerçek var: AKP bu imkanı, tıpkı kendinden önceki üç partili koalisyon hükümetinin ve ondan öncekilerin yaptığı gibi, sistemin istek ve beklentilerini yerine getirebilmek için kullanacak. Çünkü hiçbir düzen partisinin bunun dışında bir imkanı yok.

Yasa çıkarma kolaylığının önemi, düzen cephesinden meclis çalışmalarına hız sağlayacak olması. Bu sayede sermaye sınıfının istek ve arzuları hızla yerine getirilebilecek. İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden önemi ise, sermaye sınıfı ve düzeninin istek ve ihtiyaçlarına bu kadar hızlı yanıt verilmesinin yaratacağı olumsuzluk. Sermaye sınıfına her imkan işçi sınıfı ve emekçilerden alınarak sağlanacağı için, işçi ve emekçilerin aleyhine olacak.

Yeni kurulacak hükümeti bekleyen görevlerden söz etmek, hükümet programının önceden belirlenmiş bulunduğu anlamına geliyor. Seçimlerden önce defalarca vurguladığımızı bu vesileyle bir kez daha yineliyim. Yeni hükümet yeni bir program oluşturmayacak. Onu bekleyen görevler de, program da hazır. Zaten yeni hükümeti kuracak olan AKP'nin diğer düzen partilerinden farklı olarak ortaya koyduğu bir program da yok. O da diğer düzen partileri gibi ABD'den, İMF'den, TÜSİAD'dan aldığı icazetle seçimlere katıldı. Kuşkusuz, düzenin arzu ve beklentisi tek başına bir AKP hükümetinden ziyade, kilit mevkiler CHP'de olacak biçimde bir koalisyondu. Ancak beklediklerinden daha farklı bir tabloyla karşılaşmış bulunuyorlar. Yine de bu farklılık bir engel oluşturmuyor. CHP'li koalisyondan beklediklerini şimdi AKP hükümetinden isteyecekler, o da yapacak. Çünkü önceden belli bir programı uygulamak üzere talip oldu iktidara. Oy avcılığı kapsamındaki kimi demagojik söylemlerin hiçbir anlamı ve işlevi yok. Kaldı ki, tam da seçim çalışmaları sırasında karşılarına çıkarılan kimi pürüzler nedeniyle bu tür yalanları da fazla kullanamadılar. Terbiye operasyonu tam başarıyla yürütüldü. Şimdi AKP, merkez sağ bir hükümet olarak, sistemi türban türünden sorunlarla uğraştırmadan önüne konulan programı uygulamaya koyulacak. Talip olduğu ve ondan beklenen görev bu.

Yeni meclisi ve hükümeti bekleyen temel görevlerin başında İMF-TÜSİAD yıkım programlarını sürdürmek bulunuyor. AKP bu programa hiçbir itirazı bulunmadığını daha seçimlerden önce ilan etmişti. İMF'nin de bu yönde herhangi bir kaygısı bulunmuyor. AKP hükümeti de, tıpkı kendinden önceki koalisyon hükümeti gibi, işçi sınıfı ve emekçilere karşı özelleştirme, işsizleştirme, yoksullaştırma saldırısını yürütecek. Yeni hükümet döneminde de uygulanacak olan istikrar programıyla, yaşamı daha da pahalılaştıracak, işçi sınıfı ve emekçilerin sefaletini katlayarak artıracak.

AKP hükümetini bekleyen ikinci büyük iş ise bir savaş hükümeti olması, bunun gereklerini harfiyen yerine getirmesidir. Devlet ve ordunun kendi cephesinden çoktan hazırlıklarını tamamladığı Irak saldırısının eli kulağında. Pazarlıklar nerdeyse gözlerimizin önünde sürdürüldü. Emekçi çocuklarının kanı 3-5 kuruşluk kredi karşılığında pazarlandı. Daha doğrusu Amerika'ya hibe edildi. Bu konuda yeni

hükümete ve yeni meclise kalan tek iş verilmiş olan karar doğrultusunda üstüne düşeni yapmasıdır. Savaş ilan etmekse ilan edecek, sefer emri çıkarılacaksa çıkaracaktır.

AKP tabanı üzerinden ifade edersek; bu çok Müslüman partinin hükümeti, Amerika'nın istek ve emirleri doğrultusunda, Müslüman olan komşumuz Irak'a karşı girişilecek savaşta, çocuklarımızı Amerikan askeri olmaya zorlayacaktır. Bu yönde yasa ve kararname çıkaracaktır.

AKP hükümetinin önceden belirlenmiş bu programına, dolayısıyla halka karşı işlenecek suçlara barajı aşım meclise girebilen ikinci parti olarak CHP de ortak olacaktır.

CHP meclise kararları etkileyecek bir güçle giremedi. Ancak girse de durumda bir değişiklik olmayacağı bu partinin ve liderinin yaptığı açıklamalardan biliniyor. Yeni meclisteki tek muhalefet partisi olarak CHP, AKP hükümetinin bu görevlerine yönelik bir muhalefet yürütmeyeceğini, tersine, sistemin ihtiyaçları doğrultusunda hükümetle işbirliği içinde bulunacağını defalarca ve vurgulayarak açıklıyor. CHP ve lideri, bir muhalefet partisi gibi değil, adeta bir hükümet ortağıymış gibi davranıyor. Seçimlerin hemen ardından CHP kurmaylarının AKP'ye yaptığı nezaket ziyareti sonrasında yapılan açıklamalar, her iki partinin de görev ve sorumluluklarının bilincinde olduklarını gösteriyor. Haklı olarak, kendilerini meclise taşıyan sermaye güçlerine karşı sorumluluk duyuyorlar. Sorumluluklarının gereğini yerine getireceklerine dair güvence verebilmek, bu güçleri rahatlatmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Erdoğan'ın seçim sonuçları belirli bir netliğe ulaşır

ulaşmaz yaptığı açıklamada kullandığı ifadeler, tam da sermaye sınıfı ve düzenine karşı bu güven tazilemeyi ifade ediyordu. Sonrasındaki tüm açıklamalar da bu doğrultuda sürüyor. Ama bunlar sermaye cephesinden bilinmeyen şeyler değil. Bilmeyen veya inanmak istemeyen, bu partilere oy veren işçi ve emekçi kitlelerdir. Sistemin eğilim ve yönlendirmelerine rağmen oyların CHP yerine AKP'de toplanması, AKP'nin CHP kadar düzenle bütünleşmiş görünmemesinden kaynaklanıyor. AKP'nin düzene "uzak" görünmesi ise sadece Erdoğan ve kimi AKP kurmaylarının siyasal

geçmişi yüzünden. Oysa siyasal geçmişleri hiç de düzene bir uzaklık ifade etmiyor. Erbakan hükümeti döneminde siyonist İsrail ile kurulan ilişkiler, yapılan anlaşmalar, AKP kurmaylarının geçmişte de ne kadar "müslüman", ne kadar "düzen dışı" olduklarını gösterdi. Kaldı ki, yeni siyasal kimliklerini terbiye operasyonları karşısında "tövbeye gelip" "Müslümanlıktan laikliğe iltica etmek" suretiyle oluşturdu. Hala "takiyye" yapıldığını düşünenler, ne kadar yanıldıklarını AKP hükümetinin icraatlarıyla çok geçmeden öğrenecekler.

Sonuç olarak, yeni meclis ve yeni hükümet sermaye sınıfına ve düzenine hiçbir sorun çıkarmadan, düzenin ve devletin ihtiyaçlarına yanıt vermeye çalışacak. Bu ise, işçi sınıfı ve emekçilerin önüne büyük sorunlar yığılacağı anlamına geliyor. Ekonomik alanda zaten dağ gibi birikmiş sorunlar büyümeye devam edeceği gibi, savaşla ve savaş ekonomisiyle birlikte hem bunların boyutları akıl almaz düzeylere çıkacak, hem de savaşın kendi doğasında bulunan can kayıpları gibi büyük sorunlar yaşanacak.

Bir kez daha, seçimlerin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere bir çözüm, bir kurtuluş getirmediği, tersine, sistemi güçlendirecek şekilde sonuçlandığı takdirde sınıf ve kitlelerin sorunlarını daha da büyütme yaradığı görülmüş bulunuyor. Bunu henüz göremeyenler de yakında görecekler. Görebilenleri ise oldukça önemli görevler bekliyor. Sorunların tek çözüm yolu olan devrimci sınıf mücadelesini yükseltmek... Sermaye sınıfı ve düzeninin seçimlerden beklediği istikrarı bir an önce bozmak... Hak ve özgürlükleri kendi ellerimizle kazanmak için örgütlenmek ve mücadele etmek...

İsviçre'de savaş karşıtı yürüyüş...

"Petrol için savaşa hayır"

Haydut ABD emperyalizmi Irak halkına karşı saldırı hazırlıklarını tamamlarken, savaş karşıtı gösteriler de tüm dünyada kitlesel katılımlarla devam ediyor. Artık tüm ezilen emekçi halklar biliyor ki; bu savaş terörizme karşı değil, bir avuç emperyalist katil güruhun petrol savaşınıdır.

Dünya halkları bu nedenle "Petrol için savaşa hayır!" şiarlarıyla sokaklara dökülüyor. Geçmiş savaş deneyimleri de gösteriyor ki, emperyalist savaşlar dünya işçi ve emekçileri için sosyal yıkım, açlık, yoksulluk ve koyu bir saldırı demektir.

2 Kasım'da savaşa karşı yapılan protesto gösterisine Bir-Kar taraftarları olarak çeşitli

materyallerimizle katıldık. Yürüyüşten birkaç hafta önce Almanca ve Türkçe bildirilerimizi hazırlayarak faaliyet yürüttüğümüz bölgelerde yoğun bir şekilde dağıtım yaptık. Üç değişik pankartımızla yürüyüşe katıldık. Olumsuz hava şartları ve bir gün önce İsviçre devletinin işsizliğe karşı çıkarmak istediği saldırı yasasına karşı Bern'de 20 bin kişinin yaptığı yürüyüş katılımın beklenenden az olmasında etken oldu. Buna rağmen 5 bin kişi coşkulu bir şekilde "Petrol için savaşa hayır" şiarıyla yürüdü.

**Kahrolsun emperyalist savaş!
Yaşasın halkların kardeşliği!**

BİR-KAR/İsviçre

Beyazıt Meydanı'ndan 2 bin öğrenci ve eğitim emekçisi haykırdı!**“YÖK’e ve emperyalist savaşa hayır!”**

Gençlik tüm kitleselliği ve coşkusu ile bu 6 Kasım'da da Beyazıt Meydanı'nda taleplerini ve şiarlarını gür bir sesle haykırdı. Bu 6 Kasım eylemi birçok açıdan yakın dönemdeki gençlik eylemlerinden daha ileri bir düzeyi ifade ediyor. Özellikle yeni YÖK yasa tasarısı ve gençlik kitlelerinde önemli bir duyarlılık alanı yaratan Amerikan saldırganlığı ve emperyalist savaşa karşı tutum bu eyleme rengini verdi. Bunların yanı sıra seçim döneminde bu sorunları işleyen propaganda çalışmaları eylemin güçlü geçmesini sağladı.

Eylem, örgütleyen siyasetlerin ortaklaştığı temel gündemler üzerinden ön çalışması da dahil olmak üzere tümüyle birlikte organize edildi. Farklı yaklaşımlara ve dar grupçu anlayışlara karşılık bu ortaklaşma olumlu sonuçları verdi. Yerelerde yüzlerce ortak afiş ve bildiri kullanıldı. Değişik üniversitelerde ortak dağıtımlar ve çağrılar yapıldı. Bir dizi üniversitede yerel forumlar yapılarak alana çıkıldı.

Sirkeci'de tramvayın gelmesini beklerken, yaklaşık binin üzerinde bir kitleyle ortalığı slogan ve marşlarımızla inlettik. Coşku, kitlesellik ve kararlılık daha eylem başlamadan Sirkeci'de kendini gösterdi. Etrafımızdaki insanlar bizi zaman zaman alkışlayarak, zaman zaman korna çalarak desteklediler. Daha sonra tüm coşkumuz ve kararlılığımızla tramvayda marşlarımızı söylemeye devam ettik. Alana gelmeden önce Beyazıt tramvay istasyonunda toplandık. Beyazıt otobüs duraklarına geldiğimizde ise 200 civarında arkadaşımız bize katıldı. Kortejlerimizi oluşturarak, dövizlerimizi, pankartlarımızı ve kırmızı bayraklarımızı açarak alana doğru yürüyüşe geçtik.

Alana girişte öncelikle polis müdahalesi ile karşılaştık. Bizi tehdit ederek yoldan yürümememizi istedi. Kitle yolu trafiğe kapatıp yürümeye devam edince polis bu ısrarını sürdüremedi. Pankartlarımız alanda görüldüğü zaman kortejimizin arkası hala duraklara kadar uzanıyordu.

Alanda Merkez Kampüs'ten gelen arkadaşlarımızla birleşerek Beyazıt Meydanı'nı bir miting alanına çevirdik. “YÖK’e ve emperyalist savaşa hayır!” şiarı yazılı olan iki pankart ile taleplerimizin yazılı olduğu kocaman bir pankart açıldı.

Böylece Beyazıt Meydanı'ndaki mitingimiz başladı. Öncelikle eyleme pankartı ile destek veren İstanbul Eğitim-Sen 6 No'lu Üniversiteler Şubesi'nin çağrı metni ve eyleme destek veren DKÖ'lerin ve işçi sendikalarının mesajları okundu. Ardından gür bir şekilde “İşçi-öğrenci elele örgütlü mücadeleye!” sloganı atıldı. YÖK, yasa tasarısı, emperyalist savaşa,

bulundu. Bunun üzerine atılan sloganlar ve çekilen halaylarla eylem sona erdi.

Tüm bu olumlu tabloya karşın dar grupçulukta sınır tanımayan ve eylemin inisiyatifini hiçe sayan birkaç grup eylem dağılırken çeşitli olumsuz tavırlar sergiledi.

Ekim Gençliği/İstanbul

Marmara Üniversitesi'nde YÖK protestosu

6 Kasım'da Beyazıt Meydanı'nda merkezi olarak yapılması planlanan YÖK protestosundan bir gün önce Marmara Üniversitesi'nde bir eylem gerçekleştirdik. Alkış, slogan ve zılgıtlarla başlayan eyleme 70 civarında öğrenci katıldı. Eylemde “YÖK’e ve emperyalist savaşa hayır/M.Ü. Öğrencileri” imzalı pankart açıldı.

Teknik Eğitim Fakültesi önünde toplanan kitle buradan yürüyüşe geçerek merkez kantin önüne geldi. Yürüyüş boyunca alkış ve zılgıtların yanı sıra “YÖK’e hayır!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “F tipi üniversite istemiyoruz!”, “Soruşturmalar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!”, “Yaşasın

halkların kardeşliği!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Ortadoğu halkları kardeşdir!” vb. sloganlar atıldı.

Merkez kantin önünde basın açıklaması okundu. Açıklamada baskılara, soruşturmalara, F tipi cezaevlerine, yaşamımızın hücreleştirilmesine, emperyalist savaşa değinildi. Beyazıt'taki eylemin duyurusu yapıldıktan sonra kitle alkış ve zılgıtlarla dağıldı.

Seçim çalışması nedeniyle eylemin ön hazırlığı yeterince yapılamadı. Bir günlük çalışma ile 70 kadar kişinin eyleme katılmış olması anlamlıydı.

Ekim Gençliği okuru/Marmara Üniversitesi

YTÜ'de sivil polis provokasyonu...**Devrimci faaliyet engellenemez!**

YTÜ'de yoğun bir seçim faaliyetinin ardından girişilen 6 Kasım YÖK protestosu çağrısı son güne kadar yapılan çalışmalarla devam etti. 6 Kasım sabahı kantinleri afişleyen komünistler, sivil polislerin kantine girmeleri üzerine “burası öğrenci kantini, ne işiniz var burada!” diye müdahale ettiler. Bunun üzerine tartışma başladı. Üst kata çıkamayan sivil polisler, onlara itiraz eden iki arkadaşımızla birlikte aşağı inerek tehditler savurdular. Sabahın erken saati olması nedeniyle devrimci demokrat öğrencilerin yokluğunu fırsat bilerek arkadaşlarımızı tartaklamaya başladılar.

Tok bir tavırla karşılaşan polisler daha da

pervasızlaştılar. Kantini terkederken afişlerimize saldırdılar. Tartışma esnasında etraftaki öğrencilerin gözünde iyice teşhir olan polisler camlardaki afişlerimizi de yırtmaya çalıştılar, fakat arkadaşlarımız buna engel oldular.

Öğlene doğru kantin önünde toplanan devrimci demokrat öğrenciler beklemeye başladılar. Beyazıt'taki eyleme bir saat kala okulda toplandı. Hazırlık binası önünde yapılan konuşma ilgiyle dinlendi. Bir arkadaşımız, YÖK'ün sermaye ile olan ilişkisine ve hangi zihniyetin ürünü olduğuna değindi ve ona karşı mücadele gerekliliğini vurguladı. Ayrıca Irak'a karşı hazırlığı yapılan emperyalist savaşa karşı

mücadelenin yükseltilmesinin önemini ve aciliyetini vurguladı. Ardından Beyazıt'taki eyleme çağrı yapıldı. Çağrının ardından “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “YÖK’e hayır!” sloganlarıyla yemekhaneye inildi ve orada da bir konuşma yapıldı. Ardından toplu halde okuldan çıkan YTÜ öğrencileri Beyazıt'taki YÖK eyleminde yerlerini aldılar.

YTÜ'de sivil polislerin provokasyon girişimini boşa çıkaran komünistler, 6 Kasım alanında ve sonrasında da bu militan tutuma sahip çıktılar. Eyleme hazırlık süreci ve sonrasını çok iyi değerlendirdiler.

Ekim Gençliği/YTÜ

Ankara'da 6 Kasım protestosu...**“YÖK’e, emperyalist savaşa hayır!”**

12 Eylül karşı-devriminin arttığı gerici ve anti-demokratik YÖK’e karşı öğrenci gençlik olarak yine alanları doldurduk. 5 Kasım günü Ankara’nın çeşitli üniversitelerinde yapılan eylemlerle 6 Kasım günü Kızılay’da yapılacak merkezi eyleme çağrı yapmıştık. 6 Kasım günü Kızılay’ın her yanını tutan polis, eylem öncesinde terör estirerek çok sayıda arkadaşımızı keyfi bir biçimde gözaltına aldı.

Öğrenci gençlik; *Ekim Gençliği, Özgür Gençlik, Ankara Gençlik Derneği Girişimi, Öğrenci Koordinasyonu, Devrimci Mücadeleci Gençlik, Emek Gençliği, HADEP Gençliği, Gençlik İnisiyatifi, Özgür Eğitim Platformu, Sosyalist Demokrasi Gençliği ve Yeni Demokrat Gençlik*’in ortak eylem çağrısına uyarak eylemin başlama yeri olarak saptanan Atatürk Bulvarı’nda toplandı. Burada trafiğin kapatılmasıyla başlayan eylem, polis barikatıyla karşılaştı. Abluka ile öğrenci kitlesini ikiye bölen polis, kitlenin kararlılığı karşısında geri adım atarak basın açıklamasının

yapılmasına izin verdi. Bu esnada bir diğer talebimiz daha kabul edildi ve ikiye bölünen kitlenin birleşebilmesi için polis barikatı açıldı. Kitlenin biraraya gelmesiyle coşku da arttı. Böylece sayımız 500’ün üzerine çıktı. Basın açıklaması okunurken sık sık “YÖK’e hayır!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!”, “ABD askeri olmayacağı!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!” vb. sloganlar atıldı.

Ortak basın açıklamasında YÖK’ün kuruluşu ve YÖK ile birlikte üniversitelerde uygulanan

anti-demokratik uygulamalardan bahsedildi. YÖK yasa tasarısı, soruşturmalar ve anadilde eğitime değinen açıklamada, emperyalist savaşa ve hücrelere karşı mücadelenin gençlik cephesinden de sürdürüleceği vurgulandı. Basın açıklamasının okunması esnasında bir arkadaşımıza vuran polise karşı “Katil polis üniversiteden defol!” sloganı haykırıldı.

Kızılay’a girilememesi üzerine Sıhhiye yönünden Mithatpaşa Caddesi’ne geçtik. Burada polisin bir kez daha ablukaya alma denemesine karşı kısa süreli çatışmalar yaşandı. Polis öğrencilerin kararlılığı karşısında yine geri adım atarak Mithatpaşa’yı boşalttı.

Yolun açılmasıyla Ziya Gökalp Caddesi’ne çıkan öğrenci kitlesinin bir bölümü buradan alınan karara uyarak Cebeci Kampüsü’ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında coşumuz bir kat daha arttı. Burada bir polis kameramanının tahriki üzerine kitle kameramanı itekledi. Bunu fırsat bilen kolluk güçleri

havaya ateş açtılar. Yaklaşık on beş el ateş eden polis, AB demokrasisi hayallerinin nasıl bir aldatmaca olduğunu bir kez daha gösterdi. Cebeci Kampüsü’nün önünde yapılan konuşmaların ardından eylemi sloganlarımızla bitirdik.

Genç komünistler olarak “Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!” şiarının yazılı olduğu pankartımızla katıldığımız eylem boyunca disiplinli bir duruş sergiledik. Coşumuzun hiç düşmediği eylemde yaygın bir şekilde kuşlama yaptık. Cebeci’ye yürüyüş esnasında Ekim Devrimi’nin 85., Yeni Ekimler’in Partisi’nin 4. yılı vesilesiyle kısa bir konuşma yaparak, gur bir sesle “Marks, Engels, Lenin, yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!”, “Yeni Ekimler için ileri!”, “Gençlik Parti’ye, devrime, sosyalizme!”, “Parti’yi kazandık, Parti’yle kazanacağız!” sloganlarını haykırarak ve Partimiz’in özü-özeti olan Habip, Ümit, Hatice yoldaşlarımızı andık.

Akşam saat 18:00’de de Yüksel Caddesi’nde tekrar toplanılarak, hem YÖK’ü hem de emperyalist savaşı protesto eden bir basın açıklaması yapıldı. Meşalelerle ve “YÖK’e hayır!”, “YÖK karanlıktır, aydınlığa yürüelim!”, “YÖK’e, emperyalist savaşa hayır!”, “Öğrenciyiz haklıyız kazanacağız!” sloganlarıyla Yüksel Caddesi’ne girildi ve basın açıklamasının ardından eylem sloganlarla sonlandırıldı.

Ekim Gençliği/Ankara

ODTÜ’de YÖK ve emperyalist savaş karşıtı eylem

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi toplumun her kesimini örgütsüzleştirirken, “anarşi yuvası” olarak gördüğü üniversiteleri de hizaya getirmek için YÖK’ü kurdu. Kuruluşu protestolarla karşılanan YÖK 21. yılında da üniversite gençliği tarafından protesto edildi.

ODTÜ’de de 5 Kasım günü YÖK ve emperyalist savaş karşıtı bir eylem gerçekleştirdik. 11.30’da Hazırlık binası önünden “YÖK’e ve emperyalist savaşa hayır!” yazılı pankartın açılmasıyla başlayan yürüyüş yemekhane önünde yapılan basın açıklamasıyla sona erdi. Basın metninde rektörlerin savaşa destek veren açıklamalarına değinilerek, ABD askeri olmayacağız vurgusu öne çıkarıldı.

Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. Eylemde “ABD askeri olmayacağı!”, “YÖK’e hayır!”, “Savaşa değil, eğitime bütçe!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!” sloganları sık sık atıldı. Son dönemde ODTÜ’de yapılan en coşkulu eylemlerden biri olan YÖK eylemi, arkadaşımız Nurbay Irmak’ın tutuklanması ve ODTÜ *Ekim Gençliği*’ne yönelik bu saldırının kınanmasının ardından “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganı ile bitirildi.

7 Kasım’da ise Ekim Devrimi’nin 85. yılı ve yeni Ekimler’in partisinin 4. yılı, okulun her yerine yaygın bir şekilde yaptığımız afişlerle duyuruldu.

ODTÜ Ekim Gençliği

Çukurova Üniversitesi’nde YÖK protestosu

Bu yıl Çukurova Üniversitesi’nde seçim çalışmaları nedeniyle 6 Kasım’a tam hazırlık yapılamadı. İlk önce *Yeni Demokrat Gençlik, Ekim Gençliği, Partizan Gençlik* ve demokrat öğrencilerin yer aldığı “YÖK Karşıtı Öğrenciler” adı altında bir platform kuruldu. TÖDEF, gençlik derneği olarak katıldı. Diğer yapılar *Yurtsever Gençlik*’le birlikte hareket etme kararı aldılar. Biz platform olarak geçen sene yaşanan olayların özeleştirisi yapılmadan *Yurtsever Gençlik*’le ortak hareket etmeyeceğimizi söyledik. Özeleştirisi verilmesi üzerine birlikte hareket ettik.

“Çukurova Üniversitesi Öğrencileri” imzalı “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için YÖK’e hayır!” ve “İncirlik Üssü kapatılsın!” yazılı iki pankartın açıldığı eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı. Eylemde emperyalist savaş, YÖK, soruşturma terörü ve yeni YÖK yasa tasarısı karşıtı sloganlar atıldı. *Yurtsever Gençlik* ise ortak iradeyi bozucu sloganlar attı. Rektörlüğün önünde okunan basın metninde YÖK’ün üniversiteler üzerindeki baskılarına ve niçin kurulduğuna değinildi. Ayrıca Amerika’nın Irak’a karşı başlatacağı savaşa değinilerek gençliğin Amerikan askeri olmayacağı vurgulandı.

Ekim Gençliği/Adana

İzmir’de 6 Kasım protestoları...

İzmir’de üniversite öğrencileri okullarında yaptıkları eylemlerle YÖK’ü protesto ettiler. Ege Üniversitesi’nde 6 Kasım Örgütlenme Komitesi’ni oluşturan İzmir Üniversiteleri Öğrenci Koordinasyonu, Ege Üniversitesi Öğrenci Oluşumu, Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi Girişimi, Demokratik Öğrenci Birliği, Demokratik Üniversite Komiteleri, Özgür Gençlik, Devrimci Proleter Gençlik, Emek-Barış-Demokrasi Gençliği, Gençlik İnisiyatifi ve Demokratik Gençlik Hareketi tarafından yapılan YÖK karşıtı eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı.

Dokuz Eylül Üniversitesi’nde ise BEFÜDER’li öğrenciler tarafından bir eylem yapıldı. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde, “YÖK’e hayır!”, “Herkes parasız, eşit, anadilde eğitim!” pankartı açılırken “İM(F) tipi üniversite istemiyoruz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Kimlik ücretleri geri verilsin!”, “Soruşturma terörüne son!” dövizleri taşındı.

Eylemlerde “YÖK’e hayır!”, “Polis dışarı bilim içeri!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Seçim dönemi boyunca kapsamlı ve yaygın bir çalışma yürüt

Günü kazanarak gele

Hiç de sürpriz sayılmaması gereken 3 Kasım seçim sonuçları, yalnızca ortaya çıkardığı parlamenter tabloyla değil, pek çok açıdan bir süre daha tartışma ve değerlendirmelere konu olacaktır. AKP'de biriken oylar konjonktürel gelişmelerin bir sonucudur ve hiçbir biçimde gelecek dönem üzerinde kendi başına belirleyici olmayacaktır. Bu, aynı anlama gelmek üzere, burada biriken oyların kalıcı olamayacağı anlamına gelmektedir. Zira bu partinin aldığı oylar, eski düzen partilerine, 57. hükümetin yıkım politikalarına duyulan tepki oylarıdır.

Bu toplumda son 20 yıldır adım adım düzen partilerinden bir uzaklaşma, bir kopuş yaşanıyor; fakat bu kopuşa yine düzen içinde bir arayış eşlik ediyor. Bu nedenle denenmemiş denemek, yani sınama-yanılma yoluyla oylar bir partiden diğerine sürekli olarak adres değiştiriyor. Kuşkusuz kaymalara yol açan temel etkenlerin başında emekçilerin karşısında güçlü bir devrimci alternatifin olmaması geliyor. Bir takım düzen partilerinin yeni maskelerle kendilerini pazarlayıp emekçi yığınları bir sonraki seçimlere kadar oyalayabilmemesinin altında hak alma mücadelesinin ve sınıf hareketinin yaşadığı zaafın olması son derece anlaşılır bir durumdur.

Düzen partileri nezdinde sürekli biçimde yaşanan oy kaybı ve gitgide kronikleşen temsiliyet krizi, sermaye düzeninin yapısal krizinin bir yansıması, olağan bir sonucudur. Ve seçimlerle çözülemeyecek bir kapsama sahiptir. Bu anlamda 363 milletvekili çoğunluğuyla tek başına hükümet görevini üstlenecek olan AKP'nin siyasal istikrarsızlık sorununu çözebileceğini beklemek bir hayaldir. Bunu görmek için yeni hükümetin icratlarını beklemeye gerek yok. Zira bu icratların çerçevesi ve içeriği yeterince açıktır. Bazı sıkıntılar yaratma riskine rağmen sistem için ciddi bir tehlike oluşturmayan AKP, parlamenter çoğunluğu elinde bulundurması ve sermayenin programını hızla uygulamaya sokma yükümlülüğüyle karşı karşıya olması nedeniyle, yine büyük bir hızla itibarını yitirecektir. İçerde IMF-TÜSIAD yıkım programına, dışarda ABD emperyalizmine maşalık görevine en küçük bir itirazı olmayan bu partinin tek başına hükümet olmasının ödeyeceği fatura 57. hükümetinkinden hiç de aşağı kalmayacaktır. Kısaca AKP'yi bekleyen akıbet 57. hükümetinkiyle aynıdır.

Komünistler hiç de sürpriz olmayan 3 Kasım seçim sonuçlarını öngören bir tespit ve bu tespitin gerektirdiği bir sorumlulukla erken bir dönemde hazırlıklarını tamamlayıp, seçim dönemi boyunca güçlerini zorlayan bir çalışma yürüttüler. Tüm çabalarını seçimlerle değişmeyecek bu tablo karşısında emekçileri 4 Kasımlar'da mücadeleye hazırlamaya yönelttiler. "Ne seçim ne meclis! Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!" temel şiarıyla işçi ve emekçilere gerçek kurtuluşun yolunu göstermeye, sınıf mücadelesini yükseltmeye çalıştılar; düzen ve düzen partilerinin yalana ve demagojiye dayalı programlarının-seçim çalışmalarının karşısına sınıfın devrimci programıyla çıktılar. Üç kentte çıkarttıkları 4 aday ve oluşturdukları **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**'yla yüzbinlerce emekçiye seslendiler.

Kısaca, tüm güç ve olanaklarını seferber ederek seçimlerin yarattığı nispi politizasyondan devrimci biçimde yararlanmayı, çok yönlü bir kitle çalışmasıyla bir takım mevziler kazanmayı hedeflediler. Ve doğal olarak tüm çalışma boyunca devletin ve sivil faşist

beslemelerinin saldırılarıyla karşılaştılar. Ama bu saldırılar hiçbir şekilde çalışmanın önünü kesemedi. Zira komünistler, baştan beri seçim atmosferinin getireceği görel ve kısa süreli içi boş "özgürlük"leri değil, devrimci sınıf ve kitle çalışmasının meşruiyetini esas aldılar.

Bugünden bakıldığında, bu çalışma esas olarak başarıyla tamamlanmış bulunuyor. Elbette, daha başarılı, daha ileri bir çalışmayı zorlayan bir dizi nesnel zorlukla karşılaştık, öznel planda yetersizlikler yaşadık. Bunları da bu yazıda değerlendirmemize konu edineceğiz. Böylece, 3 Kasım'ı 4 Kasımlar'a bağlama hedefimize daha güçlü yüklenmenin de bir vesilesi olacak yetersizliklerimiz. Elimizde çalışmamızın başarısının göstergesi olan bir dizi nesnel ölçüt var. Burada aslanan politik bir değerlendirme olacağı için, bunlara ayrıca girmeyecek ve toplam çalışmanın genel çerçevesini vermekle yetineceğiz.

Herşeyden önce başarılan, devrimci bir taktiğin gereklerine uygun olarak güçlerin seferber edilmesi; devrimci bir taktiğe, devrimci sınıf programı ve politikaları temelinde devrimci pratiğin gücüyle bir hayatıyet kazandırılmasıdır. Bu anlamıyla bir politikanın pratikte doğrulanması ve karşılık bulması için nesnel koşullara iradi müdahaleyle yüklenmenin hakkını verebilmektir. Kuşkusuz bugün koşullarımız ve olanaklarımız çerçevesinde başarabildik bunu.

İkincisi; bir dizi araç ve yöntem kullanılarak kapsamlı, yaygın ve etkin bir propaganda ve örgütlenme çalışmasının yürütülmesidir.

Üçüncüsü; işçi sınıfı ve emekçilerle buluşmada katedilen mesafe ve kazanılan olanaklardır.

Ve nihayet dördüncüsü; yeni ve genç güçlerimizin, çalışmamızın toplamının bu çalışma içinde deneyim kazanması ve sınanmasıdır.

Seçimler vesilesiyle sınıfa devrimci sınıf programı temelinde devrimci taktikle müdahale!

Sermayenin yıpranan 57. hükümetiyle saldırı programına devam edemeyeceğini anlayıp seçime karar kılmasıyla beraber sınıf devrimcileri, bu meseleyi hem güncel hem de tarihsel deneyimler boyutuyla enine boyuna tartışmaya konu ettiler. Tüm güçlerini mümkün olduğunca bu tartışmalara dahil ederek politik olarak hazırlamaya çalıştılar.

Bu açıdan denilebilir ki en kritik sorun, daha işin başında doğru bir taktik politika belirlemek ve giderek bunu çalışmaya katılacak güçlere ve emekçi yığınlara mal etmektir. Tarihsel deneyimler açısından sorun açık ve netti. Sınıf ve kitle hareketinin kendi bağımsız örgütlülüğü ve eylemliliğiyle, kendi bağımsız politikasıyla düzenin karşısına çıkma becerisi gösteremediği, en azından açıktan devrimci bir arayışa yönelemediği, buna gücünün yetmediği yerde, her türlü imkanı kullanıp bu verili durumu devrimci bir müdahaleye konu etmek gerekirdi. Sınıf ve kitle hareketinin sancılı bir dönemden geçtiği koşullarda yapılması gereken, sınıfın bağımsız eylemliliği ve örgütlülüğü için tüm olanakları seferber etmek, her fırsattan en iyi biçimde yararlanmaktır. Lenin'in veciz sözü bu gerçeği bir başka açıdan yeterince açık biçimde ifade ediyor: "Yıkamadığınız sürece içinde çalışmak zorundasınız".

57. hükümetin üçbuçuk yılda yarattığı yıkım

tablosunun emekçilerde biriktirdiği tepkiler çok açık ve çok kapsamlı olmasına rağmen, bu tepkiler bağımsız bir sınıf çizgisi temelinde eylemli bir ifade düzeyine kavuşamadı. Buna aynı süre içinde saldırıları göğüslemek için anlamlı bir çıkış yapılamamasının verdiği bir kabullenilmişlik, çaresizlik ve aynı zamanda arayış hakimdi. Kaldı ki, bu mevcut tepkiler düzen partilerinden, seçimlerden tam anlamıyla beklentilerin tüketildiği anlamına da gelmiyordu. Kuşkusuz ki bunda bir dizi etken rol oynamaktaydı. Bunun ayrıntılarına burada girmek gerekmiyor. Burada üzerinde durulması gereken sorun, devrimci bir sınıf politikasının/taktiğinin tarihsel olduğu kadar güncel ve somut veriler temelinde biçimlendirilmesidir.

Sınıf devrimcileri bu nedenle sınıf ve kitle hareketinin yaşadığı nesnel zorlanmaya ve karşı karşıya olduğu sorunlara müdahale etmeye en uygun taktiğin, seçimleri bunun bir aracı ve vesilesi olarak kullanarak, emekçi yığınların karşısına devrimci bir sınıf çalışması ve devrimci bir programla çıkmak olduğu tespitini yaptılar. Bunu yaparken de reformizmin, yasalıcılığın ve her türden mücadele kaçkınlığının meclisi, seçimleri çözüm olarak gösteren programlarını ve çizgilerini mahkum ettiler, onlarla ideolojik mücadeleyi kitle çalışması içinde kararlılıkla sürdürdüler.

Öte taraftan yalnızca seçimleri boykota çağırarak sınırlı bir tepkici ve pasifist tutumun da emekçi yığınlarına devrimci bir alternatif sunmaya yetmediği, asıl sorunun emekçilerin tepkilerini örgütleyip bu süreçten devrimci kazanımlarla çıkmak olduğu açıktı. Daha seçim tartışmaları sürerken birçok kentte yaptığımız anketlerde de ortaya bunu doğrulayan veriler çıkıyordu: Biriken bir tepki var, ancak emekçiler bir alternatif, bir çıkış göremiyorlardı. Tepkilerini mücadele etmeye, bir çözüm bulmaya kanalize edemiyor, gerisin geriye varolan alternatifler içinde kendilerince en iyisini seçmeye yöneliyorlardı. Ya da "hiçbiri" deyip durdukları yerde kalıyorlardı. İşte bu nedenlerle, işçi ve emekçilere yaşadıkları yıkımın nedenlerini anlatabilmek, buna yol açan sermaye iktidarını ve onun kirli temsilcilerini teşhir etmek, gerçek çözümün mücadeleye geleceğini, bunun için tepki duymanın, yalnızca bu partilere oy vermemenin yeterli olmayacağını anlatmak ve onları devrimci sınıf programı altında örgütlemeye çalışmak, tüm bunlar için de seçimler vesilesiyle oluşan bu politizasyondan en etkili ve en geniş biçimde yararlanmak gerekiyordu.

Çalışmamız boyunca karşılaştığımız tablo ve nihayet seçimlerin ortaya çıkardığı sonuçlar, bu taktiği doğrulamıştır. Sınıf devrimcileri hemen her konuda ve her türden imkanı zorlayarak emekçilere gerçek çözümün yolunu göstermeye ve onlarla devrimci bir kitle çalışması içinde buluşmaya çalıştılar ve bunu bugünkü olanakları ölçüsünde başardılar. Sınıf devrimcileri nezdinde ve onların çalışmaları ölçüsünde emekçiler, sınıfın bağımsız devrimci programını tanıdılar. Sınıfın devrimci partisi, bugünün koşullarında anlamlı sayılabilecek bir işçi ve emekçi kitlesine bu taktiğiyle seslenme ve onlarla buluşma imkanı yakaladı, bunu en iyi biçimde değerlendirmeye çalıştı. Bizimle dolaylı ve dolaysız olarak etkileşime giren propagandamızın ulaştığı emekçiler, bu düzenin sınıf düşmanı gerçek yüzünü daha iyi görme imkanı

tük!

Seçeğe hazırlanıyoruz!

buldular. Devrim ve sosyalizmin niçin sınıfın biricik kurtuluş yolu olduğunu seçim çalışması boyunca ve bu vesileyle daha iyi anladılar. Bunların önemli bir kesimi başlangıçta yüzlerini düzenin sol partilerine ve reformistlere dönmelerine rağmen, bir süre sonra çalışmamızın etkisiyle platformun ortaya koyduğu tutumu benimsediler ve bir kısmı aktif destek sundular.

Bunlar öncelikle bağımsız devrimci sınıf taktiğinin yolunu açtığı bir başarıdır. Bağımsız devrimci taktiğimize dayalı çalışmamızın daha ileri kazanımlarla taçlanması ise artık yalnızca daha güçlü, daha yaygın ve daha etkili bir çalışma sorunudur. Sınıf devrimcileri daha şimdiden daha güçlü bir çalışma için seçim döneminden anlamlı kazanımlarla çıkmış bulunuyorlar. Şimdi yeni görevimiz bu kazanımlara ve çalışma düzeyine yaslanarak sınıf mücadelesinin görevlerine dört elle sarılmaktır.

Zengin araçlarla yürütülen kapsamlı bir propaganda ve örgütlenme çalışması

Sınıf devrimcileri seçim vesilesiyle milletvekili aday çıkardıkları üç büyük kentte yoğunlaşan, fakat başka bölgelere de yayılan yaygın bir propaganda çalışması örgütlediler. Seçim dönemi boyunca on kadar farklı propaganda aracıyla, zengin bir materyal çeşitini birarada kullandılar. Çalışma yürüttükleri bölgelerde birçok açıdan yer yer düzen partilerini ve reformist partileri bile geride bırakmayı başardılar. Seçim dönemi boyunca binlerce anketle birçok semtte bir eğilim taraması yapıldı. Bir aylık sürede 120 bini seçim bildirgesi olmak üzere toplam 300 bini aşkın bildiri, 30 bine yakın değişik afiş, yerellerde işçi platformlarının onbinlerce seçim özel sayıları, yüzbinlerce kuş, çok sayıda pankart kullanıldı. Yüze yakın kahvehane toplantısı ve konuşma, onlarca ev toplantısı, işçi toplantıları, hemen her seçim bölgesinde ve seçim bürosunda birkaç kez olmak üzere, tanıtım ve sohbet toplantıları, şenlikler ve söyleşiler, film ve tiyatro gösterimleri gerçekleştirildi. Sınırlı da olsa yerel basın ve yayın kuruluşlarının, yöre derneklerinin sundukları imkanlar kullanıldı. Bunların yanı sıra sokak tiyatrosu seçim konulu oyunlarıyla sokaklarda ve semtlerde emekçilere seslendi.

Bu etkinlikler boyunca binlerce emekçiyle birebir ilişki kuruldu. Toplamda seçim çalışması yüzbinlerce emekçiye ulaştırıldı. Yüze yakın fabrikaya, yüzü aşkın emekçi semtine farklı propaganda materyalleri dağıtıldı. Temel güzergahlar ve semt içleri afişlerle donatıldı. Faşist saldırının hemen ardından kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Dört ayrı konuda temel kurum ve kuruluşlara faks ve internet yoluyla basın duyurusu-açıklaması yapıldı. Zaman darlığı ve başka zorluklar nedeniyle ancak bir bölgede miting yapılabilirdi. Tüm bunlara ek olarak, planlanan ve hazırlanan seçim bülteni özel sayısı, güçlerin sınırlı olması ve çok fazla çeşit materyal kullanılması nedeniyle tercih edilmedi. Yine aynı şekilde zamanın kısıtlı olması nedeniyle iki

bölge dışında seçim aracı yoluyla propaganda çalışması istenilen biçimde gerçekleştirilemedi.

Tüm bunların sınırlı güçlerle ve bir ay gibi bir süre içinde yapıldığı düşünülürse, her açıdan olanakların zorlanarak bir propaganda çalışması yürütüldüğü kendiliğinden ortaya çıkar. Kuşkusuz, daha iyi bir ön hazırlık ve daha iyi bir planlamayla çok daha yaygın ve çok daha etkili başka araçlar kullanarak çalışmamızı daha ileri bir noktaya taşıyabilirdik.

Kapsamlı bir kitle çalışması

Seçim süreci boyunca temel hedeflerimizden başlıcası, yalnızca işçi ve emekçilere bir takım materyaller üzerinden seslenmek değil, aynı zamanda onlarla birebir ilişki kurmak, onlarla tartışmak ve onları çalışmamıza katmaktır. Yer yer yüz-ikiyüz insanı biraraya getirmeyi başarmamıza rağmen belki de toplam içinde çalışmanın en zayıf kalan yanı burası oldu. Hem güçlerin yetersizliği hem zaman darlığı nedeniyle emekçileri biraraya getirmede hedeflenen düzey yakalanamadı. Ulaştığımız emekçilerin çok önemli bir kesiminin tercihlerini şöyle ya da böyle yapmış olmasının getirdiği sınırlama ve propaganda materyallerinin dağıtımına ağırlık vermemizin yol açtığı enerji ve zaman kaybı da bunda rol oynadı. Elbette, onlarca partinin sadece oy kapma amacıyla emekçileri dört bir yandan ablukaya aldığı seçim gibi özel bir dönemde bu konuda bir zorlanma yaşanması doğaldır. Doğaldır zira ne güç ne maddi ve ne de ötekinde anlamda hiçbir şeyi hazır bulduk. Birçok çalışma bölgesinde ilişkilerimiz yeni, kapsamlı bir çalışma için deneyimlerimiz ise sınırlıydı. Çalışmanın bir parça güçlendirdikçe yeni araçlar devreye soktuk. İmkanlar çıktıkça değerlendirdik.

Bu güçlüklerle rağmen onbinlerce emekçiyle bir şekilde şu ya da bu düzeyde ilişki kuruldu, onlarla bir şekilde etkileşime geçildi. Bunun kendisi bile çalışmamız açısından yeni bir düzeyi ifade ediyor. Çabalarımızın ve emeğimizin boşa gitmeyeceğini biliyoruz. Mücadele etmekten başka bir çıkar yolu olmayan işçi ve emekçilere her vesileyle seslenecek, her koşulda devrimci sınıf çalışmasını sürdüreceğiz. Kitle çalışmasında karşılaştığımız güçlükleri ve yetersizlikleri bizzat çalışma içinde aşacak, bu konuda da ustalaşacağız.

Sınanmış ve deneyim biriktirmiş olmanın verdiği güvenle daha ileri hedeflere

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak yürüttüğümüz seçim çalışması, hem politik hem de pratik olarak toplam güçlerimiz için gerçek bir sına oldu. Sınırlı güçlerle ve oldukça sınırlı deneyim ve olanaklarla başladığımız çalışma, son günlere doğru hem kapsam hem de nitelik bakımından oldukça anlamlı bir mesafe katetti. Çevremizdeki pek çok yeni insan bizzat bu çalışma içinde materyal dağıtımı, kitleyle ilişki geliştirme, propaganda yapma gibi bir dizi yetenek kazandılar. Birçok alanda ilkleri başardığımız bir çalışma yürüttük. Şimdiye kadar hiç kullanmadığımız araçları kullanmayı başardık. Bugün rahatlıkla şunu iddia edebiliriz; bu bir-birbuçuk aylık deneyim ve birikimle işe başlamış olsaydık, çalışmamızın kapsamını ve düzeyini mutlaka çok daha ileri bir noktaya taşımış olurduk.

Kuşkusuz bu kazanımlar doğrudan sınıfın kazanımlarıdır. Sınıf devrimcileri birikim ve deneyim olarak güçlendikçe sürdürdükleri sınıf çalışması da güçlenecek ve mesafe katedecektir. Sınıf çalışması güçlenip geliştikçe daha büyük olanaklar açığa çıkacak, devrim ve sosyalizm mücadelesi daha ileri bir düzeyden sürdürülecektir.

Sonuç

Ne seçimler, ne meclis, ne de sermaye uşağı partiler, bu düzenin istikrar sorununu çözebilir. Hangi oy yüzdesiyle, kim seçilirse seçilsin, aynı programı uygulayacaktır. Yalanlarla, sahte vaatlerle, demagogilerle hükümete gelenler uygulayacakları yıkım programının altında kalacak, hızla itibarlarını ve seçmeden aldıkları desteği kaybedeceklerdir. Onlara biçilen rol, birkaç yıllığına emekçi yığınların öfkesini dizginlemek, onları oyalamaktır. Ve her geçen gün bu rollerini yerine getirmekte giderek daha fazla zorlanmaktadır.

Sınıf devrimcilerine düşen görev ise sermayenin seçim oyununu bozmak, çaresizce ve bilinçsizce şu ya da bu partiye yönelen emekçi yığınların arayışına tüm imkanlarını seferber ederek yanıt vermektir. Düzen partilerinin ve düzenin işçi ve emekçilerin önüne

diktiği barikatları parçalayarak, sınıf mücadelesini yükseltmek, sınıfı devrimci programı etrafında örgütleyip sermayenin saltanatına son vermektir. Bu iddia ve bu cüretle yola çıkan sınıf devrimcileri, bu mücadelede yeni mevziler ve deneyimler kazanarak bu hedefe her gün bir adım daha yaklaşmaktadırlar. Sınıf devrimcileri, 3 Kasım seçimleri vesilesiyle yürüttükleri çalışma ve sınanmış, deneyim biriktirmiş olmanın verdiği güvenle yeni döneme büyük bir politik ve moral kazanımlarla giriyorlar. Ve bunu mutlaka yeni başarılarla taçlandıracaklardır.

Esenyurt BDSP çalışması...

Daha etkin bir sınıf çalışmasına hazırlık

Yoğun bir siyasal çalışmaya konu ettiğimiz seçim dönemi geride kaldı. Şimdi bu siyasal çalışma deneyiminin ortaya çıkarttığı sonuçların kapsamlı bir değerlendirmesini yapma göreviyle karşı karşıyayız.

Seçim taktiğimiz pratikte sınıpı doğrulandı

Sınıf devrimcileri olarak seçim döneminin getirdiği olanakları devrimci amaçlarımız doğrultusunda kullanabilmek için bağımsız adaylar çıkardık. Sınıfa ve kitlelere dönük devrimci siyasal faaliyetimizi bu adayların seçim kampanyaları üzerinden örmeyi tasarladık.

Bu öngörüye uygun bir pratik tutum içerisinde olduk. Hem çalışma yürüttüğümüz alanda, hem de başka bir dizi alanda bağımsız adaylar çıkardık. Gücümüz ve olanaklarımız çerçevesinde seçim döneminin doğurduğu politik ortamı kullandık, sınıfın devrimci programını yığınlara ulaştırmaya çalıştık.

Bugün dönüp geriye baktığımızda, seçim dönemini, kendi devrimci siyasal amaçlarımız doğrultusunda kullanmayı belli bir düzey üzerinden başardığımızı söyleyebiliyoruz. Nitekim kendi bölgemizde meydanı düzen partilerine, parlamenter hayaller yayanlara bırakmadık. Elbette gücümüz yettiğinde, çok çeşitli araçları bir arada kullanarak işçi sınıfının devrimci programını yığınlara anlattık. Belli bir etki de yarattık. Ortaya koyduğumuz taktik tutuma dudak büküp kitleleri sözüm ona boykota çağıran devrimci demokrat akımlar ise seçim dönemini asıl olarak dışardan seyretmekle yetindiler.

Seçim sürecinden kazanımlarla çıktık

Seçim dönemi sadece taktik politikamızı doğrulamadı. Yanı sıra süreçten bir dizi siyasal ve pratik kazanımla çıktık. Farklı araçlarla yürütülen yoğun siyasal çalışma bizi bölgedeki işçi ve emekçilere daha fazla yakınlaştırdı. Birçok yeni insanla tanıştık. Onlara kendi politik platformumuzu tanıtmaya imkanı bulduk. Halihazırda çeperimizde olan bir dizi işçi ve emekçiyle politik bağlarımız daha da güçlendi. Şimdiye kadar bizim çalışmalarımıza daha mesafeli duran bu arkadaşlarımızın pek çoğu, gerek seçimin yarattığı atmosferin, gerekse de yürütülen çalışmanın etkisiyle önemli ölçüde motive oldular. Çeşitli görevler üstlendiler, olabildiğince faaliyete katkı sunmaya çalıştılar.

Devrimci politikanın işçi ve emekçilerin gözünde meşru kılınması, mesafe aldığımız bir diğer önemli alandı. Çalışmalarımızın önemli bir kısmını Esenyurt'un en merkezi yerlerinde, dostun ve düşmanın gözleri önünde sürdürdük. Devrimci şiar ve taleplerin yer aldığı afişlerle süslenen ve sürekli müzik yayını yapılan, o ölçüde de dikkat çeken iki seçim büromuz emekçilerin kullandığı en işlek yerlerdeydi. Bildirgelerimizi sabah ve akşam saatlerinde bölgenin en merkezi alanlarında dağıttık. Beldenin merkezindeki Cumhuriyet Meydanı başta olmak üzere gözönündeki hemen her yeri defalarca afişledik. Gene Cumhuriyet Meydanı'nda kampanyanın son günü bir miting gerçekleştirdik. Basın hemen her etkinliğimizden haberdar edildi. Son hafta çalışanlarımıza karşı gerçekleştirilen faşist saldırı da devrimci politikanın meşruluğunu güçlendirmek temel amacı çerçevesinde ele alındı ve kullanılmaya çalışıldı.

Öte yandan seçim dönemi bizim birçok farklı aracı

bir arada kullanmaya çalıştığımız bir süreç oldu. Genel propaganda materyallerindeki çeşitliliğin yanı sıra ev ve kahve toplantıları, miting gibi araçların kullanılması planlandı. Bu çerçevede bölgedeki seçmen nüfusuna yakın propaganda materyali tükettik. BDSP seçim bildirgesi, aday tanıtım bildirgesi, yerel bülten, başka farklı bildiriler bölgedeki emekçilerin önemli bir çoğunluğuna ulaştırıldı. Birçok pankart hazırlandı ve bunlar özellikle bölgedeki üst geçitlerde kullanıldı. Sınırlı sayıda da olsa ev ve kahve toplantısı yapıldı. Bir miting gerçekleştirildi. Çalışmalara katılan insanlarımız bu değişik araçların kullanımı konusunda küçümsenmeyecek bir deneyim ve özgüven kazandılar.

Eksikliklerimiz konusunda önemli açıklıklar sağladık

Seçim kampanyası bizim sınıfa dönük faaliyetimizin güçlü ve zayıf yönlerini bir kez daha açıklıkla görmemizi sağladı. Bir kez daha açığa çıktı ki; genel propaganda materyallerinin kullanımı konusunda epeyce yetkinleşmiş olmamıza rağmen bu

çalışmanın sonuçlarını devşirme, işçi ve emekçileri politikalarımız doğrultusunda örgütlenme konusunda henüz daha katetmemiz gereken büyük bir mesafe var.

İşçi ve emekçileri devrimci politika etrafında örgütlemek bizim için temel önemde olduğuna göre bu eksikliğimizin üzerinden atlayamayız. Seçim döneminde elde ettiğimiz bir dizi başarıyı öne çıkartıp kitle çalışması konusundaki eksikliklerimizi görmezden gelemeyiz. Yapılması gereken açıktır. Seçim döneminin ortaya çıkardığı verileri titizlikle değerlendirmek ve bütün bunlardan önümüzdeki kritik dönemde yürüteceğimiz siyasal faaliyeti düzenlemek ve yürütmek için sonuçlar çıkartmak.

Önümüzdeki dönem işçi sınıfı ve emekçiler için kritik öneme sahip. Hız kazanacak yıkım saldırıları ve kapıya dayanan emperyalist savaş sınıf devrimcilerinin düne göre on kat, yüz kat enerjyle işe sarılmalarını; devrimci sınıf hareketini örgütlemek için olağanüstü bir çaba harcamalarını zorunlu kılıyor. Seçim faaliyetini bu yoğun çalışma için sadece bir ön adım sayıyoruz. Eksikliklerimizi hızla giderecek ve çok daha etkin bir sınıf çalışması örgütleyeceğiz.

BDSP çalışanları/Esenyurt

BDSP'nin Esenyurt mitingi...

Kızıl bayraklar altında coşkulu eylem

Esenyurt'taki seçim çalışmalarımızın son halkası 2 Kasım'da Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan miting oldu. Mitinge 300'ü aşkın kişi katıldı.

Miting yapmaya karar verdiğimizde seçim yasaklarına sadece 7-8 gün kalmıştı. Bu sıkışıklık kapsamlı bir hazırlık çalışmasının önüne geçti. Fakat yine de mitinge hazırlık kapsamında bir dizi faaliyet gerçekleştirdik. Çeşitli araçlar kullanarak mitingimizi emekçilere, ilerici ve devrimci çevrelere, yerel ve ulusal basına duyurduk.

Miting hazırlıkları sürerken BDSP çalışanlarına dönük faşist saldırı gerçekleşti. Bir BDSP çalışanı

afiş yaparken sivil faşistler tarafından kurşunlandı. Saldırı faaliyetimizi ve mitingi ilerici kamuoyunun gündemine taşıdı. Saldırıdan sonra mitinge hazırlık çalışmalarımızı daha da yoğunlaştırdık. Amacımız miting aracılığıyla sivil faşist saldırıyı etkili bir şekilde teşhir etmektir.

Miting günü kürsü olarak kullanacağımız aracı saatler öncesinden Cumhuriyet Meydanı'na çekerek hazırlıklara başladık. Ses düzenini kurduk, kürsüyü kızıl bayraklarla süsledik ve alanın değişik yerlerine pankartlarımızı astık. Bu arada ses aracımızdan sürekli olarak müzik yayını yapıyordu. Esenyurt'un bu en merkezi yeri bir

saat içinde devrimci şiarların yazılı olduğu pankart ve afişlerle, kızıl bayraklarla donatıldı. Bu arada jandarma da alanı abluka altına almış, tek sıra halinde meydanın çevresine dizilmişti.

Saati geldiğinde miting başladı. Alanda yerlerini alan katılımcıların pek çoğunun elinde kızıl bayraklar vardı. Dalgalandan kızıl bayraklar mitinge bambaşka bir görüntü kazandırıyor. Mitingde ilk olarak bir BDSP çalışmanı konuşma yaptı. BDSP'nin niçin seçimlere girdiğini anlatan konuşmacı bir kez daha işçi ve emekçileri düzen partilerinden hesap sormaya çağırdı. Konuşmada gerçekleşen faşist saldırıya da değinildi ve bu saldırının karşılıksız kalmayacağı vurgulandı. Daha sonra İstanbul 3. bölge bağımsız sosyalist milletvekili aday Müslüm Turfan söz aldı. Müslüm Turfan da konuşmasında faşist saldırıya, bu saldırının hangi amaçla gerçekleştirildiğine değindi. Alandaki kitleden "Faşizme karşı omuz omuza!" ve "Faşizmi döktüğünde boğacağız!" sloganları yükseldi. Alanın hemen yanındaki binada MHP'nin belde teşkilatı da bulunuyordu ve faşistler kalabalık bir grup halinde mitingi izliyorlardı. Kitleden sık sık faşizme karşı mücadele sloganlarının yükselmeye başlaması hem camdan bakan faşistleri hem de jandarma komutanlarını kaygılandırmış olmalı ki alandaki jandarma ablukası arttırılmaya başlandı. Miting alanının yan tarafına ve MHP'nin bulunduğu binanın girişine sıra sıra asker dizildi.

Mitinge İstanbul 1. bölge bağımsız sosyalist milletvekili aday N. Şafak Özdoğan'da katılarak destek vermişti. Müslüm Turfan'dan sonra o konuştu. İşçi ve emekçilerin içinde bulunduğu duruma değinen Özdoğan, bunun sorumlusunun yıllardır yıkım programları uygulayan düzen partileri olduğunu, işçi ve emekçiler için gerçek kurtuluşun sınıfın devrimci programı etrafında örgütlenmekten, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmekten geçtiğini anlattı.

N. Şafak Özdoğan'dan sonra bir başka BDSP çalışmanı daha söz aldı. Konuşmacı, seçimden ziyade seçim sonrasına ilişkin konulara değindi. Yeni hükümetin uygulamaya sokacağı ağır yıkım programlarından, tüm Ortadoğu'yu tehdit eden emperyalist savaştan ve bunlara karşı sınıfın mücadele görevlerinden söz etti. Konuşmalar, seçim sonrasında örgütlü mücadeleyi daha da yükseltme çağrısıyla sona erdi.

Daha sonra kürsüye Grup Eksen çıktı. Grup Eksen seslendirdiği türkü ve marşlarla mitinge katılanları coşturdu. Çekilen halaylarla miting sona erdi.

Faşist saldırının ardından seçim büromuzu ziyaret ederek mitinge kitlesel destek verilmesi gerektiğini söyleyen reformist partilerden sadece birer ikişer yönetici geldi ve bu durumu yoğun seçim çalışmalarıyla açıkladılar. Seçimi boykot tutumunu benimseyen bazı devrimci çevreler ise faşist saldırıya karşı dayanışma konusunda daha samimi bir tutum sergilediler ve taşıyabildikleri az sayıda insanla mitinge destek sundular.

İlk kez bir miting organizasyonu yaptık. Elbette ki bundan dolayı pek çok acemilik yaşadık. Kitleleri örgütlenme konusunda henüz içinde bulunduğumuz yetersizlik, yoğun jandarma ablukası ve çalışmaların kısa bir zamana sığdırılması zorunluluğu mitinge katılımı sınırladı. Fakat gene de gerçekleştirilen miting Esenyurt'da devrimci bir hava estirdi, emekçilerimizin hiç de boşa gitmediğini dosta düşmana gösterdi.

Emeğimize sahip çıkacağız. Yoğun bir emekle yaratılmış kazanımlarımıza sahip çıkacağız. Kazanımlarımıza yaslanacak ve geleceği yaratma mücadelesine daha güçlü sarılacağız.

BDSP çalışanları/Esenyurt

Anadolu Yakası BDSP çalışması...

Deneyim ve birikimlerimize yaslanarak geleceği kucaklayacağız!

3 Kasım erken seçimlerini geride bırakmış bulunuyoruz. Seçimlerde programları tekleşmiş burjuva partilerinin ve tüm çözümleri parlamentoya havale eden reformist partilerin platformunun karşısına işçi sınıfının çıkarlarını temsil eden **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**'yla çıktık.

Komünistler olarak seçim dönemlerinde kitlelerin ekonomik ve politik sorunlara ilgisinin ve politik duyarlılığının daha da artacağından, devrimci ajitasyon-propagandaya açık hale geleceğinden yola çıkarak seçimlere katılma taktiğini ortaya koymuştuk.

'95-99 seçimlerinde izlediğimiz taktiğin sınanmasından sonra bu seçim süreci de bize bir kez daha, devrimci tarzda değerlendirildiğinde, bu taktiğin doğruluğunu kanıtlamış ve politik-örgütsel olarak yaratacağı kazanımları göstermiş oldu. Burjuva düzen partileri ile reformist partilerin karşısına işçi sınıfının çıkarlarını savunan devrimci bir programla çıkarak, geniş işçi ve emekçi kitlelere seslenebilme, onlarla buluşabilme imkanını yakalayabilme, işçi sınıfı ve emekçilere tek kurtuluş yolu olarak devrim mücadelesini göstermenin propagandasını yapabildik.

Seçim kampanyamız süresince normal dönemlerle kıyaslanamaz bir çalışma seferberliği içine girdik. İlk olarak seçim platformumuzun anlatıldığı toplantılar düzenleyerek güçlerimizi ve çeper güçlerimizi belli bir planlama ve organizasyon dahilinde seferber ettik. Bugüne kadar atıl kalan güçlerimizi de aktifleştirerek çalışmamızın bir parçası haline getirdik. Tüm seçim çalışması boyunca güçlerimizin kitle çalışması içinde geliştiğini ve belli bir düzeyi yakaladığımızı söyleyebiliriz.

Kampanya çerçevesinde ajitasyon-propaganda faaliyetinde 30 bin BDSP bildirgesi, 20 bin aday bildirgesi, binin üzerinde Pendik İKE ve AYİEP Girişimi bildirisi, Pendik'ten Maltepe'ye, Sarıgazi-Ümraniye'den Gebze'ye yaygın şekilde dağıtıldı. Ayrıca Kurtköy, Kartal ve Dudullu sanayi bölgelerinde de fabrika çıkışlarında işçi ve emekçilere materyallerimiz ulaştırıldı. 2 binin üzerinde aday tanıtım afişleri Anadolu Yakası'nın merkezi yerlerine, E-5'e ve semtlere yapıldı. Aday tanıtım pankartları seçim bürolarımızın olduğu yerler dışında Anadolu Yakası'nda binlerce emekçinin geçtiği merkezi (Kadıköy, Kartal ve Pendik Köprü) yerlere asıldı.

Seçim sürecinde propaganda materyallerini yaygın bir tarzda kullanmak, en geniş kesimlere ulaştırmak gerekiyordu. Ancak bundan da öte en önemli görevimiz kitle çalışmasını en yaygın tarzda yürütebilmektir. Bu kampanya süresince normal siyasal faaliyetimizin üstünde ev toplantıları, kahvedernek toplantıları ve konuşmaları, ev ziyaretleri gerçekleştirdik. Gülsuyu ve Aydos'ta seçim büroları açtık. Emekçilerin de ilgi gösterdiği seçim bürolarında bir aylık süre boyunca açılış şenliklerinin yanı sıra çeşitli gündemlere ilişkin toplantılarla, film gösterimleriyle, siyasal gelişmeler üzerine ve platformumuzun amacını anlatan tartışmalarla, bu büroları en etkin şekilde kullanmaya çalıştık. Nihayetinde yüzlerce insanla buluştuğumuz ve çağrısı sırasında binlere ulaştığımız iki ayrı düğün salonunda iki şenlik organize ettik. Bu etkinliklerden çeşitli teknik aksaklıklar dışında aşgari bir başarıyla çıktık. Toplam faaliyetimiz boyunca bugüne kadar

gerçekleştirdiğimiz faaliyetimizi aşan bir kitle çalışması yürüttük. Kitlelerdeki tüm güvensizlik ve umutsuzluğa rağmen etkin ve yaygın bir çalışmayla kitlelerin devrimci propagandaya yanıt verebildiğini, değişip dönüşebildiğini gördük. Bu çalışma sayesinde kitle çalışmasında eksiklik ve yetersizliklerimizi gördük. Zorlanmaları da en çok bu alanda yaşadık.

Seçim kampanyasında ajitasyon-propaganda materyallerinin yaygın kullanımının yanı sıra temel hedef olarak önümüze belli alanlarda kökleşmeyi ve derinleşmeyi koyduk. Yoğunlaştığımız alanlarda devrimci sınıf çizgisinin temsilcileri olarak yer aldık, siyasal-örgütsel kimliğimizle düzene karşı bir taraf olarak kitlelerin karşısına net ve sağlam bir politik duruşla çıkabildik. Yoğunlaşma alanlarımız seçim bürolarımızın da yer aldığı semtler oldu. Materyallerimizi geniş emekçi kitlelere ulaştırma noktasında sergilediğimiz olumlu pratik anlamlydı. Fakat farklı alan ve sektörlerde bir takım eksikliklerimizin de farkına vardık.

Tüm bu eksikliklerimize rağmen, seçim çalışması sürecinden, üç ayrı çalışma alanından siyasal ve örgütsel olarak belli bir birikim ve güçle çıktığımızı söyleyebiliriz. Bunlardan ilkini gençlik çalışması oluşturuyor. Gençlik güçlerini belli düzeylerde seçim çalışmasına aktif olarak katabildik. Özellikle liseli gençlik çalışmasından güçlenerek çıktığımızı ifade edebiliriz.

İkincisi ise kadın çalışması. Geçtiğimiz Mart ayında başlattığımız kadın çalışması belli gerekçelerle kesintiye uğramıştı. Geçmiş süreçte biriktirdiğimiz güç ve tecrübelerin üzerinden yükselerek, seçim atmosferinin yarattığı imkanlara ve adayımızın kadın olmasının yarattığı ek avantajlara da yaslanarak kadın çalışmamızda ciddi mesafeler aldık. Kampanya süreci boyunca ev kadınlarına yönelik yürüttüğümüz çalışmayla bugün onlarca kadınla tanışmış, platformumuzu tanıtmış, sosyal yaşamlarını paylaşabilir bir noktaya gelmiş bulunuyoruz.

Üçüncü olarak toplam çalışmamız sırasında azımsanmayacak oranda farklı sektörlerde çalışan işçiler ile tanıştık. Önümüzde duran temel görevlerden biri seçim çalışmasında yakaladığımız ilişkileri ve potansiyeli farklı araçlarla donatmak ve mücadele alanlarına sevk etmektir.

Seçim dönemi boyunca karşılarına çıktığımız işçi ve emekçilere oy avcılığı yapmadığımızı, reformistler gibi parlamenter hayaller kurmadığımızı anlattık, işçi ve emekçileri örgütlü mücadeleye davet ettik. Çalışmamızın ve mücadelemizin 3 Kasım'la sınırlı olmadığını, tam tersine yeni kurulacak savaş hükümeti ile birlikte saldırıların katbekat artacağını, bize düşen görevlerin de katlanacağını vurguladık.

Bugün, seçim kampanyası sırasında vurguladığımız gibi, IMF-TÜSİAD programına ve savaş hükümetine karşı mücadeleyi örgütlemek gibi acil görevlerle karşı karşıyayız. Seçim sonrası birileri aldıkları oy oranlarına bakarak bozgunu yaşarken, biz edindiğimiz tecrübe ve yarattığımız birikime yaslanarak moral güç ve motivasyonumuzu yükseltmiş bulunuyoruz. 4 Kasımlar'ı kucaklamak ve geleceği kazanmak için yolumuza devam ediyoruz.

BDSP çalışanları/Anadolu Yakası

Sefaköy ve İkitelli BDSP çalışması...**Kazanımlarımızla daha güçlüyüz!**

Bir seçim sürecini geride bıraktık. Burjuvazinin sömürüyü yeni bir uşakla ve yeni bir çehreyle gerçekleştirecek olması, işçi ve emekçiler açısından değişecek bir şey olmadığını gösteriyor. Yeni yıkım ve sefaletlere ek olarak işçi ve emekçi çocuklarının kanı üzerinden pazarlığı yürütülen kirli savaş gündemi dışında yeni bir şey yok. Zira oluşacak hükümetin bir savaş hükümeti olacağı açık. Seçimlerden bir gün sonra Genelkurmay Başkanı'nın ABD'ye gitmiş olması bunu ifade ediyor.

Seçimlerin burjuvazi cephesinden böylesi bir sonuç çıkaracağı, hükümeti oluşturacak parti hangisi olursa olsun sonucun böyle olacağı belliydi. Bizim önümüzde, oynanan bu oyun ve aldatmacanın işçi ve emekçilerin bilincine çıkarılması için yoğun bir teşhir, propaganda-ajitasyon ve örgütlenme faaliyetinin yürütülmesi sorumluluğu duruyordu. Bu çalışmanın esası sistemin teşhiri, devrim ve sosyalizm programının tek kurtuluş ve çözüm yolu olmasına dayandırılmalıydı. Düzene karşı devrim ve sosyalizm alternatifi tok bir şekilde dile getirilmeliydi. Çalışmamızın ana eksenini bu temelde kurdu.

Böylesi yoğun bir çalışma sürecine bölgemizdeki genç ve deneyimsiz güçlerle katıldık. Seçim bürolarını, propaganda-ajitasyon materyallerini, emekçilere birebir seslenmenin tüm imkan ve araçlarını çalışmamızda kullanmaya çalıştık.

Seçimlerden yaklaşık bir ay önce İnönü ve İkitelli olmak üzere iki mahallede seçim irtibat büroları açtık. Bu iki bölge de yeni girdiğimiz alanlardı. Bu açıdan belli zorlanmalar yaşadık. Bu tür işçi ve emekçi semtlerinde salt seçimlere kadar değil seçimler sonrasında da kalıcı ve sürekli bağlar kurma hedefiyle hareket ettik. Seçim bürolarının açılışından birkaç gün önce açılış davetiyemizi yoğun bir şekilde semtlerde dağıttık. Bunun üzerinden bir açılış şenliği düzenledik. Ancak semtten açılış etkinliğimize katılım oldukça zayıf kaldı. Katılımın düşük olması çalışmamızın materyal dağıtımını ile sınırlı kalmasından kaynaklandı. Bu durumdan ders çıkararak seçimlere kadar semt işçi ve emekçileriyle birebir ilişki kurmaya özen gösterdik. Her mahallede bini aşkın evi tek tek dolaşarak

insanların görüşlerini aldık, programımızı anlattık. Bürolarımıza çağırarak onlardan destek istedik. Birçok eve konuk olduk. Kimileri "hala devrimci çalışma var mı?" diye şaşkınlıklarını ifade ettiler. Bölgede geçmişte şu ya da bu gazetenin okuru olan ancak bugün herhangi bir devrimci çalışmanın olmamasından dolayı boşta olan birçok insanla karşılaştık. Bize gösterdikleri sıcak ilgiden devrimcilere ve devrimci çalışmaya ne kadar özlem duydukları sonucunu çıkardık.

İnönü Mahallesi'nde böylesine yoğun bir politik atmosfere ve sürece rağmen herhangi bir devrimci çalışmanın olmadığını gördük. İkitelli de ise ESP'nin sınırlı bir çalışması oldu. Geçmişte devrimci çalışmaların olduğu semtlerin bugün reformizme ve düzen partilerine bırakıldığını gördük. Bu yanıyla BDSP'nin çalışmasının politik etki bakımından oldukça fazla karşılık bulduğunu ve önemsenecek bir düzeye geldiğini söyleyebiliriz.

Bu semtlerin merkezi yerlerine astığımız çeşitli şiarları ve talepleri ifade eden pankartlarımızla, afişlerimizle ve ana caddelerde sürekli elden yaptığımız bildiri dağıtımlarımızla hep gözönünde olduk. Adayımız Müslüm Turfan'ın katılımıyla kahve konuşmaları gerçekleştirdik. Bu çalışmalar kitle ve sınıf çalışmasında yeni olan güçlerimizin eğitimi için de oldukça anlamlı bir deneyim oldu. Seçim

çalışmamızın başarısını kaç oy aldığımızla değil programımızı en geniş işçi ve emekçi kitlelere anlatmak ve onlarla kuracağımız sürekli bağlarla, aynı zamanda genç ve deneyimsiz güçlerimizin bir devrimci eğitimden geçmesiyle ölçeceğiz. Bu açıdan birçok eksikliğe rağmen yoğun ve güçlü bir çalışma içerisinde olduk.

Eksiklik derken, örneğin seçim bürolarımızı daha işlevli kullanabilirdik. Çeşitli film gösterimleri, paneller ve benzeri birçok etkinliği gerçekleştirme planında eksik kaldık. Örneğin İnönü Mahallesi'nde seçimlerden bir hafta önce seçim bürosunun önünde düzenlediğimiz şölen çok anlamlıydı. Bu sayede seçim büromuzun önüne kurduğumuz ses düzeniyle mahallenin önemli bir bölümüne propagandamızı taşıdık. Bu tür araçları daha etkin kullanmalıydık. Zira polisin başka zaman en ufak bir devrimci çalışmada terör estirdiği

İnönü Mahallesi'nde bu düzeyde bir devrimci kitle çalışması yapamazdık. Seçim dönemleri devrimci bir kitle çalışması bakımından muazzam olanaklar sunuyor. Denebilirki birkaç aya sığdırılan devrimci faaliyet 1 yıllık bir çalışmanın ortaya çıkaracağı kazanımlara eşdeğer bir sonuç ortaya çıkarıyor. Bu bakımdan devrimci bir temelde, çok çeşitli araç, yöntem ve zeminde yürütülen çalışmamız, hem güçlerimizin kitle çalışmasında anlamlı bir deneyim kazanması ve eğitilmesini, hem de ulaşılan yeni güçlerle daha kalıcı ilişkilerin kurulmasını sağladı.

Materyal kullanımı

Seçim bildirimiz ile aday tanıtım bildirisinden 20'şer bin adet dağıttık. Dağıtımlarımız yoğunluklu olarak Sefaköy İnönü Mahallesi ve İkitelli bölgelerinde oldu, ama bu iki semt dışında da birçok mahalle ve fabrikaya materyallerimizi ulaştırdık. Sefaköy İnönü Mahallesi, Tevfik Bey Mahallesi, Kemalpaşa Mahallesi, Kartaltepe, Yeşilova, İkitelli, Atatürk mahalleleri, Parseller Köyiçi, Bağcılar Yeni Mahalle, Soğanlı, Gaziosmanpaşa, Okmeydanı, Merter, Bayramtepe, Halkalı gibi birçok semte bildirimlerimizi ulaştırdık.

Afişleme çalışmamızı E-5 üzeri Sefaköy, Küçükçekmece, Çobançeşme, Kuleli, Şirinevler, İncirli, Merter, Cevizlibağ, Topkapı, Aksaray, Taksim, Edirnekapı, Şehitlik, Şişli ve semt içlerinde özellikle İnönü ve İkitelli üzerinden yoğun olarak yürüttük. Çevremizdeki güçlerin çoğunu bu çalışmaya katmaya çalıştık. Ayrıca E-5 üzerinde bir, İnönü ve İkitelli'de altı adet, çeşitli şiarlarımızın öne çıkarıldığı, altında adayımızın imzasının olduğu pankartlarımız uzun süre asılı kaldı.

Sümerbank, Ülker, Derby, Dema, Mona, Polimer, Merter çorap atölyeleri, Doğu Sanayi Sitesi, İkitelli Organize Sanayi Sitesi, GOP başta olmak üzere işletme dağıtımları örgütledik.

Sonuç olarak, yukarıda da vurguladığımız gibi, seçim çalışmamızın başarısını elbette ki kaç oyla değil, seçimler sonrasında işçi ve emekçilerle kurduğumuz bağların sürekliliği ile ölçeceğiz. Seçim sürecinden edindiğimiz deneyim ve olanaklarla yeni döneme daha ileriden bir yoğunlaşma ile gireceğiz. Bundan sonraki hedefimiz yeni tanıştığımız ve kazandığımız ilişkilerimizi daha ileriye taşımak ve emperyalist savaşa karşı güçlü bir muhalefet örgütlemek yönünde olacak.

BDSP çalışanlarına yönelik faşist saldırıları kınıyoruz!

2 Kasım günü saat 12:00'de seçimlere yönelik devrimci sınıf çalışması yürüten BDSP çalışanlarının uğradığı saldırıları kınamak amacıyla İHD İzmir Şube'de bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklaması metni:**Bu saldırı tüm işçi ve emekçilere yöneliktir**

Burjuva demokrasisinin sözde göstergelerinden sayılan seçimler geçmişte olduğu gibi bugün de sistemin özündeki faşizan yüzünü açığa çıkarmaktadır. Seçimlere bağımsız sosyalist adaylarla katılan **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**'nun seçim çalışmaları devletin sivil ve resmi güçleri tarafından engellenmek istenmiştir.

31 Ekim günü sabah saatlerinde İstanbul'da **Esenyurt Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**'nun 2 Kasım Cumartesi günü Esenyurt Cumhuriyet Meydanı'nda yapacağı etkinliğe davet için çıkarttığı

afişleri asan BDSP (Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu) çalışanlarına sivil faşistlerce silahlı saldırıda bulunulmuştur. Bu saldırıda Murat Elverişli bacağından vurularak yaralanmıştır. Hastaneye kaldırılan Murat Elverişli hayatı tehlikeye atlatmış ancak sakat kalma tehlikesi ile yüzyüzedir.

Aynı zamanda Ankara'da bağımsız milletvekili adayının seçim çalışmasını yürüten dört BDSP çalışanı gözaltına alınmış ve gözaltına alınanlardan iki kişi tutuklanarak Ulucanlar Cezaevi'ne konmuştur.

İşçi ve emekçileri haklı ve meşru talepler etrafında devrim ve sosyalizm mücadelesine çağırarak **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu**'na yapılan bu saldırı tüm işçi, emekçi ve ezilen halklara yöneliktir. Bu gibi saldırılar devrimci sınıf mücadelesini hiçbir şekilde engelleyemeyecektir.

SY Kızıl Bayrak gazetesi İzmir temsilciliği

BDSP çalışanları/Sefaköy

Adana BDSP çalışması...**Emekçilerle buluşan güçlü ve canlı bir faaliyet yürüttük**

Birbuçuk aydır yoğun bir şekilde sürdürdüğümüz ve Amerikancı düzen partilerinin karşısına işçi sınıfının devrimci programı ve bağımsız sosyalist adaylarla çıktığımız seçim çalışmalarını noktalamış bulunuyoruz. Artı ve eksikleriyle seçim çalışmalarını değerlendirirken, yakaladığımız çalışma temposunu daha da artırarak, seçim çalışmalarımızın güçlerimizde yarattığı moral ve motivasyonu 4 Kasımlar'a taşımak sorumluluğu ve bilinciyle hareket etmenin zorunlu olduğunu düşünüyoruz. Seçim çalışmalarımızdaki olumlu ve olumsuz yanlarımızı görmek, olumsuzlukları aşmak için çaba harcarken, olumlulukları önümüzdeki döneme taşımanın çabası içindeyiz. Özellikle de işçi ve emekçilere yönelik saldırıların yoğunlaşacağı, emperyalist savaşın gündeme geleceği bugünlerde bunun devrimci bir görev ve sorumluluk olduğunun bilincindeyiz.

Adana'da BDSP çalışmaları *İşçi Kültür Evleri*'nin hazırlanmış olduğu anketle birlikte başladı. 3 ayrı semtte yürütülen anket çalışmasının ardından, Özden Demirel'in adaylığının kesinleşmesiyle birlikte çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. 25 Eylül'de Uçak Mahallesi'nde hedeflemiş olduğumuz seçim bürosunu açtık. Açılışı bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyururken, açıklama sonrasında bir açılış etkinliği gerçekleştirdik.

Ayrıca bir dizi etkinlik düzenledik. Bunlardan biri emperyalist savaşla ilgili düzenlediğimiz seminerdi. Ancak seminere katılım oldukça düşük oldu. Buna rağmen verimli tartışmalar yürütüldü. Film gösterimlerine de katılım beklenenin altındaydı. Daha sonraki süreçte, hemen her hafta, katılımın her seferinde arttığı etkinlikler gerçekleştirdik.

Düzenlediğimiz etkinlikler sonucu seçim büromuz mahalle halkı için bir çekim merkezi haline geldi. Gerek bu etkinliklerin planlanmasında ve hazırlanmasında, gerekse etkinliklere katılım noktasında semt gençliğinin yoğun ilgisinden söz edebiliriz. Varolan bu ilgiyi değerlendirebilmek, ilişkilerimize şekil verebilmek ve katkılarını daha

örgütlü bir şekilde alabilmek amacıyla kültürel faaliyet grupları oluşturduk. Bu tür etkinlikler mahalle halkıyla daha yakın diyaloglar kurmamızı, onlarla kaynaşmamızı kolaylaştırdı. Diğer yandan uzun süreden beri kitlelere dönük açık etkinliklerin yapılmadığı mahallede bir güven ortamı yarattı. Bu, kitlelerdeki devlet terörü korkusunun kırılmasına da katkı sundu. Etkinliklere katılımın ve sahiplenmenin her geçen gün artmasını, çalışmalarımızın kitlelere verdiği güvenin bir sonucu olarak da anlamak gerekir. Büroda kullandığımız diğer araçlar da (büronun yukarısına asılmış "Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" şiarlı pankart, tüm gün yüksek sesle yaptığımız müzik yayını vb.) bizleri mahalle emekçilerinin gözünde meşrulaştırdı. Seçim bürosu üzerinden yürütmüş olduğumuz faaliyetin oldukça verimli olduğunu söyleyebiliriz.

Emekçi semtlerine, hedeflediğimiz fabrika ve işyerlerine yönelik yoğun bir bildiri dağıtımı ve afiş çalışması gerçekleştirdik. 25 bine yakın bildiri emekçilerin, yoksulların bulunduğu semtlerde, semt pazarlarında, kahvelerde; 1500'e yakın afiş de yine aynı semtler ve şehir merkezinde kullandık.

Seçim büromuzun bulunduğu yer semt pazarının içinde olduğundan, binlerce insanın gelip gittiği pazarın kurulduğu günde (Cuma öğleden sonra ve Cumartesi öğlene kadar) çalışmalarımızı daha da yoğunlaştırdık. Özellikle bildiri dağıtımı, sözlü ajitasyon, gazete satışı, kuşlama vb. faaliyetlerini pazarın kurulduğu günlerde daha yoğun yaptık.

Arkadaş Radyo'da Özden Demirel'in BDSP'yi anlattığı, işçi sınıfı ve emekçileri Amerikancı-İMF'ci düzen partilerinden hesap sormaya, BDSP'yi desteklemeye çağırdığı 45 dakikalık program oldukça iyiydi. Yaptığımız basın açıklamalarına basın yeterince ilgi göstermezken, maddi olanaksızlıklarımızdan kaynaklı TV programına katılamadık.

Gündüzleri çalışmalarımızın ağırlığını pratik faaliyet (bildiri, afiş vb.) oluştururken, akşamları da ev ziyaretleri gerçekleştiriyorduk. İki veya üçerli gruplar

oluşturarak gerçekleştirdiğimiz ev ziyaretleri oldukça anlamlıydı. Kapı kapı çalarak, sokak sokak dolaşarak yaptığımız bu gezmelerde yeni insanlarla tanışarak, ileriye yönelik çalışmalarımızda değerlendirebileceğimiz kalıcı ilişkiler yakaladık.

İşyerleri, işyeri temsilcilikleri ve sendika ziyaretleri planladık. Bir işyeri ziyareti gerçekleştirenken, dört işyeri temsilciliği ile görüşme çabamız ancak bir işyerinde karşılığını bulabildi. Sendikalardansa DISK Emekli-Sen'de bir görüşme gerçekleştirebildik. Kendi programımızı ortaya koyup tartıştığımız görüşme oldukça olumluydu.

BDSP'yi üniversite öğrencilerine taşımak amacıyla *Ekim Gençliği*'nin merkezi olarak çıkardığı materyalleri kullandık. Merkezi yerlere müzik yayını da yapıldığı standlar açtık. Alternatif açılış etkinliğini de seçim çalışmalarımız doğrultusunda değerlendirdik.

Sonuç olarak sınırlı güç ve olanaklarımızla oldukça yoğun bir çalışma gerçekleştirdik. Bir semtte yoğunlaşan çalışmalarımızdan anlamlı ilişkiler çıkarttık. Güçlerimizin daha uygun planlanmasıyla daha yaygın ve etkin bir çalışma yürütebilirdik. Çalışmada gözlemleyebildiğimiz temel eksikliklerden biri faaliyetin planlanmasında yaşandı.

Semt gençliği üzerinde yarattığımız olumlu etki, bu semtte işçi kültür evini oluşturacak dinamikleri de açığa çıkarmış oldu. Bu ilişkileri kalıcılaştıracak, geliştirecek ve güçlendirecek bir kuruma ihtiyaç olduğunu düşünerek işçi kültür evini açma doğrultusunda çalışmalarımıza başladık. Liseli gençlerle kurduğumuz ilişkiler üzerinden bir liseli gençlik platformu oluşturabilecek bir zemin yaratmış bulunuyoruz.

Adana'daki çalışmalarımızı kendi içerisinde bir takım sınırlılıklar taşımaya rağmen; güçlü, canlı, yoğun emek harcanan, farklı alanlarda emekçilerle buluşmayı başarabilen bir çalışma olarak değerlendiriyoruz.

BDSP çalışanları/Adana

26 Eylül anmasına katılanların davası sürüyor

Devrim şehitlerinin cenazelerine katılanlara açılan dava devam ediyor.

26 Eylül'de Ulucanlar Cezaevi'nde katledilen TKİP MK üyesi Habip Gül'ün Helvacı'da cenaze törenine katılmak için giderken gözaltına alındıktan sonra tutuklanan arkadaşların duruşmasına Habip Gül'ün akrabalarıyla birlikte yaklaşık 15 kişi katıldı. Yurtdışından yabancı gözlemcilerin de katıldığı duruşmada bazı özel TV kanallarının çektiği olayla ilgili görüntüler izlendi. Kesin kararın açıklanmadığı duruşmada dava 20 Aralık tarihine ertelendi.

Bu davanın dışında 7 Kasım günü Ölüm Orucu Direnişi'nde şehit düşen MLKP dava tutsağı Hüseyin Kayacı'nın cenaze törenine katılanlara açılan davanın duruşması da yapıldı. 51 kişiye açılan davada 47 kişi delil yetersizliğinden beraat etti. Kalanların ise ifadeleri alındıktan sonra haklarında karar verileceği belirtildi. Bu davaya da insan hakları savunucuları dışında yurtdışından bir gözlemci heyet katıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

"Sosyalizmin kızıl bayrağını göndere çekeceğiz!"

Merhaba can yoldaşlar,

Seçim çalışması yaparken sermaye beslemesi faşistlerin saldırısına uğradık. Ankara'daki dostlar ise sorgusuz-sualsiz gözaltına alınarak Ulucanlar hapishanesine gönderildi. Bu dün olduğu gibi bugün de bu tür saldırılarla karşılaşacağımız anlamına gelmektedir. Sermaye düzeni varolduğu bu tür saldırılarla her zaman yüzyüze olacağız.

İşçi ve emekçiler IMF'nin yıkım programları altında sefaletle itilirken, kapitalistler kârlarına kâr katmaktadır. Buna karşı mücadele eden ilerici, devrimci güçlere karşı azgınca saldırılar yapılmaktadır. Kimi zaman devlet eliyle, kimi zaman faşist beslemeler eliyle... Düzen kendileri gibi düşünmeyen insanlara tahammül edememekte, baskı araçlarını hemen devreye sokmaktadır. Bunun anlaşılır bir yanı vardır. Çünkü düzen her yönden bir sıkışmışlığı yaşamaktadır.

Bunun içindir ki bizlerin seçim çalışmalarımıza engel olarak kitlelerle bağ kurmamızı önlemeye çalışmaktadır. Kimi zaman hukuk terörünü, kimi zaman faşist beslemelerini kullanarak, kimi zaman da kanunlarının yetmediği yerde orman kanunları ile bizleri engellemeye çalışmaktadır. Gayretleri boşunadır. Hevesleri kursaklarında kalacaktır.

Gün gelecek sermaye düzeninden hiçbir beklentisi kalmamış işçi-emekçi kitlelerle buluşup tarihin tekerliğini tersine çevireceğiz. Gün gelecek sosyalizmin kızıl bayrağını bu topraklarda göndere çekeceğiz. Ve böylece gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız güzel günler göreceğiz.

Bu inançla yola çıkarak büyük devrimci Rosa Luxemburg'un söylediği gibi: "Vardık, varız, varolacağız!" diyoruz.0

SY Kızıl Bayrak çalışanları ve okurları/İzmir

Dikmen BDSP çalışması...**Etkin ve yoğun bir çalışma düzeyi yakaladık**

Dikmen'de 3 Kasım seçimlerine yönelik BDSP çalışması bir ayı bulan yoğun bir tempoyla sürdürüldü. Çalışmalarda özellikle karşı karşıya kaldığımız soru ve sorunları platform olarak gündemimize aldık. Sorulara tok bir yanıt verebilmek çalışmanın önünü açtığı gibi geleceğe ilişkin sağlam bir bakış açısına kavuşmamızı da sağladı. Çalışmayı başlatırken önümüze gerek materyal gerekse de etkinlik programları olarak planlı bir faaliyet koyduk. Hedeflediğimiz çalışmanın büyük bir kısmını hayata geçirdik. Özellikle materyal dağıtımlarını kapı kapı dolaşarak yaygın sokak dağıtımları şeklinde gerçekleştirdik. Dağıtımlarımızda işçi ve emekçilerle, gençlerle, kadınlarla kurduğumuz ilişkiler oldukça sıcak ve olumluydu. Bu ilişkilerin ayrıca bizim için eğitici bir yönü de oldu.

Hemen hemen çaldığımız bütün kapılarda işçi ve emekçiler düzene ve düzen partilerine öfkeliydiler. Başlangıçta bizleri kendilerine oy toplamak için uğrayan düzen partilerinden sanmaları nedeniyle bu öfke bize de yöneldi. Platformumuzu ve amacımızı anlattığımızda öfkenin yerini ilgi ve sempati aldı, oldukça sıcak sohbetler gerçekleştirdik.

Çalışmamızda karşılaştığımız önemli sorunlardan biri ise işçi ve emekçilerdeki "ben tek başıma ne yapabilirim?" düşüncesi idi. Bu düşünceye karşı; "Sizin gibi düşünen milyonlarca işçi ve emekçi var. Bu milyonlar biraraya gelerek tepkisini örgütlü bir tarzda ortaya koyduğunda düzeni değiştirebilecek güce ulaşacaktır. İşte o zaman güçlü gibi görünen sermaye sınıfının aslında ne kadar zayıf ve güçsüz olduğunu göreceğiz. Gecesinde aç yatılmayan gündüzünde sömürülmeyen, işçi ve emekçilerin iktidarda olduğu bir dünya hiç de uzak değil" düşüncesini vurguladık.

Çalışmalarımızın gücü ve etkisi sonucu işçi ve emekçilerin günlük sohbetlerine konu olduğumuz

gözlemledik. Öyle ki bizim olmadığımız aile sohbetlerinde platformumuzun tartışıldığına tanık olduk. Bu tartışma konuları ilerleyen günlerde bizlere de aktarıldı ve ilişkilerimizin gelişmesini sağladı. BDSP olarak işçi ve emekçilerle farklı ortamlarda sürekli karşılaşmamız platformumuza belli bir ilgi ve yönelimi sağladı. Pazarda bildirgemizle ulaştığımız insanların ayrıca evlerine konuk olduk. Caddelerde yaygın dağıtım yaparken aynı yüzlerle karşılaşmamız ilgiyi daha da arttırdı. Hatta afiş çalışmamızda bile bağımsız adayımızın düşünceleri üzerinden programımızı anlattığımız sohbetler gerçekleştirdik. Bugüne kadar düzen partilerine oy vermiş bazı işçi ve emekçiler bizlere yardımlarını sunmaktan çekinmediler. Emekçiler sadece seçim üzerinden değil daha sonraki süreçte yaşanacak sorunlar üzerinden de bizleri görmek istediklerini vurguladılar.

Pazar dağıtımlarımızı ise sesli ajitasyonla birlikte yapmaya gayret ettik. Söylemlerimizde "Kokuşmuş düzenin kirli adayları biz işçi ve emekçilerden oy istiyor, onlara verilecek oyumuz değil sorulacak hesabımız var", "Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde" şiarlarını öne çıkardık.

Çalışmalarımız sırasında karşılaştığımız en önemli sorular arasında: "Tek yol devrim kurtuluş sosyalizm diyen ve örgütlü mücadeleden bahseden birisi neden seçimlerde milletvekili adaylığını koyuyor?" oldu. Soruyu yanıtlamaktaki tokluğumuz insanların bize sempatiyle yaklaşmasını sağladı.

Çalışmalarımızda olumsuz durumlarla da karşılaştık. Bunlardan biri Sokullu Pazar yerini afişlerken yaşandı. DEHAP'lı bir pazarcının karşı tutumu nedeniyle engellenmeye çalışıldık. Buna karşı, düzen partilerine oy vereceklerini söylemekle birlikte şiarlarımızı da sahiplenen pazarcıların tutumu kayda

değerdi.

Seçim çalışmamız boyunca hedeflediğimiz materyal dağıtımını başarıyla gerçekleştirdik. Bölgemizde 9 bine yakın BDSP bildirgesi, 10 bine yakın aday bildirgesi dağıttık. 2 bin adet aday imzalı afişleri Dikmen'in büyük bir bölümüne ulaştırdık. İlker, Sokullu, Öveçler, Keklik Pınarı, Atatürk Sitesi, Meclis güzergâhı ve Dikmen Caddesi afiş çalışmamızda özellikle gözettiğimiz alanlardı. Çalışmalarımızdaki yoğunluk seçim yasağına kadar sürdü.

Seçim çalışmamızı Dikmen BDSP olarak böyle bir tablo ile noktalandık. Sıra çalışmamızı daha da güçlendirecek ileriye dönük adımları atmamıza geldi. ABD emperyalizminin Ortadoğu'yu kana bulama hesabına, IMF-TÜSİAD yıkım programlarına karşı işçi sınıfının devrimci programını yükselterek çalışmalarımızı sürdüreceğiz.

İlker Mahallesi'nde tanıtım şenliği...

27 Ekim tarihinde İlker Mahallesi'nde adayın tanıtımını amaçladığımız "İşçilerin birliği, hakların kardeşliği" şenliği gerçekleştirdik. Şenliğimiz halaylarla başladı. Semtteki kadınların, işçilerin, emekçilerin ve gençlerin sıcak ilgisi motivasyonumuzu arttıran önemli bir etkendi. Şenliğimiz "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "ABD askeri olmayacağız!" sloganlarının atılmasının ardından BDSP çalışması bir arkadaşın ve bağımsız sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya'nın konuşmasıyla devam etti. Etkinliğimiz Şafak Türküsü grubunun sunduğu müzik dinletisi ve halaylarla sona erdi. Emekçilerden bazıları bizleri seçimlerden sonra da görmek istediklerini belirttiler.

BDSP çalışanları/Dikmen

Hüseyingazi BDSP çalışması...**İşçi ve emekçilerin güvenini kazandık, yarınları da kazanacağız!**

Seçimlere bir hafta kala seçim çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. Hemen her akşam aralarında daha önce ziyaret ettiğimiz evlerin de olduğu emekçi evlerine giderek bildirimlerimizden verdik. Platformumuzu ve adayımızı tanıtarak düzen partilerinin gerçek yüzünü teşhir ettik. Çay içmeye davet edildiğimiz bazı evlerde, Siteler'de çalışan işçilerin, seçimden çok karşı karşıya kaldıkları işsizlik sorunu ile ilgilendiklerini gördük. Bu da bizim geleceğe dönük çalışmamızda hangi sorunları temel alacağımızı göstermiş oldu.

Bütün haftayı yoğun bir çalışma temposu ile geçirdikten sonra, Cuma günü Ekin Mahallesi pazarında bir etkinlik gerçekleştirdik. Fakat Cuma günü pazara gittiğimizde yaklaşık 20 kişilik bir esnaf grubu ile bunun yarısı kadar emekçinin alışverişe gelmiş olduğunu gördük. Bunun üzerine etkinliği gerçekleştirmekten vazgeçtik.

Bunun üzerine daha önce planlayıp da gidemediğimiz uzak bir mahalleye gitmeye karar verdik. Yol boyunca hem yoldan geçenlere, hem de evlerin kapısını çalarak burada oturanlara bildirimizden verdik, kısa sohbetler gerçekleştirdik. Kapısını çaldığımız bir emekçi ev kadınının "Geliyorlar, kağıtlarından verip gidiyorlar. Böyle sizin gibi konuşacak yüzleri yok" demesi son derece anlamlıydı.

Seçim çalışmamız bizlere emekçilerle bağ kurmanın, onların içine girmenin aslında zor olmadığını, bunun için harcanan emeğin bir karşılığı olduğunu gösterdi. Çalışma yöntemlerimizin kuru ajitasyona daralmaması noktasında bizi uyardı. Böylece bir kez daha komünistlerin iradesinin, enerjisinin ve müdahalesinin nasıl etkili olduğunu

anladık.

Cumartesi günü seçim çalışmasının son günündü ve biz de diğer bölgelerden gelen arkadaşlarımız gibi merkezi dağıtım için Ulus'a indik. Buradan Kızılay'a kadar bildirimlerimizi dağıttık ve son kez afişleme yaptık. Ardından pazar etkinliğine katılmak üzere Tuzluca'yı'a çıktık. Etkinliğin ardından propaganda yasağının dolduğu saatlerde adayımızın da katılımıyla afişleme yaptık. Böylece seçim çalışmamızı noktalamış olduk.

Yoğun bir çalışma dönemini bitirmiştik, hepimizde bu sebeple bir hüznü vardı. Ancak hüznümüz, gazetemizi okurken önümüzdeki dönemde emperyalist savaşa karşı yoğunlaşacak çalışmamız dolayısıyla yerini yeni bir coşkuya bıraktı.

Seçim günü sabahın erken saatlerinde buluşarak bölgedeki okullara dağıldık. Buralarda oy pusulalarını kontrol ettikten sonra, oy kullanmaya gelen emekçi dostlarla kısa sohbetler gerçekleştirdik. İşine sakallı ya da eski giysilerle giden işçilerin oy kullanmaya en temiz giysileriyle geldiklerini gördük. Bu veri, geleceğin sosyalist toplumunda işçi sınıfının kendi iktidarına doğrudan katılımının aslında bir ütopya olmadığını ukala "aydın"lara göstermesi açısından anlamlıydı.

Akşam olup da sandıklar açılmaya başladığında biz de sandıktan sandığa koşarak sonuçları almaya başladık. Bize verilen oyların neredeyse tamamının oy pusulalarıyla birlikte atıldığını görmek bir parça canımızı sıktıysa da işçilerin bize verdiği oyların bilinçli bir destek ve tercih olması moralimizi düzeltti. Bizim tecrübesizliğimizin sonucu bu sorun, sandık görevlilerinin her içeri gelenin eline sormadan oy

pusulasını tutuşturmasıyla daha da büyümüştü. Buna rağmen bize atılan geçersiz oyları da saydığımızda oldukça olumlu bir tablo ile karşılaştık. Hüseyingazi'deki okullarda adayımıza 200'den fazlası geçersiz olmak üzere yaklaşık 300 oy çıkmıştı. Üstelik feodal bağlardan dolayı CHP'nin hayli güçlü olduğu bir bölge olmasına rağmen, çalışmamızın yoğunlaştığı bir sokaktan yaklaşık 30 oy almıştık. İşte geleceğe dönük çalışmamızın ateşleyicisi bu olmalıydı; Hüseyingazili emekçilerin bize yönelik güveni.

Sayım işleminin bitmesinin ardından sonuçları değerlendirmek için büroda toplandık. Hepimizin yüzünde haklı bir gururun saklanamayan tebessümü vardı. Televizyondan genel seçimleri izlemek için kahveye gittiğimizde, moralleri bozulmuş olan CHP'lilerin de orada oturduklarını gördük. Bir taraftan bira içmekte olan bu asalak takımı adayımıza ve bize yönelik tacizlerde bulunmaya başladılar. Bizi oyları bölmekle suçlayan bu yalancı kahramanlara hakettikleri cevabı verdik. Tartışmayı devam ettirmeye çalıştırlarsa da, biz, bu sarhoş takımının anladığı dilden konuşmayı tercih etmedik. Onları rezil yaşamları ve sarhoş hezeyanlarıyla baş başa bıraktık. Onların bu kudurmuş halleri bizim neşemizi daha da arttırmıştı. Semtteki etkimizin gücü dostlarımızın olduğu kadar düşmanlarımızın da dikkatini çekmişti.

Şimdi yeni bir döneme giriyoruz. Emperyalist savaşı durdurmak için kitleleri seferber etme zor görevinin omuzlarımızda olduğu bu dönemde, seçim çalışmamızdan kazandığımız birikimi en iyi şekilde değerlendirerek sermaye düzeninin karşısına dikileceğiz.

BDSP çalışanları/Hüseyingazi

Mamak BDSP çalışması...**Suluklu bir kampanyanın deneyim ve birikimleri...**

Mamak BDSP seçim kampanyasını hedeflerine uygun bir emek ve enerjiyle tamamladı. Platform çalışması üzerinden yükselen kampanyayı, BDSP'nin toplam çalışması ile kampanyanın politik gücü ve düzeyi üzerinden değerlendireceğiz.

Mamak BDSP çalışması ve deneyimler

Bölgemizde yaklaşık bir ay önce faaliyetlerine başlayan **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** belli bir ilgi gördü, bölgeden bazı güçlerin platforma yönelmesini sağladı. Sınırlı da olsa bu yönelim platformun oluşum sürecinde anlamlı bir yer tuttu. **BDSP'nin** çalışma tarzı, işleyişi ve işlevi üzerinden yapılan planlama kampanya sürecinde olumlu ve olumsuz yönleriyle belirleyici oldu. Kampanyanın niteliğine uygun araçlar yaratmak ve güçlendirmek bu ilk dönemin asıl sorununu teşkil ediyordu. Bu eksende **Mamak BDSP'nin** ilk toplantısının temel gündemi örgütlülüğü yaratma temelinde ele alındı. Bir takım yeni araçlar planlandı (araştırma grupları, teknik komisyon, dağıtım grupları vs.). **BDSP'nin** amacı, işleyiş tarzı, çalışmanın seyri ve planlanması vs. bu ilk toplantılarda temel bir gündem maddesi olarak ele alındı.

İlk toplantıda platform çalışması konusunda tam bir netlik sağlanamamış olsa da pratik sürecin başlaması toparlayıcı oldu. Sonrasında yapılan toplantılarda program tartışmaları **BDSP'nin** işleyişini ve çalışma tarzını az-çok netleştirdi. Programı kabul eden ve bu program ekseninde bir araya gelen herkesin inisiyatif sahibi olduğu ve çalışmalara katılabildiği bir kitle çalışmasını hedef aldık. Esnek

bir platform çalışması kendi iç işleyişini de bu eksende yaratmalıydı. Kampanya sürecimizin ilk dönemi tam anlamıyla olmasa da bu düzeye yakın seyreden bir çalışma tarzı ile tamamlandı. Çevremizde bulunan güçleri **BDSP** etrafında seferber etmeye çalıştık ve hemen hiçbir arkadaşımızı boşa bırakmadık. Asgari bir disipline sahip bir örgütlülüğe ulaştık. Özetle başlangıç açısından toplam çalışmamızı güvence altına alacak ve geliştirecek olan **BDSP'nin** inşa edilmesine özen gösterdik. **BDSP'nin** çalışma tarzı üzerine verilen bir seminer bu noktada faydalı oldu.

BDSP'yi istediğimiz düzeyde geniş bir kitle örgütlülüğü haline getiremesek de kampanyayı örgütleyecek bir araca sahip olduk. Yer yer kafa karışıklığı yaşansa da, kampanyanın nasıl örgütleneceği, kitle çalışmalarının sorunları ve araçları noktasında çevremizdeki insanlarda bir deneyim ve birikim yaratabildik.

Kampanyanın ikinci döneminde kitleselleşme sorununu aşamamak da hedeflerimize yakın bir çalışma düzeyi yakaladık. Bu dönemde oluşturduğumuz farklı komisyonlar güçlerin sınırlılığından dolayı boşa düştü. Bu açığı günlük toplantılar ve planlamalarla kapattık. Böylece yaşanabilecek dağınıklığın önüne geçebildik.

Güçlü bir ajitasyon-propaganda çalışması ve politik düzeyin önemi

Platform olarak temel hedeflerimizden biri kitleleri politik olarak kuşatmaktı. Evinde, işyerinde, sokakta kitlelere farklı araç ve materyallerle ulaşmak, müdahale etmek kampanyanın en temel hedefi idi. Bu hedefe yakın bir materyal dağıtımı örgütledik.

Bölgemize gelen materyallerin tamamını 13 ayrı mahalle üzerinden işçi ve emekçilere ulaştırdık. Afiş çalışması da hedeflenen yerlere yapıldı.

Toplam bir aylık çalışma boyunca bölgedeki mahallelerde üç farklı etkinlik organize ettik. Bu etkinliklerin ön çalışmalarında kapı kapı gezerek insanlarla birebir ilişki kurduk. Mevcut materyaller dışında bir takım yerel araçlar da (el ilanları vs.) kullanıldı. Özellikle büro açılışı anlamlı sayılabilecek bir kitlesellikte yapıldı.

Toplamda oldukça yoğun ve etkili bir biçimde yürüttüğümüz faaliyetin temel zayıflığı, bu etkiyi harekete geçirmek ve yeni mevzilere ulaşmak arasındaki ilişkiyi kurma noktasında yaşandı. Kitlelerle yüzyüze geleceğimiz ve onları bir örgütlülük etrafında toparlayabileceğimiz araçları hedeflediğimiz düzeyde kullanamadık. Kampanya sürecinde kuşatabildiğimiz ve etkileyebildiğimiz kitlelerle güçlü bağlar kurmakta eksik kaldık. Çalışmaya katılan insanların kitle çalışması konusundaki deneyimsizlikleri bunda önemli bir rol oynadı.

Bizi yeni görevler ve sorumluluklar bekliyor

BDSP'nin örgütlediği kampanya dönemi önümüzdeki sürece anlamlı bir birikim ve deneyim bıraktı. Ancak bu birikim ve deneyimin ışığında önümüzdeki döneme yüklenerek kampanyanın hedeflerine ulaşmasını sağlayabiliriz. Kampanyanın yarattığı olanakları en iyi şekilde kullanarak sınıf mücadelesini yükseltmek, devrim programı etrafında sınıflı devrime kazanmak **Mamak BDSP** çalışanlarının yeni dönem görevi ve sorumluluğudur.

BDSP çalışanları/Mamak

BDSP çalışmalarından...**Mamak'ta coşkulu kapanış şenliği**

Bir ay boyunca onlarca insanın emeği üzerinde yükselen seçim kampanyası Mamak'ta yapılan bir şenlikle sona erdi. 2 Kasım günü Tuzluca'yı Feyzullah Çınar Parkı'nda gerçekleşen şenliğe 40 civarı emekçi katıldı. Diğer bölge platformları ve semtten insanların katıldığı şenlik davul zurna eşliğinde çekilen halaylarla başladı. Bağımsız sosyalist milletvekili adayı Mustafa Uğur Akkaya'nın konuşması ile devam etti. Şenlik Mamak İKE Sokak Tiyatrosu'nun oynadığı savaşı anlatan "Hiroşima" oyunu ile sürdü. Ardından bir arkadaş seçimler ve sonrasına yönelik bir konuşma yaptı. Şenlik çekilen halaylar ve atılan sloganlarla sona erdi. "ABD askeri olmayacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlarının gur bir şekilde haykırıldığı Tuzluca'yı Feyzullah Çınar Parkı, şenlik öncesinde pankartlarımız ve afişlerimizle süslenmişti. Etrafta ilgi uyandıran şenliğimizin hemen ardından tüm bölge son kez afişlerimizle donatıldı. Böylece seçim kampanyası noktalanmış oldu.

BDSP çalışanları/Mamak

İdeolojik tutarsızlık politik kaypaklık üretir

3 Kasım seçimlerini geride bıraktık. Seçimler sınıflar mücadelesi alanına çıkan her parti ve hareket cephesinden şu veya bu şekilde kendi sınıf konumlarına uygun bir tutumun ve çalışmanın konusu haline getirildi. Daha önce de yaptığımız değerlendirmelerde değindiğimiz gibi, bugün için güç dengeleri ne olursa olsun, seçimler temelde iki platform ve iki program arasında idi. Bir yanda İMF-TÜSİAD programı ve bu programda tekleşen Amerikancı düzen partileri, diğer yanda sınıfın devrimci programı ve onun temsilcileri. Bu iki platform ve program dışında seçimler vesilesiyle tutum belirleyenler, iddialarından bağımsız olarak ortaya koydukları pratikle gerçekte ara sınıflara özgü bir tutarsızlığın ve yalpalamanın örneği oldular. Komünist basında çeşitli vesilelerle bunlara yer verildi.

Komünistler seçimlere **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** ve platformun sosyalist adayları ile katıldılar. Ortaya normal dönemleri katbekat aşan bir çalışma düzeyi ve temposu koydular. Platformun başarısı, onun işçi sınıfının devrimci programıyla olan güçlü bağındadır. İşçi sınıfı ve emekçiler adına bir platform ve bir program ortaya koymak, herşeyden önce kendisi dışındaki platformların ve programların geçersiz ilan edilmesini ve bunun nedenleri ile ortaya konmasını gerektirir.

Bu açıdan *Özgür Gençlik* dergisinin seçimden yalnızca bir hafta öncesinde yayımlanan 27 Ekim tarihli sayısının başyazısına bakmakta yarar var:

"Gençlik savaş partilerine oy vermeyi reddetmelidir. Savaş partilerine verilen her oy emperyalist savaşa verilen bir onay olacaktır. Ezilenlerin Sosyalist Platformu'nun bağımsız sosyalist adayları başta olmak üzere, ilerici anti-emperyalist partilere verilecek oylar ise, savaş karşıtı bir protesto anlamını taşıyacaktır."

Öncelikle sormak gerekiyor: "İlerici anti-emperyalist partiler" kimlerdir? Zira bugün MGK'cı İP, AB'ci ÖDP ve DEHAP kendisini anti-emperyalist ilan edenlerden ilk akla gelenler.

DEHAP'la yapılan görüşmelerde uzlaşma sağlanamamasının ardından ESP olarak sahneye çıkılması, görüldüğü kadarıyla politik bir tercihin değil zorunlu bir durumun ürünü. Zira seslendiği kitleden savaşa karşı oyunu ESP'ye, olmazsa ilerici "anti-emperyalist" partilere vermesini istemesi bunun göstergesi. Emperyalist savaşı protesto adına emekçilere, kendisini birinci, ilerici "anti-emperyalist" olarak iddia ettiği partileri ise sonraki sıralara koyduğu bir oy pusulası sunmak, o "ilerici anti-emperyalist partiler"le aynı kefeye girmek değil de nedir?

İdeolojik-sınıfsal bakımdan sağlam bir temele oturulmadığı koşullarda bir platform olarak ortaya çıkmanın ve bir taraf olarak iddia koymanın hiçbir anlamı yoktur. Zira iddianız boşa düşer ve platformunuz tartışmalı hale gelir.

B. Ekin

Seçim sonuçları üzerine...

3 Kasım'da yapılan seçimler ilginç sonuçlar ortaya çıkardı. Hemen vurgulamalıyız ki beklentilerle seçim sonuçları arasında hayal kırıklıklarının doğuracak kadar önemli farklar oldu. Kısaca özetlemek gerekirse:

Milletvekilliği engellenen Tayip Erdoğan'ın başında bulunduğu AKP, tüm engellemelere rağmen seçim sisteminin de sağladığı avantajlarla ezici bir üstünlükle meclise girdi ve tek başına hükümet olma olanağını kazandı. Meclisteki sayısal üstünlüğü kendisine tek başına anayasada değişiklik yapma şansını bile veriyor.

Yüksek barajlı seçim sistemi nedeniyle meclise sadece iki parti, AKP ve CHP, girdi. Diğerleri, yani bir önceki dönemin hükümet ve muhalefet partilerinin tümü barajın altında kaldı. Bundan dolayı bu partiler kendi içlerine yönelmek durumunda kaldılar, "yeniden yapılanma" yoluna gireceklerini açıkladılar. Bu partilerin genel başkanları istifalarını açıkladılar. Belli ki Türkiye'deki siyasal partiler önemli bir çözülme ve yeniden yapılanma süreci yaşayacaklar...

3 Kasım seçimlerine çok büyük umutlar bağlayan DEHAP ve ardındaki İmralı Partisi, umduğunu bulmadı ve büyük bir hayal kırıklığına yaşadı.

Geçerli oyların yüzde kırk beşlik bölümü meclise yansımada ve bunun, ciddi bir "temsil krizi" anlamına geldiği vurgulanmaya başlandı...

Bu kısa hatırlatmalardan sonra şimdi seçim sonuçlarının çok genel değerlendirmesine geçebiliriz.

3 Kasım seçimleri tekelci burjuvazinin, emperyalist merkezlerin ve gerçek iktidar odağı olan ordunun beklentilerine, planlarına karşılık verebildi mi? Ne kadar?

Bu soruya daha anlaşılır ve doğru yanıt verebilmek için seçimler öncesine kısaca bakmamız gerekir. Hatırlanacağı üzere, DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti egemen güçlerin temel politikalarına yanıt veremez hale gelmişti. Bu nedenle hükümetin değişmesini, en azından bir revizyondan geçmesini istiyorlardı. Ama Ecevit ayak diretince 28 Şubat'tan alışık olduğumuz ve "Postmodern darbe" olarak tanımlanan müdahale süreci başlatıldı. DSP içten çözdürüldü ve çöktürüldü, koalisyon hükümetinin arkasındaki sayısal güç azaltıldı ve böylece yeni bir seçim kaçınılmaz hale getirildi. 3 Kasım seçimleri böyle gündeme geldi...

Gündemde İMF'nin dayattığı ekonomi programı, ABD'nin Irak saldırısı ve AB ile ilişkiler sorunu vardı. Bu sorunların çözülebilmesi ve temel politikaların pürüzsüz ve "istikrar" içinde sürdürülebilmesi için uyumlu bir meclis ve hükümetin olmasını istiyorlardı. Kafalarındaki modeli de itiraf etmekten geri durmuyorlardı: "Sosyal liberal" bir hükümet istemini açıktan dillendiriyorlardı. "Sosyal liberal" hükümetten kastettikleri CHP ağırlıklı bir hükümetten başka bir şey değildi. Bu planın bir parçası olarak Kemal Derviş CHP'ye iltihak ettirildi. CHP ağırlıklı bir hükümetle toplumsal gerginlikleri dengeleyebileceklerini ve sözünü ettiğimiz politikaları daha kolay yaşama geçirebileceklerini düşünüyorlardı.

Bu planın bir gereği olarak seçim kampanyalarında CHP'ye çok yönlü destek verildi, en büyük rakibi konumundaki AKP ise engellenmeye çalışıldı. Yapılan bütün kamuoyu yoklamalarında AKP birinci parti gözüküyordu. Bu olasılık pek hoşlarına gitmiyordu. Önlem olarak AKP'nin "İslamcı" kimliğini öne çıkarmanın yanı sıra, T. Erdoğan'ın milletvekili adaylığı engellendi, AKP hakkında kapatma davası

açıldı, vb... Ancak görüldüğü gibi, bunların hiçbiri engelleyici bir rol oynamadı ve seçim sisteminin de sağladığı ek avantajlarla AKP ezici bir üstünlük yakaladı...

Şimdi ne olacaktı? Seçimler, tekelci burjuvazinin, ABD ve AB devletlerinin beklentilerine tam ve istedikleri düzeyde yanıt olabilecek bir meclis aritmetiği ve hükümet modelinin çıkmasına olanak sağlamadı. Tersine en azından İslamcı bir kökenden gelen ve 28 Şubat darbesi döneminde bakanlıklarda bulunan bir kısım kadronun oluşturduğu bir parti meclis çoğunluğunu elde etmişti, tek başına hükümet olma olanağını yakalamıştı. Gerçi AKP kadroları "biz değiştik, İslamcı değiliz" diyorlardı. Ama bu, var olan kuşku ve "güven bunalımını" aşmaya yetmiyordu. Bu çelişkinin bundan sonraki siyasal kararlara ve uygulamalara yansımaları nasıl olacaktı? AKP nasıl davranacak, "güven vermek" için ne yapacaktı? Seçim süreci boyunca düzene yönelik yoğunlaşan tepkileri oya dönüştüren AKP nasıl bir çizgi üzerinde yürüyecek? Bu soruların yanıtı aşağı yukarı şimdiden bellidir ve kısaca değinmemiz gerekir.

Belli ki gerçek güç ve iktidar odakları seçimlerin ortaya çıkardığı "gerçekliği" kabul etme ve bunu, kendi politikalarının en iyi uygulayıcı unsuru haline getirme eğilimindedirler. Bu yaklaşımlarını daha ilk günlerde açıklamış ve göstermişlerdir. Cumhurbaşkanı T. Erdoğan'a Çankaya'da randevu verdi, Genelkurmay Başkanı Amerika'da "seçim sonuçlarına saygılıyız" biçiminde demeç verdi. ABD ve AB yetkilileri sıcak mesajlar vermekte geri kalmadılar. İlk planda bir "meşruyet krizi"nin olmayacağı sinyalleri de böylece verilmiş oldu. Buna karşılık Tayyip Erdoğan da ilgili yerlere ve güçlere onları tatmin edebilecek "sıcak" mesajlar göndermeyi birincil bir görev olarak gördü. İlk işlerinin AB ile ilişkileri geliştirmek ve üyelik süreci konusunda somut bir takvim almak olduğunu açıkladı. Yine İMF politikalarına sadakatini de açıkladı. Irak saldırısı konusunda Genelkurmay'ın çizgisinde yürüyeceklerini daha önce Abdullah Gül'ün ağzından açıklamışlardı. Kısacası egemen güç odakları ile AKP arasında şu anda bir balayı havası esiyor gibi. Ancak bu "balayı havası" altında kimi çelişkilerin varlığına da işaret etmemiz gerekiyor.

Bir kez kendini kanıtlama ve güven verme çabalarına rağmen sistem ve gerçek iktidar odakları AKP ve Genel Başkanı'na tam güvenmiyor. AKP, sürekli güven verme ve bu noktada kendini kanıtlama kaygısında olacaktır. Bu kaygı bütün politik yaklaşım ve davranışlarına sinecek, etkide bulunacaktır. Gerçek iktidar güçleri de sistem karşısında kaygılı, kendi çizgisinde tutarlı olmayan bu politik kadroyu bu zayıf noktadan tutacak, sıkıştırarak ve en zorlu politikaları onların eliyle uygulama alanına koyacaktır. Tıpkı TC-İsrail anlaşmasını Erbakan'a onaylattıkları gibi, 28 Şubat kararlarını Erbakan'a imzalattıkları gibi... Başka bir ifadeyle ordu ve egemen güçler izin verdikleri ölçüde ve belirledikleri çerçevede AKP hükümet edebilecektir. Meclisteki sayısal çoğunlukları ne olursa olsun AKP'nin orduya ve egemen odaklara rağmen bir hükümet ve yasama icraatları olmayacaktır. Bu yönüyle gelmiş geçmiş tüm hükümetlerin ve partilerin rolünü oynamaktan öte bir güçleri ve etkileri olmayacaktır, hatta yukarıda özetlediğimiz zaaflarından dolayı siyasal ve psikolojik olarak daha güçsüz konumda oldukları da bir olgudur. Zaten "Demoklesin kılıcı" sürekli tepelerinde sallandırılıyor. (AKP'nin

parti olarak çözümlenmesi başka bir çalışmanın konusudur. O nedenle bu noktayı geçiyoruz.)

Sıkça vurgulandığı gibi, Türkiye'de hükümet olmak, gerçek iktidar gücü olmak anlamına gelmiyor. Aynı kural AKP için de geçerli, hatta daha fazlasıyla...

3 Kasım seçimlerinin ortaya çıkardığı diğer önemli bir sonuç da koalisyon ve ana muhalefet partilerinin sandıktan çıkamamalarıdır. En geniş yığınlar sistemin kendilerine bindirdiği yıkımın, yoksulluğun, işsizliğin ve baskıların faturasını bu partilere kesmişlerdir. DSP yüzde birlere kadar gerilemiştir, MHP geleneksel oylarının gerisine düşmüştür, ANAP yüzde beş düzeyine düşmüştür. DYP barajın altında kalmıştır. Meclise sadece AKP ve CHP girebilmişlerdir. Bu tablo, aslında, Türk siyaset kurumunun iflasının da belgelenmesidir. İktidarsızlık ve çözümsüzlük, yolsuzluk ve iç çürüme bu iflasın en temel nedenleridir.

Değınmemiz gereken diğer bir sonuç da şu: İmralı Partisi, 3 Kasım seçimlerine büyük bir anlam atfetmişti, bu seçimle Türkiye'nin demokratikleşme sürecinin başlayacağını açıklamıştı. Ancak seçimlerde umduklarını bulmamanın hayal kırıklığı ile bu kez seçimleri "gayrı meşru" ilan ettiler. Bu kadar çelişkili ve tutarsız davranmanın nedenleri var. Bütün dertleri yaptıkları kapsamlı tasfiyecilik karşılığında düzen içinde kendilerine bir yer kapmaktır. Ancak bunu bu seçimde başaramadılar. HADEP-DEHAP içinde kümelenen Kürt siyaset esnafının derdi de bundan daha az bayağı değildir. Düzenen biraz yemlenmek, işte bütün çabalarının özeti budur.

Halkın durumu ve davranışı ise çelişkilidir. Bunu 19 Eylül tarihli değerlendirmemizde şöyle özetliyoruz:

"Yanılsamalı da olsa halkımız genel olarak seçimlere gidecek, seçimlerde oyunu HADEP'in de içinde yer aldığı DEHAP blokuna verecektir. Bir kez daha belirtelim ki bu oy veriş yanılsamalıdır, kendi içinde çelişkilidir. Bu oy verişte paradoksal bir durum söz konusudur. Halk, kendisinin anladığı anlamda kendisine, kendi ulusal talepleri ve değerleriyle bir gördüğü HADEP'e oy verecek, bunu, devletle hesaplaşmanın bir gereği sayacak, farklılığını ortaya koymanın bir gereği sayacaktır. Bundan dolayıdır ki devlet, HADEP'in yüksek düzeyde oy almasını, nitelikleri ne olursa olsun meclise girmesini istemiyor ve engellemek için her yolu deniyor. Ancak bir de bu oy verişin başka bir boyutu daha var:

Paradoksal olarak bu oy verişin İmralı çizgisine, yani devletle bütünleşme ve katliam politikalarına güç taşıma anlamı da var. Bu yanılsamalı ve paradoksal durum halkımızın güncel trajedisini anlatıyor. Güçte güçsüzlüğü, kendi kimliğine sahip çıkma istemi ve eyleminde düşmanın değirmenine su taşıma durumunu yaşamak trajediden başka bir kavramla tanımlanabilir mi?"

3 Kasım seçimlerinde gerçekleşen de bu olmuştur!

Özetle, 3 Kasım seçimleri kendi içinde çelişkileri ve çözümsüzlükleri ile rejime yeni bir soluk getirme aracı ve olanağı olmaktan uzaktır. Bir kez daha görüldü ki sol ve devrimci güçler politik olarak güçsüzdür. Reformist kesimlerin ise esamesi pek okunmuyor. Bütün bunlara karşılık çelişkiler, giderek daha da fazla keskinleşmektedir.

Bu gerçekler, devrimci görevlerin altını bir kez daha kalın çizgilerle çizmektedir.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Komünistler ve ulusal kurtuluş mücadelesi

Haluk Gerger

Manifesto, komünistlerin, “proletaryanınkinden farklı ve ayrı çıkarları yoktur” der. Bu, gerçekten de böyledir. Şayet bunun dışında komünistlerce artık içselleştirilmiş bir başka çıkar beraberliğinden söz etmek gerekirse, bu da, çağımızda, mazlum ulusların çıkarları olarak ortaya çıkar. Gerçekten de, “sosyalizmden kapitalizme geçiş çağı” olarak nitelendirilebileceğimiz günümüzde, ya sömürgecilik/emperyalizmin boyunduruğu ya da farklı biçimlerde ortaya çıkan ulusal baskılar altında sömürülen/ezilen halkların temel çıkar ve haklarının, kısacası, “ulusal kurtuluşu”nun ön saflardaki en kararlı destekçileri hep komünistler olagelmıştır. Dahası, ulusal kurtuluş mücadelelerinin teorik/ideolojik ve pratik çerçevesini, genel olarak, sosyalizm, Marksizm-Leninizm çizmiştir.

Çağımızda mazlum halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinin hepsinde başdüşman, doğal olarak, kapitalist-emperyalist sistem ve onun içerdeki işbirlikçileri görülmüştür. Bu hareketlerin hepsinin temel analiz ve tezlerinde de dost güçler olarak, “sosyalist ülkeler,” uluslararası işçi hareketi ve sömürgeci işçi sınıfı görülmüştür. Bunların büyük çoğunluğu düşünsel rehber ve eylem kılavuzu olarak da devrimci sosyalizmi kabul etmiş, marksizmi benimsediğini ilan etmiş küçük burjuva kadrolarca yönetilmiş ve nihayet hepsinin ana gücünü de yoksul kır emekçileri oluşturmuştur. Bunların hedefi de, (sonradan yozlaştırılmış olsa da) sosyalizme geçiş evresi olarak tanımlanmış “kapitalist olmayan yol” biçiminde belirlenmiştir.

Bu durumda da, doğal ve kaçınılmaz olarak, komünistlerle ulusal kurtuluşçular, “toplumsal kurtuluş” ile “ulusal kurtuluş” arasında tam bir uyum, hatta çıkar birliğinin ötesinde, bir içiçe geçmişlik, yazgı birliği, teorik ve pratik birliktelik, giderek, aynılık söz konusu olmuştur. Elbette çağın nesnel niteliği ve aktörlerin öznel karakteriydi bu durumun altyapısını oluşturan. Yani, bir başka ifadeyle, denebilir ki, aslında, komünistler ulusal kurtuluşun sadece en içtenlikli, en yürekli, en kararlı, en özverili dostları olmakla kalmamış, mazlum halkların devrimcileri şahsında, bizzat yürütücüleri, öncü kadroları, militanları olmuşlardır.

Oysa şimdilerde, Küreselleşme ve Yeni Dünya Düzeni diye adlandırılan süreçlerin ideolojik/politik etkileri sonucu, bu konuda, yani komünistlerle/devrimci sosyalizmle ulusal kurtuluşçuluk ve mazlum halkların çıkarlarıyla emperyalizm arasındaki ilişkilerin algılanışında, tesbitinde, kurulmasında ciddi yanılsamalar ortaya çıkmıştır. Unutmamak gerekir ki, hayatın her alan ve boyutunda ve bu arada mazlum halkların politik hareketlerinde de sınıflar mücadelesi hükümünü icra etmektedir. Bu bağlamda ortaya çıkan bir görüşe göre, artık, AB versiyonuyla emperyalizmin yardımlarıyla ulusal çıkarların elde edilmesi, hatta kurtuluşun sağlanması mümkündür. Bu elbette bir yanılsamadır. Ulusların en temel haklarını en kaba biçimde

gasp ederek baskı ve sömürüyle onları yağmalayan, geriliğe, yoksulluğa, bağımlılığa mahkum edenin bizzat emperyalizm olduğu pek çok örnekle apaçık ortadadır. Aslında tarih ve hayat bu bütünüyle yanlış görüşü, boş iddiayı bütünüyle yalanlıyor.

Günümüzde emperyalist müdahalelere meşruiyet yanılması kazandıran bir faktör şudur: Emperyalizmin müttefiği/tetikçisi konumundaki bazı kapitalist ülkelerde koyu bir milli baskı egemendir. Aslında, Yeni Dünya Düzeni'nin temel karakteristiklerinden biri de, ülkeler arasında ve içinde etnik/kültürel ayrımcılık ve bunlardan kaynaklanan şiddettir.

İşte böyle bir arkaplanda emperyalizm iki taktiğe başvurmaktadır.

Bunlardan bir tanesi, kapitalist ilişki ve anlayışların etmen olduğu çatışmalardan yararlanarak ve bazen onları kışkırtarak, uluslararası ilişkilerin militarizasyonunu sağlamak, kendilerine müdahale imkanları yaratmak, bu arada da çatışmanın bütün taraflarını kendilerine bağımlı hale getirmektir. Bu bir tür “tavşana kaç, tazıya tut” taktiğidir ve her zaman sonunda mazlumların aleyhine sonuç vermektedir. Böylesi durumlarda, çoklukla, ezilenler zararlı çıkmakta, emperyalizmin desteklediği baskıcı rejimlerse sığındıkları emperyalizme daha da bağımlı duruma gelmektedirler. Özellikle de mazlum halkların ezilen geniş yığınlarının ulusal ve toplumsal kurtuluş umutları hoyratça çiğnenmekte, ezen ulusun emekçileri de süreçte kaybetmektedir.

İkinci olarak, bazı durumlarda da, kendi sömürgeci deneyimlerinden kalkarak emperyalistler, gerçekte mazlum halklar için “ölü toprağı” anlamına gelen ve sermaye için belli bir istikrarı hedefleyen kimi aldatıcı reformları gündeme getirmektedirler. Bu, mazlum halklar açısından, özünde sadece, bir tür kölelikten başka bir tür köleliğe geçişi ifade etmektedir. Aynen feodalizmden kapitalizme geçişte

üreticilerin başına geldiği gibi. Bilindiği gibi, feodalizmde, üretici köylünün emeğine zorla el konur, serfler boğaz tokluğuna çalıştırılırlardı. Oysa kapitalist ilişkilerde üretici işçi “özgür”dür; pazarda emeğini özgürce satar ve kapitalist efendiye ücret karşılığında çalışır. Yani feodalizmdeki üretici köylü, boğaz tokluğuna kölelikten, kapitalizmde proleter olarak özgür köleliğe terfi etmiştir. Bu elbette onun için bir aşamadır ve daha olumludur ama nihayet o da bir köleliktir; zor alımın köleliğinden ücretli köleliğe geçişir söz konusu olan. İşte emperyalizmin halklara en iyi halde önerdiği de budur; yine kölelik ama görece daha “iyi” koşullarda.

Oysa, mazlum halklar için bir başka seçenek daha vardır. O da, her tür kölelikten kurtularak, tüm zincirleri kırarak gerçek ulusal kurtuluşa, bağımsızlığa ve özgürlüğe kavuşmak ve bu arada bunun açtığı süreci daha da ileriye taşıyarak toplumsal kurtuluşu da gerçekleştirmek. İşte komünistlerin “Milli Mesele”deki projesi budur... Burada bir noktayı daha vurgulamak gerekmektedir. Emperyalist propagandanın ve kimi ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında ortaya çıkan

sözünü ettiğimiz yanılsamanın etkisiyle, devrimci saflarda, komünistlerle ulusal kurtuluş hareketleri arasındaki “çıkır birliği”nin günümüzde zedelendiği yanlına asla düşülmemelidir. Dün olduğu gibi bugün de, mazlum halkların kurtuluşunun, özgürlüğünün, temel çıkarlarının en gözüpek, en özverili, içten savunucuları komünistlerdir. Onlar, hiçbir karşılık beklemezsin, ilkesel olarak “milli mesele”de ezilen halkların yanındadırlar. Komünistlerin işçi sınıfının çıkarlarından başka çıkarları olamayacağı gerçeği gibi, onların mazlum halkların demokratik/ulusal çıkarlarıyla özdeşleşmiş olduğu gerçeği de hala geçerliliğini korumaktadır.

Komünistler bir adım daha ileri gitmektedirler: Onlar, ayrıca, gerçek ulusal kurtuluş yanında toplumsal kurtuluşu da, her türlü köleliğe karşı sınıfsal özgürlüğü de sunmaktadır mazlum ulusların emekçilerine. Sonuçta, komünistlerle ulusal kurtuluşçuların, anti-emperyalist yurtseverlerin, mazlum halkların yazgı birliği, çıkar birliği, eylem birliği bugün de geçerliliğini korumaktadır. Bu konuda özverili görevler, olgunluk ve dayanışmanın devamı için her tür çabayı göstermek, herkesten önce, komünistlere, işçi sınıfı hareketi'ne, tabii en çok da ezen ulusların devrimcilerine düşmektedir.

Yukarıda sözü edilen yanılsama yanlış bir tepkiyle Marksistlerin on yıllardır içselleştirdikleri değerleri asla gölgelememelidir. Devrimciler, hiç kuşkusuz, bütün bu yanılsamaları, hurafeleri, onların ardındaki sınıfsal gerçekleri açığa çıkartmalı, ideolojik bir netlikle doğruları, halkların çıkarlarının nerede yattığını her fırsatta sabır ve dostlukla anlatmalı, gerçeklerde ısrarlı olmalı, dostça dayanışmayı derinleştirmeli, halkların kardeşliği ve emekçilerin yazgı birliği bayrağını yükseltmelidir.

Yaşamakta olduğumuz yanılgıların aşılmasının yegane garantisi de devrimcilerin bu tavrında yatmaktadır...

Petrol devleri sabırsız

Amerikalı petrol tekelleri, Irak'ı yağmalamaya hazırlanıyorlar. Merkezi Londra'da bulunan ve Saddam Hüseyin'in devrilmesinden sonra Irak'ta önemli rol oynayacağı öne sürülen Irak Ulusal Kongresi (IUK), tekeller ile gizli görüşmeler yapıyor.

ABD tarafından yönlendirilen IUK'un lideri Ahmed Çelebi, "yeni Irak rejimi"nde devasa petrol rezervlerinin nasıl değerlendirileceğini ele almak üzere, Amerikalı petrol şirketlerinin yöneticileriyle bir araya geldi. Ekim ayı içinde yapıldığı IUK sözcüsü tarafından da doğrulanan görüşmelerin, petrol sektöründe büyük yankı yarattığı belirtiliyor.

BP bile tedirgin

İngiliz tekeli BP'nin yöneticisi Lord Browne, birkaç gün önce yaptığı açıklamada, "İngiliz petrol şirketlerinin şimdiden bir kenara itildiğini" söylemişti.

Görüşmeleri doğrulayan IUK Sözcüsü Zaab Setna, "Petrolcüler, doğal olarak gergin. Onlarla görüşmeler yaptık" diye konuştu.

ABD'nin en büyük petrol şirketlerinin yöneticileri, önümüzdeki ay içinde önemli bir toplantı yapacaklar. Ev sahipliğini Suudi Arabistan'ın eski petrol bakanı Şeyh Yamani'nin yapacağı toplantıda, "Irak ve petrol piyasasının geleceği" ele alınacak. Toplantıya; Iraklı eski bir askeri istihbarat şefi ile eski bir bakanın katılacağı öğrenildi. Tartışılacak konular ise; Irak'ın petrol potansiyeli, Suudi Arabistan kadar büyük bir üretici olup olamayacağı ve Saddam sonrasında OPEC'in (Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü) dağılıp dağılmayacağı.

Üç ülkenin tepkisi

İngiliz The Observer gazetesi, IUK ile petrol patronları arasındaki görüşmelerin ortaya çıkmasının, Bush yönetiminin işini zorlaştıracağını yazdı. Gazeteye göre bu tip toplantılar; BM Güvenlik Konseyi'nde veto hakkı olan Rusya, Fransa ve Çin'i kaygılandırıyor. Her üç ülke de, Irak ile petrol anlaşmalarına sahipler. Ancak IUK lideri Ahmed Çelebi, Saddam Hüseyin'in devrilmesi halinde Amerikalı şirketlere "yağlı ihaleler" verileceğini söylemişti. Bu açıklama, diğer ülkelerle Irak hükümeti arasında imzalanmış bulunan anlaşmaların iptal edilebileceğini de gösteriyor.

Irak petrollerinde en büyük çıkarı olan ülke, Rusya. Irak ile Rusya arasında milyarlarca dolarlık anlaşmalar imzalandı.

Hedef OPEC mi?

ABD yönetimi, Irak petrolünü ele geçirdikten sonra, bu kaynakları diğer petrol üreticilerine karşı silah olarak kullanmak istiyor. Bush yönetimiyle yakın ilişkisi olan "düşünce kuruluşları"nın raporlarında, Irak petrolünün "tam kapasite" ile üretilmesi sayesinde, OPEC kotalarının yerle bir edileceği ve ABD'yi sık sık huzursuz eden bu örgütün işlevsizleşeceği kaydediliyor.

Bush'un ekonomi danışmanlarından Larry Lindsey, Irak'a karşı 'başarılı' bir savaşın "ticaret için iyi olacağını" söylemişti. Lindsey, "Irak'ta rejim değişikliği olursa, dünya petrol arzına günde 3-5 milyon varil daha eklenebilecek. Bu da ekonomi için iyidir" diyordu.

Daha Irak'a saldırı başlamadan, OPEC'in çatırdamaya başladığı belirtiliyor.

Önce özelleştirme!

Eğer ABD'nin hesabı tutarsa, Amerikan çıkarlarına

bağlı bir Irak, beş yıl içinde günde 10 milyon varil petrol pompalayabilecek. Irak'ın milli petrol şirketleri

düşmesi olduğu belirtiliyor.

(Evrensel/4 Kasım 2002)

özelleştirilerek dev tekellerin eline geçecek.

Sağcı Heritage Vakfı'ndan Ariel Cohen, Eylül ayında konuyla ilgili dikkat çekici bir rapor yayınlamıştı. Raporda; Irak petrol sektörünün "etnik temelde" üç ayrı şirkete bölüneceği, bunlardan birinin Kuzey Irak'ta, diğerinin güneyde, bir diğerinin ise Bağdat civarında olacağı yazılmaktaydı. Bu olasılık karşısında paniğe kapılan OPEC üyesi ülkeler, fiyatlar düşmeden önce pazar paylarını yükseltebilmek için kotaları çiğnemeye başladı bile. Bu nedenle, en azından ABD saldırısı başlayana dek, petrol fiyatlarının düşmesi sürpriz olmayabilir.

Tekel kârlarında düşüş

Bu arada, dünyanın en büyük petrol şirketi olan ABD'li ExxonMobil, net kârında 540 milyon dolarlık bir düşüş yaşadı. Dev tekelin rakibi ChevronTexaco'nun kaybı ise, 900 milyon doları buldu. ExxonMobil'in net kârı; bir yıldan uzun bir süredir sürekli düşüş içinde. Chevron'un cirosu da, temmuz-eylül ayları arasında başaşağı indi. Bu durum önemli nedenlerinden birinin; yüksek ham petrol fiyatları nedeniyle kâr marjlarının

Yanardöner silahlar

ABD ile Britanya'nın 'öldürmekten beter eden' kimyasal silahlar peşinde olduğu ortaya çıktı. Bu silahlar insanı kör ediyor, deriyi 130 derece ısıtıyor.

Rusya'nın Çeçen ölüm timinin rehin alma eylemini bitirmek için düzenlediği operasyonda kullandığı fentanil gazının en az 117 rehineyle 50 Çeçen'in ölümüne yol açmasının ardından, dikkatler 'ölümcül olmayan' adı altında dehşet saçan ve uluslararası silah anlaşmalarını ihlal eden yeni silahlara çevrildi. New York Times, ABD'nin 1950'lerden beri ürettiği bu silahlara gelecekte daha çok başvurmayı planladığını belirtirken, Observer Britanya'nın ABD'yle ortak üretime hazırlandığını yazdı.

Ölümcül olmayan silahların düşmanı 'şuursuz kılarak devre dışı bıraktığı' için daha çekici hale geldiğini belirten NY Times, ABD'nin yüksek gürlüğü, parlak ışık, köreltici projektör, tiksinc koku, elektroşok, yoğun duman, süper yapıştırıcı, katılaştırıcı köpük, kaygan yağ gibi türler üzerinde araştırmaları sürdürdüğünü belirtti. Pentagon'un 2000'de OptiMetrics firmasını fentanil dahil bir dizi kimyasal uyuşturucu konusunda araştırma yapmakla görevlendirdiği kaydedildi. 10 yıllık araştırmaların ardından Mart 2001'de Pentagon'un mikrodalga yayarak insan derisinde yanma hissi yaratan ve kalabalıkları dağıtan bir silah geliştirdiği aktarıldı. ABD'de özellikle kimyasal silah araştırmalarının 'tam gaz' gittiği ve Valium gibi çok satan yatıştırıcılarla afyon grubundan uyuşturucuları silaha dönüştürme konusunda yarış yaşandığı söyleniyor.

Dış İlişkiler Konseyi'nin 1999 raporunda 'Ölümcül olmayan' silahlar 'daha az şiddete yol açtıkları için daha kabul edilebilir' diye tavsiye

edilmiş. ABD bu silahları özellikle barış gücü misyonları ve antiterör operasyonlarında kullanmayı planlıyor. Ancak Kaliforniya Üniversitesi'nin biyo-kimyasal silah uzmanı Mark Wheelis, "Ölümcül olmayan silah yoktur" derken, 'Geleceğin Savaşı' kitabının yazarı emekli uzman albay Dr. John B. Alexander, bu silahları savunanlara önce kendi üzerlerinde denemelerini tavsiye ediyor. 1993'te FBI'nın Teksas-Waco'da bir tarikata düzenlediği baskında gaz pompalanmasının kaos yarattığı, çıkan yangında 80 kişinin öldüğü de hatırlatılıyor.

'İnsan zaptlayan' silah

Observer da, ABD ile Britanya'nın bu silahlar konusunda gizli görüşmeler yürüttüğünü yazdı. İki ülke düşmanı kör eden veya sersemleten lazer ve insan derisinde yanığa yol açan mikrodalga sistemleri ile fentanil gibi uyuşturucu gazların ortak üretimini görüşüyor. Observer, ışık hızında görülmez enerji dalgaları yayarak deri altındaki su moleküllerini kaynamaya geçiren ve insan derisini iki saniyede 130 derece ısıtabilen mikrodalga sistemlerine askerlerin 'insan zaptlayan' adını taktığını aktardı. Görüşmelerde bunların 'düşmanı caydırıcı araç' olarak değerlendirilmekle kalmayıp, hedef alınan ülkelerde ekonomik yaptırımları destekleyici unsur olarak kullanmasının da tartışıldığı belirtildi.

ABD'nin Enformasyon Özgürlüğü Yasası sayesinde edinilen belgelere dayandırılan bu bilgiler üzerine, Britanya'da muhalefetteki milletvekilleriyle silah karşıtları, Tony Blair hükümetinden açıklama yapmasını istedi.

(Radikal/4 Kasım 02)

Mücadele

Postası...

İnsanca yaşamak için gücümüzü birleştirelim!

Merhaba,

Ben tekstilde çalışan bir işçiyim. Hepimiz aynı koşullarda çalışıyoruz. Başımı işten kaldırıp dünyaya baktığımda, ezilen sınıf olarak hepimizin aynı kaderi paylaştığını görebiliyorum. Kapitalizm her ülkede hepimizi açlığa, yoksulluğa sürüklüyor. Bütün dünyada terör estiriyor. Yıllardır Ortadoğu'da savaş hiç bitmiyor. Bugün ABD hem İsrail'in yaptığı saldırıları destekliyor, hem Irak'a saldırıyı hedefliyor. Ve Türkiye'deki ABD uşakları bunu sonuna kadar destekleyeceklerini söylüyorlar. Bir yandan da bizi kandırmak için

yalanlar söylüyorlar, ikiye bölme politikasına devam ediyorlar. Haktan, hukuktan, işsizlikten, yoksulluktan bahsediyorlar. Hiç utanmadan bizden oy istiyorlar. Aslında oy değil, bizden canımızı istiyorlar. Hepsini IMF ve ABD uşağı olmak için yarışıyorlar. Ve bu haydutlar bu ülkede istedikleri şekilde at koşturuyorlar. Biz ise sadece bunlara bakmakla yetinmiyoruz. O iki saat çalışan ve geceleri aç yatan biziz. Savaşta ölen biziz. Madem ki her şeyi yapan ve üreten biziz, yöneten de neden biz olamıyoruz? Arkadaşlar hiç sordunuz mu kendinize? Çünkü onlar bizi hep kandırıyorlar. Artık yeter! Onların yalanlarını yüzlerine bir tokat gibi çarpmalıyız. Her yerde, fabrikada, okulda, kahvede, meydanlarda, seçimlerde birleşmeliyiz. Örgütlenmeli, gücümüzü birleştirmeliyiz. İnsanca yaşamak için mücadele etmeliyiz, birlik olmalıyız.

Tekstil işçisi/İzmir

Seçilenler varmış!

*Gerdanına inciler dizilmiş
gecelerinde Boğaz'ın
hüzünlü martıları uykuya yatar,
yorgun ellerde taşınan ekmeği,
bağbozumları satar...
Oteller, moteller, şuh kahkaları
asalakların...
Suskunluğu düşünenin;
düşüncenin mahpusluğu...
Kavganın kösnük külü...
Harlanmaz ateşler...
Düşüp ölmeli mi şimdi
ya da kanatmalı mı
öfkeyi avuçlarda?
Akıyor zaman
akıyor Boğaz...
Dur-durak yok...
Evlerde gitgide ölgün
ışıklar...
Meşale yok...
Seçilenler varmış
ne çıkar?
Rahime Henden*

Emperyalist savaşa hayır!

Ortadoğu'nun zengin petrol yatakları, coğrafi konumunun sağladığı ulaşım olanakları gibi nedenlerle bölge her zaman emperyalist ülkelerin iştahını kabartmış, kirli çıkar hesaplarının konusu olmuştur. Bu nedenle Ortadoğu sürekli savaş halini yaşamıştır. Tabii ki bundan silah tekellerini büyük kârlar etmiş, milyonlarca masum insanın kanı emperyalizmin kasalarına dolar olarak geri dönmüştür.

Dünyanın gözü önünde halklara yapılan bu katliamları, Körfez Savaşı vesilesiyle TV kanallarından biz de izledik. Atılan bombaların, her yeni silahın, uçağın masum halkları öldürmek için denendiğini, pazarlandığını unutarak... Her şey bir savaş filmi gibi izlendi ekranlardan ... Oysa Iraklı çocuklar öldürüldüler, belki de hiç TV izleyemediler... Suçları yalnızca Irak'ta doğmuş olmalı. Emperyalizm ise sürekli suç işliyor. Milyonlarca masum insanı öldürüyor, hem de dünyanın gözleri önünde...

Yanı başımızda bu katliamlar yaşanırken, unuttuk ülkemizin de bu savaşa katıldığını, üstlerinden kalkan uçakların milyonlarca Iraklı'nın üzerine bombalar yağdırdığını...

Buna benzer pek çok saldırının faili olan ABD, kendi saldırgan yüzünü gizlemek için çeşitli kılıflarla kandırmak istiyor bizi. Körfez savaşı sırasında kullandığı kılıf "uluslararası hukuku korumak"tı. Birleşmiş Milletler şemsiyesiyle hiçbir hukuk kuralına uymadan Irak'ı bombaladı.

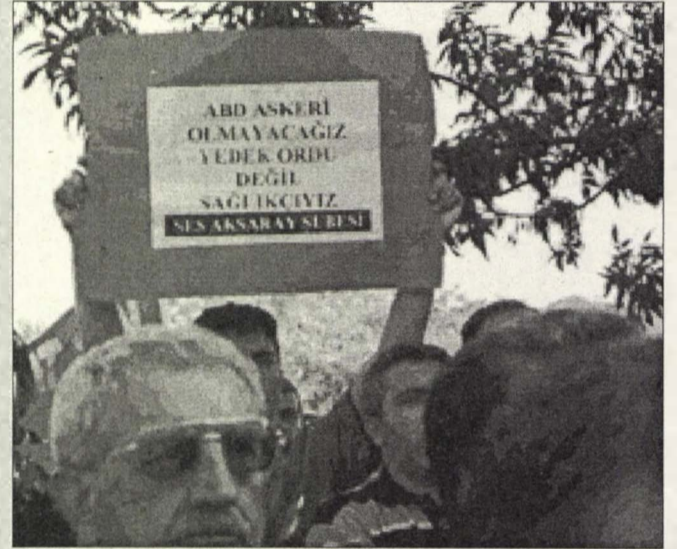
1980 lerde Nikaragua'ya bombalar atılırken de, "özgürlük savaşçıları" adını verdiği terörist ordusu Dışişleri Bakanlığı'nca resmi olarak şu emri vermişti: "Nikaragua'daki zayıf hedeflere (yani savunmasız tarım kooperatiflerine ve sağlık ocaklarına) saldırılması."

Sicili bozuk haydut ABD son yüzyıl içinde milyonlarca insanın ölümüne neden olacak saldırıları yürüttü; en son Kosova'ya "insani müdahale"de bulundu, Sırbistan'ı bombaladı, vb. Emperyalizmin genelde tercih ettiği yol, halkları kandırmak için böylesi yalanlara başvurmak. Örneğin, Japonya Mançurya'yı işgal ederken, İtalyan faşist diktatörü Mussolini Habeşistan'ı işgal ederken ya da Hitler Polonya'yı işgal ederken, hep "insani müdahale" diye sundular katliamlarını. Ülkemizde de 19 Aralık 2000'de cezaevlerinde "Hayata Dönüş" operasyonu adı altında onlarca siyasi tutuklu yaşamını yitirdi, yakıldı,

işkence gördü.

11 Eylül sonrası süreçte ABD "terörizme karşı savaş" açtı. Pek çok insanın artık gözü açıldı, bu yalanlara kanmıyor. "Teröre karşı savaş", "özgürlük için savaş" diyen, ama Bin Ladin'i bahane ederek bombalanan Afganistan'da hastaneleri hedef seçen ABD kimi kandırabilir?

Şimdiki hedef ise Irak. Yeni IMF-TÜSİAD hükümeti kendi çıkarlarını da hesaba katarak bizleri korkunç bir savaşın içine sürükleyecek. Ekonomik bağımlılık nedeniyle bu savaşa girmeye zorunlu, ancak kendi çıkarları için de hevesli olan TC, savaş halinden faydalanmak istiyor. Biz işçilerin ekonomik ve sosyal haklarının askıya alınması için en iyi ortamı sunan savaş hali toplumun iyice baskı altında

tutulmasına yarayacak.

Körfez savaşı sonrasında ABD Irak'a uyguladığı ambargo sonucu 1 milyon 700 bin insan öldü. Eski ABD Dışişleri Bakanı Madeline Albright'a bu durum hatırlatıldığında, "bu hükümetimiz için zor bir karar, ancak sonuçta elde edilen ödüle değer bir durumdur" demişti. İşte tüyler ürpertici bir soğukkanlılıkla ABD politikasının itirafıdır bu. Halkların ölümü pahasına "ödül". İşte emperyalist-kapitalist sistem bu demektir.

Bu savaşta yine benzer katliamlar yaşanacak, emperyalizm ve onun ülkemizdeki uzantıları kasalarını doldururken, dünya tarihine insanlık adına kirli bir dönem daha yazılacak. Eğer çocuklarımıza kanlı bir miras bırakmak istemiyorsak, emperyalist savaşa hayır diyerek, işçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesini yükseltelim.

SY Kızt Bayrak okuru/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

6 Kasım'da binlerce öğrenci haykırdı:

**YÖK'e ve emperyalist
savaşa hayır!**